tevhid

Ramazan 1435

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | TEMMUZ 2014 | YIL: 3 | SAYI: 30 | FİYATI: 5 ₺ | ISSN: 2148-4635

اذا فسد اهل الشام فلا خير فيكم

"Şam ehli bozulursa sizde hayır yoktur."

(İmam Ahmed, Tirmizi, Ebu Davud, İbni Ebi Şeybe)



BAŞYAZI'12

SURİYE'DE YAŞANANLARIN DEĞERLENDİRİLMESİ









TEVHİD KÜTÜPHANESİ

Allah'ın izni, sonrasında sizlerin katkılarıyla kurduğumuz
Tevhid Kütüphanesi açılmıştır.
İlmi araştırmalarınızda kaynaklara erişebileceğiniz,
kitap okumalarınızı yapabileceğiniz kütüphanemiz,

Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No:3 Bağcılar/İSTANBUL
(Bağcılar İski karşısı, Tevhid Kitabevi üstü.)

adresinde hizmetinizdedir.



Suriye'de Yaşananların Değerlendirilmesi
"Şam ehli bozulursa sizde hayır yoktur."

RAMAZAN 1435
TEMMUZ '14 SAYI: 30

بسم الله الرحمن الرحيم

Hamd, Allah'a; salât ve selam, Rasûlü'ne olsun.

Hepimizin aylardır diline doladığı bir mesele halini aldı, Suriye cihadının son manzarası... İş Suriye ile de kalmadı, ümmetin meselesi olduğu için farklı sahalarda varlıklarını gösteren Müslümanların bu meseleye bakış açılarını ortaya koymaları ile IŞİD'ci, Nusra'cı vb. isimlerle anılmaya başlandı...

Manzara ümmetin garipliğinin manzarasıdır. Hemen hemen her gün beyanatlar, sosyal medyadan atılan tweetler ve ortaya net, sabit bir şey konulmaması durumu içler acısı hâle getirdi.

Aslında manzara, bir cemaatin ciddi menhecsizliğinin acı bir sonucudur. Üstü kapalı, bulanık; fikir ve düşünce seviyesinden, sabit bir akide seviyesine çıkmayan açıklamalar, sonunda karşılıklı kan dökme meselesi haline geldi.

Bu konudaki kanaatlerimizi Başyazı içerisinde detaylıca bulacaksınız.

Rabbimizden bu süreçten dersler almayı nasip etmesini, ümmetin hâlini ıslah etmesini ve şer görünen bu süreci ümmetin hayrına çevirmesini temenni ediyoruz.

İçinde bulunduğumuz Ramazan ayını da ümmetin zafer ve yardım ayı kıldığı gibi, müminlere izzet; kâfirlere ve müşriklere zillet vesilesi kılsın.

Editör

İÇİNDEKİLER

tevhid

Aylık Dergi
Ramazan 1435
Temmuz 2014
Sayı: 30
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No: 21/A
34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 545 762 15 15

Yazışma Adresi: Emre UYAR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan
İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak Gösterilerek Alıntı Yapılabilir.

Satış Noktaları

İstanbul: Tevhid Kitabevi, Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No: 3 Bağcılar/İSTANBUL 0 (545) 762 15 15
Bursa: İkra Kitabevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No: 17 Nilüfer/BURSA 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitabevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 190/A Bağlar/DİYARBAKIR 0 (541) 857 34 20

İrtibat Büroları

MERKEZ: Kirazlı Mh. 1. Sk. No: 21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: Murat Paşa Mh. Yeşilçimen Sk. No: 26 Bayrampaşa/İSTANBUL
Büro 2: Güvercin Tepe Mh. Fatih Cd. No: 209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 3: Bahçıvan Mh. Eski Banka Sk. No: 6/4 Merkez/VAN
Büro 4: Beş Nisan Mh. 749. Sk. No: 5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 5: Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No: 81 Karatay/KONYA

Ebu Hanzala

Tüm Rasûllerin Ortak Müjdesi Muhammed ﷺ Allah'ın Rasûlü'dür

-5-

Tasdik etme 'eyvallah'a indirgenmiş, bir kafa sallama faaliyeti değildir. Bu, nifak ehlinin tasdiğidir. İslam'ın tasdik anlayışı, kişinin ikrar ettiği hakikatlerin gereğini yerine getirmesi, tasdiğine münafi durumlardan kaçınmasıdır. Genel olarak İslam'ın, özelde Allah Rasûlü'nün haber verdiği hususlarda tasdiğin geçerli olması için, bu şartlara haiz olması gerekmektedir.

Allah'ın Adıyla...

Bizleri İslam'a hidayet edip Muhammed Mustafa'ya *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmet kılan Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd olsun.

Salât ve selam; önderimiz ve bizlere nefislerimizden daha evla olan Rasûlullah'a, pak ailesine ve seçkin ashabının üzerine olsun.

Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* imanın ve onun risaletine şahitliğin sahih olup Allah tarafından kabul edilmesi için dört gereğin olduğunu zikretmiştik:

1. Haber verdiklerinde onu *sallallahu aleyhi ve sellem* tasdik etmek

2. Emrettiklerinde ona *sallallahu aleyhi ve sellem* itaat etmek

3. Nehyettiklerinden kaçınmak

4. Allah'a yalnız onun *sallallahu aleyhi ve sellem* gösterdiği şekilde ibadet etmek

Bu yazımızda Allah *subhanehu ve teâlâ* izin verirse bunlardan birincisini anlatmaya çalışacağız.

Haber Verdiklerinde Onu Tasdik Etmek

İslam dinini inceleyen biri, onun iki kısımdan müteşekkil olduğunu görecektir:

- İslam'ın haber verdiği şeyler: ahbar

- İslam'ın mensuplarına talimatları: emir/nehiy

İslam olmak, bunlardan birincisini tasdik/doğrulama, ikincisine boyun eğme ve yerine getirmeye çalışmayla mümkündür.

Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem*, haber verdiği hususlarda tasdik, ona imanın olmazsa olmazıdır. Onu tekzib/yalanlama, imanın özü olan tasdik ve ikrarla bağdaşmayacağı için tekzib/yalanlama imanın zıddı sayılmıştır.

'Allah Rasûlü'nün haber verdikleri' dediğimizde ister Rabbiyle alakalı, ister kendiyle/risaletiyle, ister geçmiş Peygamberler, ister gelecekle alakalı ya da dinî herhangi bir konuda haber vermesi arasında fark yoktur. Bir bütün olarak onu *sallallahu aleyhi ve sellem* ve getirdiklerini tasdik etmek ona imanın ve *'Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem Allah'ın Rasûlüdür'* şahitliğinin olmazsa olmazıdır.

Zaruri olarak bilinmesi gereken; tasdik, beraberinde amel ve ittiba olmadığı sürece yok hükmündedir. Bu da tarihte din adına işlenmiş en büyük cürmü anlamamızı sağlayacaktır. Tarih boyunca heva ehli Allah'a inanmakla beraber, O'nu gökyüzüne hapsetmek istediler.

Allah *subhanehu ve teâlâ* kafirleri tanıtırken onları tasdiğin zıddı olan tekzible tanıtmıştır.

"Rasûlüm! Eğer seni yalancılıkla itham ettilerse (yadırgama); gerçekten, senden önce apaçık mucizeler, sahifeler ve aydınlatıcı kitap getiren nice Peygamberler de yalancılıkla itham edildi." [1]

"(Rasûlüm!) Eğer onlar (inkârcılar) seni yalanlıyorlarsa, (şunu bil ki) onlardan önce Nuh'un kavmi, Ad ve Semud (kavimleri de kendi Peygamberlerini) yalanladılar. İbrahim'in kavmi de, Lût'un kavmi de (Peygamberlerini) yalanladılar. (Şuayb'ın kavmi olan) Medyen halkı da (Şûayb'ı) yalanladılar. Musa da yalanlanmıştı. İşte ben o kâfirlere süre tanıdım, sonra onları yakaladım. Nasıl oldu benim onları reddim (cezalandırmam)!" [2]

"Onlardan önce Nuh kavmi, Ad kavmi, kazıklar sahibi Firavun da, yalanladılar." [3]

Burada hususen bir noktanın altını çizmek istiyorum: *'Tasdik etmek'* kavramının içi boşaltıldığı için çoğu insan bu kavramı yanlış tasavvur ediyor. Tasdik sadece haberi ikrar etmek ya da kabul ettiğini söylemek değildir. Maalesef *'Allah Rasûlü'nü ve haberlerini tasdik'* dediğimizde böyle bir yanlış anlamayla karşılaşıyoruz. Tasdik sadece kabul ve ikrar olmuş olsaydı; Allah Rasûlü'nün Peygamber olduğunu evlatlarını tanıdıkları kadar yakinen tanıyan Yahudiler'in Müslüman olması gerekirdi. Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette:

"Onu kendi çocuklarını tanıdıkları gibi tanıyorlar..." [4]

Yine Firavun ve avanesinin Musa'yı *aleyhisselam* yakinen doğruladıklarını haber veriyor:

"Onlar onun doğru söylediğini yakinen bilmelerine rağmen inkâr ettiler." [5]

Öyleyse tasdik, üzerine ittiba bina edilmediğinde yok hükmündedir. Bunun bir benzeri de kendini İslam'a nispet eden, sorumluluklarını ikrar eden lakin bu ikrar ve tasdiklerine ittiba bina etmeyenlerin Kur'an'da yalanlanmasıdır:

"Onlar Allah'a ve Rasûlü'ne iman/tasdik ettik ve itaat ettik derler... Sonra onlardan bir grup (itaatten) yüz çevirir. Onlar mümin değillerdir..." [6] [7]

Bunun için zaruri olarak bilinmesi gereken; tasdik, beraberinde amel ve ittiba olmadığı sürece yok hükmündedir. Bu da tarihte din adına işlenmiş en büyük cürmü anlamamızı sağlayacaktır. Tarih boyunca heva ehli Allah'a inanmakla beraber, O'nu gökyüzüne hapsetmek istediler.

1. *3/Âl-i İmran, 184*
2. *22/Hac, 42-44*
3. *38/Sad, 12*
4. *2/Bakara, 146*
5. *27/Neml, 14*
6. *24/Nur, 47*
7. *Ayette zikredilen yüz çevirme/tevelliden kasıt; amelden/ittibadan yüz çevirmedir. Kur'an tasdikten yüz çevirmeyi tekzib/yalanlama kelimesi ile, amel ve ittibadan yüz çevirmeyi ise tevelli kelimesiyle ifade eder. Kıyamet suresi 31 ve 32. ayetlerde bu durum çok açıktır:*

   "O doğrulamadı/tasdik etmedi ve namazı da kılmadı." buyrulur. Karşılığında ise:

   "Lakin yalanladı ve yüz çevirdi/tevelli" denir.

   Yani tasdiğin zıddı yalanlama, namazı yani ameli terkin zıddı tevelli/yüz çevirme kelimesiyle ifade edilir.

   Buna dayanarak Nur suresi 47. ayette; yüz çevirenler/tevelli edenler Allah'a ve Rasûlü'ne iman, itaat konusunda ikrarları üzeredirler. Ancak bu tasdik ve ikrara zahirî amelleri bina etmeyince Allah subhanehu ve teâlâ onların imanını yok saymıştır. Bu durumun bir benzerine sevgi konusunu işlediğimiz yazılarda değinmiştik. Sevgi kalbin ameli idi. Allah 'seviyorum' sözünü iddia olarak kabul ediyor, bunun şer'an geçerli olması için ittibayı şart koşuyordu:

   "(Rasûlüm!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (3/Âl-i İmran, 31)



"Rasûlüm! Eğer seni yalancılıkla itham ettilerse (yadırgama); gerçekten, senden önce apaçık mucizeler, sahifeler ve aydınlatıcı kitap getiren nice Peygamberler de yalancılıkla itham edildi."

O'nun *subhanehu ve teâlâ* hayata müdahale etmesini, O'nun şeriatına göre yaşamayı kabullenemediler. Bir yandan O'nu ve yüceliğini tasdik edip vicdanlarını rahatlattılar. Psikolojik bir ihtiyaç olan yüce bir varlığın, varlık ve gözetimini hissetme sorununu çözmüş oldular. Öte yandan O'nu semaya hapsetmek suretiyle hevalarının her istediğini yapıp, şehevi isteklerini tatmin ettiler.

Kur'an'ın tabiriyle *'Cahiliyyeti'l Ula/İlk cahiliyye'*nin bu sorununu çözmek kolaydı. Hevanın doyurulmasının mümkün olmadığı, bir başkasının hevasını tatmin etme yolunun bizim hukukumuzun çiğnenmesi olacağı anlatılarak bu sorunu çözmek mümkündü. Bundan dolayı aklı başında ve erdem sahibi her insan Peygambere iman ediyor, hevasının esiri olan mele' tabakasıysa onun *sallallahu aleyhi ve sellem* doğru söylediğini içten içe kabul etmekle beraber, zahiren onu yalanlıyorlardı.

İkinci cahiliye ise aynı cürmü İslam'a mâl ederek işledi. Ameli imandan, tasdiği ittibadan ayırdı. Her şeyi ikrar eden, ancak yapmayan insanlara *'mümin'* demeye başladı. *'İman tek parçadır ve herkes aslında eşittir'*, meselesiyle cahiliye kemale ermiş oldu. İmanı marifete indirgeyen, ameli imandan ayıran ve insanları marifette eşit gören, yani insanları ilk cahiliyede olduğu gibi sadece Allah'ın varlığını kabule davet eden bu sapkınlık, İslam mezhepleri arasında sayılarak İslam'a en büyük kötülüklerden biri yapılmış oldu. İlk cahiliye insanının açık ilahı olan hevaya hitap ettiği için; insanlar bu mezhebi kabul edip din edinmekte gecikmediler.[8]

Evet, biz tasdik dediğimizde sadece *'eyvallah'*a indirgenmiş, üzerine ittiba ve amel bina edilmeyen bir şeyden bahsetmiyoruz. Yani herhangi bir haberinde Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* tasdik etmişsek bunun anlamı, o haberin içeriğiyle ameli, sakındırdıklarından sakınmayı, teşvik ettiklerine rağbet etmeyi gerektirir. Ne söylemişse doğrudur deyip, hayatın hiçbir alanında bu tasdiğin eserinin görünmemesi, tasdik suretinde tekzibden başka birşey değildir.[9]

---

8. *Bu noktada bir sınıfı istisna ettiğimizi belirtmek isteriz. İslam tarihinde ameli imandan ayıran ve Mürcie-i Fukaha olarak isimlendirilen Hammad bin Ebi Süleyman, İmam Ebu Hanife rahimehumullah vb. imamların sözlerini (amel imandan değildir) açık naslara ve selefin icmasına muhalif olduğu için hata kabul etmekle beraber; bu ihtilafın hakiki olmadığına inanıyoruz. Onlar, tüm emirlerin yerine getirilmesinin gerekli olduğunu, terke gerekli cezaların uygulanacağı, fasık ile fasık olmayanın İslam nazarında eşit olmadığını açıkça beyan etmişlerdir. Zaten İslam'ın ameli boyutu olan fıkıh ilminde temeyyüz etmeleri de bunu gösterir.*

9. *'Tasdik suretinde tekzib' Kur'an'ın müşrikleri kınama noktasıdır. Yukarıda zikrettiğimiz sözlerin doğrulanması bakımından şu ayetler incelenmelidir:*

"(Rasûlüm!) de ki: 'Eğer biliyorsanız (söyleyin bakalım), bu dünya ve onda bulunanlar kime aittir?' 'Allah'a aittir' diyecekler. 'Öyleyse siz hiç düşünüp taşınmaz mısınız?' de. 'Yedi kat göklerin Rabbi, azametli arşın Rabbi kimdir?' diye sor. '(Bunlar da) Allah'ındır' diyecekler. 'Şu halde siz Allah'tan korkmaz mısınız?' de. 'Eğer biliyorsanız (söyleyin), her şeyin melekûtu (mülkiyeti ve yönetimi) kendisinin elinde olan, kendisi her şeyi koruyup kollayan, fakat kendisi korunmayan (buna muhtaç olmayan) kimdir?' diye sor. '(Bunların hepsi) Allah'tır' diyecekler. 'Öyle ise nasıl olup da büyüye kapılıyorsunuz?' de." (23/Müminun, 84-89)

Burada Allah subhanehu ve teâlâ müşriklere üç soru soruyor:

- Yer ve içindekiler kimin?

- Yedi kat gök ve yüce arşın sahibi kim?

- Her şeyi elinde bulunduran kim?

Bu soruların cevabını; 'Allah' olarak veriyorlar. Yani soruların içinde olan haber cinsinden şeyleri tasdik ediyorlar. Ancak Allah subhanehu ve teâlâ onların bu tasdiğine şöyle cevap veriyor:

"Doğrusu biz onlara hakkı getirdik. ***Fakat onlar yalancıdırlar****." (23/Müminun, 90)*

Evet, bu sorulara verdikleri cevaplarını, yani tasdik ve ikrarlarını Allah yalanlıyor. Söyledikleri haktır... Allah Rasûlü'nün sallallahu aleyhi ve sellem onlara getirdiğidir. Lakin onlar bu tasdiklerinde ***yalancıdırlar****.*

Yukarıda kaydettiğimiz satırlarda; dinin tümünün bu kapsama girdiğini söylemiştik. Önemli olduğuna inandığımız ve *'Muhammed ﷺ Allah'ın Rasûlü'dür'* şahitliğinin zedelenmesine neden olan bazı noktalara değineceğiz.

Dinin Kendisiyle Kemale Ermiş Olması

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ve Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* haber verdikleri şeylerden biri; Allah Rasûlü'yle dinin kemale erdiği, nübüvvetin son bulduğu ve onun bıraktığı haliyle dinden razı olmasıdır.

"...Bugün dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım. Din olarak sizler için İslam'dan razı oldum..." [10]

Ayet, lafızları itibariyle izaha ihtiyaç duymaz. Din, Allah Rasûlü'yle kemale ermiş, bu Allah'ın nimetlerinin en büyüğü olarak kabul edilmiş ve bu haliyle din, İslam olarak isimlendirilmiştir.

İbni Kesir *rahimehullah* ayetin tefsirinde şunları kaydeder:

'Bu, Allah'ın bu ümmet üzerindeki en büyük nimetlerindendir. Şöyle ki; onlar bu din dışında bir dine, bu Nebi dışında bir Nebi'ye ihtiyaç duymazlar. Bundan dolayı Allah onu Nebilerin sonuncusu kılmış, insanlar ve cinlerin tümüne yollamıştır. Helal ancak onun helal kıldığı, haram onun haram kıldığı, din yalnızca onun yaptığıdır...'

Bunun gibi Allah Rasûlü'nü haber verdiklerinde tasdik eden, ancak gereğini yapmayıp bu tasdiğe münafi inançlara sahip olanlar, bu tasdiklerinde yalancıdırlar.

Bu kelimelerin altına imza atmayacak, bu anlamları tasdik etmeyecek bir tek insan yoktur. Bırakın İslam milletini Yahudiler dahi bunun ne büyük bir nimet olduğunu ikrar etmişlerdir.

"...Yahudi'nin biri Ömer'e geldi ve şöyle dedi:

— Siz Müslümanlar bir ayet okuyorsunuz. Şayet o ayet bizlere inmiş olsaydı biz Yahudiler olarak o günü bayram edinirdik.

Ömer:

— Hangi ayet?

Yahudi:

— 'Bugün size dininizi tamamladım...' ayeti.

Ömer:

— Vallahi o ayet Cuma günü Arefe'de inmiştir, der..." [11]

İslam'dan önce var olan semavi dinler tamamlanmadıkları için, dünyaya meyleden ilim adamları, saltanatlarını sağlamlaştırmak isteyen yöneticilerin hevalarına uygun bir şekilde dini değiştirdiler. Öyle ki netice, Nebiler'in geldiği dönemde savaştığı insanların din anlayışından daha kötü bir din çıktı ortaya.

Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* birlemek ve O'nu tazim için gelen Musa'nın *aleyhisselam* ümmetinin Allah'a fakirlik, cimrilik, güreşte yenilme gibi eksiklik izafe edip Üzeyr'in *aleyhisselam* O'nun çocuğu olduğunu iddia ettiler.

İlk sözü *'ben Allah'ın kuluyum'* olan İsa'nın *aleyhisselam* tabileri Allah'a çocuk ve eş nispet edip, İsa'nın ve Havarilerin mücadele ettiği Roma putperestliğini besleyip Avrupa modernizmi olarak karşımıza çıkardılar...

Gerek heva ehli, köpek tiynetli ve merkep zihniyetli bilginlerin tahrifleri, gerek de zorba yöneticilerin tuğyanlarına meşruiyet arama çabaları semavi dinleri batıl dinler haline getirmiştir.

Peki neden? Bu yalanlamanın cevabını 91 ve 92. ayetler veriyor:

"Allah evlat edinmemiştir; O'nunla beraber hiçbir ilah da yoktur. Aksi takdirde her ilah kendi yarattığını sevk ve idare eder ve mutlaka onlardan biri diğerine galebe çalardı. Allah, onların (müşriklerin) yakıştırdıkları şeylerden münezzehtir. Allah, gaybı da şehadeti de bilendir. O, müşriklerin ortak koştukları şeylerden çok yüce ve münezzehtir." (23/Müminun, 91-92)

Yani Allah subhanehu ve teâlâ şöyle diyor: Madem yer, gök ve her şey Allah'ın, bunu tasdik ediyorsunuz, öyleyse nasıl O'na çocuk nispet ediyor, O'ndan başka varlıklara dua ediyor, onların fayda ve zarar vereceğine inanıyorsunuz?

Gerçekten bu sayılanların sahibinin Allah olduğunu düşünüyorsanız, bu yücelikte bir varlığın çocuk, eş, ortak edinmesi düşünülebilir mi?

*Yani Allah subhanehu ve teâlâ onları, tasdiklerinin gereğini yerine getirmeyip, buna münafi inançlara sahip oldukları için **yalanlıyor**.*

Bunun gibi Allah Rasûlü'nü sallallahu aleyhi ve sellem haber verdiklerinde tasdik eden, ancak gereğini yapmayıp bu tasdiğe münafi inançlara sahip olanlar, bu tasdiklerinde yalancıdırlar.

İlerleyen sayfalarda vereceğimiz örnekler bu babdandır.

10. 5/Maide, 3

11. Buhari, 45; Müslim, 3017.



Allah'ın bu nimetini en az bir Yahudi kadar tasdik eden Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmetinin içinde bulunduğu hâlden; bu tasdiğin *'eyvallah'* anlayışından öteye geçmediği, üzerine ittiba ve gerekleriyle amel bina edilmediğinden, yok hükmünde olduğu anlaşılmaktadır.

Onun *sallallahu aleyhi ve sellem* ümmeti olduğunu söyleyen insanların; günlük hayatlarını Batı'nın beşer ürünü kanunları, mescid hayatlarını sapık tarikatların gayrisünni anlayışları, evlerini şeytanın kışkırtıcı sesi ve görüntüsü olan medya belirliyor.

Kendini ona nispet eden insanların, sıra onun *sallallahu aleyhi ve sellem* pak şahsiyetine gelene dek binlerce abiler, şeyhler ve âlimler silsilesi; örnekliklerini oluşturuyor.

Ona müntesip topluluklar, **onun adına**; bidat olan gün ve geceler uydurma yarışındadırlar. Onun sünnetinden yüz çevirmiş, onun dışında varlıkları örnek edinmiş yığınları toplamayı, onun lanet ettiği, kulaklarını tıkadığı sesler eşliğinde onları eğlendirmeyi, İslami çalışma hanelerine marifet olarak yazıyorlar.

Her gelen, lisan-ı haliyle; *'bu din tamamlanmadı, senin eksik bıraktığın noktalar var'* diyerek yeni bidatlar ihdas edip, aslından eser kalmamış tabloya yeni bir bölüm eklemekle meşgul.

Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* dinini bozmak için harcadıkları bu çabayı, onun sünnetlerini ihya noktasında harcamış olsalardı, hem tasdiklerinin gereğini yerine getirmiş olacak, hem de onun sünnetine hizmet etmiş olacaklardı.

Hususen örneklik konusu... Şu yazımıza kadar, onun *sallallahu aleyhi ve sellem* örnekliği, Allah'ın her halinden razı olması, onu bizlere mutlak model sunması noktasında birçok şey zikrettik. Her birimiz Allah Rasûlü'nün aracılığıyla öğrendiğimiz bu hususu tasdik ediyoruz... Ancak uygulamada bu tasdiğin bizi bir yerlere sevk etmesi gerekiyor. O da; her hususta Allah Rasûlü'nün örnek alınması ve mutlak model olmasıdır. Maalesef, olması gereken bu durumla, vakıa birbirinden çok farklıdır. İslam ümmeti; henüz akıbeti belli olmayan metot ve uygulamalara, Allah yanında makbul olup olmadığı bilinmeyen insanlara ondan daha fazla değer veriyor.

Bir topluluk; tarikat şeyhlerini, bir başkası Said-i Nursi'yi, diğeri İbni Teymiye'yi, öteki Hasan El-Benna'yı, ondan *sallallahu aleyhi ve sellem* daha fazla tanıyıp örnek alıyor. Hatta Allah Rasûlü'nün bir uygulaması bu ve benzeri öncülerin süzgecinden geçmeden kabul edilmiyor... [12]

---

12. *Bu zikrettiklerimiz İslam ümmetinin halini dert edinmiş bir kalemin duygusal abartıları, yahut eleştiri müzmini bir yazarın hezeyanları zannedilebilir. Lakin bunlar yaşanmış ve her geçen gün bir yenisiyle karşılaştığımız örneklerin sonucu olarak gördüklerimizdir. Bunlardan bazısını zikredecek olursak;*

    Bir arkadaşımız kendi bölgesinde tanınmış bir dilbilimcinin yanına gidiyor. Maide suresi 44. ayete geliyor. Arkadaşımız hocaya soruyor. 'Bu ayet dil kurallarına göre ne ifade ediyor?' Hocamızın cevabına kulak verelim:

    'Maide suresi 44. ayet aslı itibariyle umum ifade eden bir ayettir. Ayetin başında geçen 'مَنْ' edatı umum ifade eder. Yani bu fiili kim yaparsa yapsın, zikredilen 'onlar kâfirlerin ta kendileridir' hükmüne dahil olur. Ayrıca hükmün tekid edilmesi (هُمْ zamiriyle) bunu pekiştirir. Lakin Said-i Nursi'nin Demokrat Parti'ye (Adnan Menderes'e) oy verdiğini biliyoruz. Şayet ayet umumu üzere olmuş olsaydı Üstad böyle bir şey yapmazdı. Demek ki burada bizim bilmediğimiz bir durum vardır.'

    Şimdi bu örneği düşünelim. Burada Kur'an mı Said-i Nursi'ye hükmediyor, Said-i Nursi'nin davranışları mı Kur'an'a hükmediyor?

    Yani Allah'ın kitabı hakem değil mahkûm oluyor. Velev ayetin umumu üzere olmadığını başka naslarla tahsis edildiğini, bir anlık farz edelim! Böyle olmuş olsa dahi vahyi ancak vahiy tahsis edebilir, kayıt altına alabilir. Allah'ın huzurunda neyle karşılaşacağı belli

En çok dikkatli olması gerekenler, cemaatleşen ve belli bir menhec etrafında toplanan insanlardır. Şüphesiz cemaatlerin ve onları bir araya toplayan model liderin, insanlar üzerinde belirgin bir etkisi vardır. Düzen, disiplin, menhecde sebat, çalışmalardan alınan verim ve bunlara eklenen dava yolunda ödenen bedeller, gözleri kamaştırıp kalpleri daha fazla etkiler.

Hali bu olan toplulukların Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* kendisiyle dinin tamamlandığını, onun din nezdinde mutlak model olduğunu tasdik etmesi neye yarar.

Hayatları iddialar üzere kurulu insanların yanında bu tasdiğin bir değeri olabilir; hiçbir iddiayı ispatı olmadan kabul etmeyen din-i mübin nazarında asla!

Tevhid ve sünnet ehli bu noktada dikkatli olmaya, birbirlerini uyarma ve nasihat yoluyla bu noktada bilinçli olmaya davet etmelidirler. Husussen verdiğimiz örnekler ve bu durumu yaşayan insanlar, çoğu zaman teoride bizlerle aynı şeyleri söyleyen insanlardır. Ancak teorik olarak tasdik ettiklerinin hayatlarında yansıması görülmemektedir.

Bu konuda en çok dikkatli olması gerekenler, cemaatleşen ve belli bir menhec etrafında toplanan insanlardır. Şüphesiz cemaatlerin ve onları bir araya toplayan model liderin, insanlar üzerinde belirgin bir etkisi vardır. Düzen, disiplin, menhecde sebat, çalışmalardan alınan verim ve bunlara eklenen dava yolunda ödenen bedeller, gözleri kamaştırıp kalpleri daha fazla etkiler. Zamanla böyle bir yönetimin yanlış yapmayacağı, nassın dışına çıkmayacağı anlayışı insanlarda oluşmaya başlar. Aslında bu düşünce, hüsn-ü zan mertebesinde kalıp insanın aklını örtmediği müddetçe sorun yoktur. Lakin yönetim, şer'i naslar ışığında değil de şer'i naslar, yönetime göre kabul/redde tabi tutulunca problem, itikadi olmaya başlar. Her Müslümanın kendini ve içinde bulunduğu yapıyı tasdikleri noktasında muhasebe etmesi bir fazilet değil, şer'i zorunluluktur. Her Müslüman bilmelidir ki bu konuda sapan, ayağı kayan yapılar; düzensiz, menhecsiz, rastgele bir araya gelmiş yapılar değil, güçlerini düzenlerinden alan ve zamanla dinin üstünde otoriterleşmeye başlayan yapılardır. Bunu engellemenin tek yolu, yapıları ve yönetimlerini edep ve sükûnet çerçevesinde şer'i naslara göre muhasebe etmektir.

Gaybî Meselelerde Allah Rasûlü'nü Tasdik

İslam akidesinde gayb bilgisinin yegane sahibi Allah'tır *subhanehu ve teâlâ*.

"De ki: 'Göklerde ve yerde, Allah'tan başka kimse gaybı bilmez. Ve onlar ne zaman diriltileceklerini de bilmezler.' " [13]

Ancak Allah *subhanehu ve teâlâ* dilediği zaman dilediği miktarda gaybın bilgisinden Rasûlleri'ne bildirir.

"O, bütün görülmeyenleri bilir. Sırlarına kimseyi muttali kılmaz; Ancak, (bildirmeyi) dilediği Pey-

olmayan, cennet ehli olan bir kişiden mi, ateş ehli olan dokuz yüz doksan dokuz kişiden mi olduğu netleşmemiş bir insan değil... Siz bir âlim hakkında hüsn-ü zanda bulunabilir, en güzel olanı onun için temenni edebilirsiniz. Ama sahabe dahi olsa hiç kimsenin davranışını, Allah'ın kitabı üzerinde hakim tayin edemezsiniz.

Yine Mısır'da okuyan kardeşlerimiz bilirler. Siz İhvan mensubu biriyle sadece umumi konularda konuşabilirsiniz. Hususi bir meselede konuştuğunuzda, söyledikleriniz şayet Hasan El-Benna'nın belirlediği esaslara uygunsa problem yoktur. Ancak bu esaslara aykırı ne söylerseniz söyleyin (ayet/hadis/icma) muhatabınızın ilgi alanına girmez.

Örneğin; tağuta küfretmek ve ondan ictinab etmek İslam dininin aslıdır. Tüm Peygamberler bu davetle yeryüzüne gönderilmiştir. Kelime-i Tevhid'in anlamı da budur. Sapık tağut Hüsnü Mübarek hakkında konuşulduğunda 'kardeşim, biz davetçiyiz kadı değil' sözüyle laf ağzınıza tıkılır. Hasan El-Benna'ya nisbet edilen, El-Hudaybi'nin de kitap ismi yapmasıyla şiar haline gelen bu söylemle önünüz kesilir. Tüm Rasûller'in bununla yollanmış olması, insanları Kelime-i Tevhid olarak buna davet etmiş olması, sayısız ayette bunun ifade edilmesi, 'davetçiyiz kadı değil' süzgecinden geçmediği için öylece kalır. Aynı şahıs bir başka mecliste Allah'ı ve Rasûlleri'ni tasdik etmeden kişinin iman etmeyeceğini anlatır. Bu tip insanlar Rasûlleri, hatta âlemlerin Rabbini cemaatsel şiarlarına mahkum etmişken; hangi tasdik ve imandan söz edilebilir?

Bunun bir benzeri ise bazı çevrelerin İbni Teymiye yaklaşımıdır. Sabit bir konudan ziyade neredeyse dinin tüm meselelerini 'Feteva'ya irca etmeden bir duruş belirlemiyorlar. Bir bütün olarak (akide/fıkıh/menhec), naslar İbni Teymiye süzgecine muhtaçmış edasında hareket ediyorlar. İlginç olan; bu yaklaşıma savaş açan, tarihin güzide âlimlerinden birinin İbni Teymiye rahimehullah olmasıdır.

Bu tutum kendisine böyle muamelede bulunulan şahsiyetlere zarar vermese de tutum sahiplerini itikadi olarak hüsrana uğrattığı kesindir.

13. *27/Neml, 65*

gamber bunun dışındadır. Çünkü O, bunun önünden ve ardından gözcüler salar." [14]

"Allah, müminleri (şu) bulunduğunuz durumda bırakacak değildir; sonunda murdarı temizden ayıracaktır. Bununla beraber Allah, size gaybı da bildirecek değildir. Fakat Allah, elçilerinden dilediğini ayırdeder. O halde Allah'a ve Peygamberleri'ne iman edin. Eğer iman eder, takva sahibi olursanız sizin için de çok büyük bir ecir vardır." [15]

Allah *subhanehu ve teâlâ* razı olduğu, seçtiği ve onları diğer insanlara üstün kıldığı Rasûlleri'ne gaybdan dilediği kadarını bildirir. Bu da vahiy kapsamında olan bilgidir.

Bunun Kur'an'dan örneği, İsa'nın *aleyhisselam* Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* müjdelemesidir. Kendinden yaklaşık olarak 600 yıl sonra gelecek bir Peygamberi ismiyle haber vermiştir.

"Hatırla ki, Meryem oğlu İsa: 'Ey İsrailoğulları! Ben size Allah'ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmed adında bir Peygamberi de müjdeleyici olarak geldim', demişti. Fakat o, kendilerine açık deliller getirince: 'Bu apaçık bir büyüdür', dediler." [16]

Kur'an-ı mübin Allah'ın Rasûller'den dilediğine gaybı bildireceğini açıkça söylediği gibi, yukarıda kaydettiğimiz ayetle pratik bir örneklendirme yapmıştır. Bu bağlamda Allah Rasûlü kıyametten önce vuku bulacak bazı alametlerden haber vermiştir. Bunlar manevi tevatür yoluyla bizlere ulaşmıştır.

Aklını ilah edinen, *'rivayetleri Kur'an'a arzediyorum'* derken bilerek veya bilmeyerek akıllarına arzeden bazı topluluklar, Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu haberlerde tasdik etmemiş, yalanlamışlardır. Elbette sorulduğunda: *'Biz Allah Rasûlü'nün bunu söylediğinden emin olsak hiç tereddüt etmez, tasdik ederiz. Lakin Kur'an'da bulamadığımız için bunu kabul etmiyor ve rivayet edenleri yalanlıyoruz'* derler.

Öncülüğünü, tağutların gönüllü kulları olan putperest müşriklerin yaptığı, genel olarak sistemin resmî din üretim tezgahtarı olan ilahiyat hocaları eliyle pazarlanan, onların da akıl hocalarının Allah'a çocuk nispet eden oryantalist/



müsteşrik Hristiyanlar olduğu bu akım, maalesef insanlar arasında yaygınlaşıyor. Hususen bu akım, herkese âlim olma daha açık bir ifadeyle ruveybidalık[17] diploması verdiğinden hevasını/aklını ilah edinenler tarafından kabulleniliyor.

Koca bir hadis külliyatı *'kıyamet ansızın kopacak'* mealindeki ayet-i kerimelerle reddediliyor. Oysa Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şu ayetleri göz önüne alındığında meselenin farklı bir boyutu anlaşılıyor:

"Onlar, kıyametin ansızın kopmasını mı bekliyorlar? Şüphesiz onun şartları/alametleri gelmiştir. Kıyamet koptuğunda ibret almaları neye yarar?" [18]

Bu ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* açıkça kıyametin alametlerinin olduğunu ve onların bir kısmının gerçekleştiğini haber verir.

"Kıyamet yaklaştı ve ay yarıldı." [19]

Bu ayette de Allah *subhanehu ve teâlâ* kıyametin yaklaştığını ve bunun belirtisi olarak da ayın yarıldığını ifade ediyor.

"Nihayet Ye'cüc ve Me'cüc (setleri) açıldığı ve onlar her tepeden akın ettiği zaman. Ve gerçek vaad (ölüm, kıyamet) yaklaşınca, birden, inkâr edenlerin gözleri donakalır! 'Yazıklar olsun bize! (derler), gerçekten biz, bu durumdan habersizmişiz; hatta biz zalim kimselermişiz.' ..." [20]

Bu ayette de Ye'cüc ve Me'cüc'ün setlerinin açıl-

14. *72/Cin, 26-27*
15. *3/Âl-i İmran, 179*
16. *61/Saff, 6*

17. *"İnsanlar aldatıcı yıllar göreceklerdir. O yıllarda yalancı doğru kabul edilecek, doğru olan da yalanlanacaktır. Haine güvenilecek, güvenli olan biri de hain görülecektir. O dönemde Ruveybida söz sahibi olacaktır. 'Kimdir ruveybida' diye sorulduğunda da buyurdu ki: 'İdari konularda konuşan seviyesiz adam!' " (İbni Mace, Fiten, 24/4036; Ahmed, 7912.)*
18. *47/Muhammed, 18*
19. *54/Kamer, 1*
20. *21/Enbiya, 96-97*

ması ve akabinde hak olan vaadin gerçekleştiği anlatılıyor.

"O söz başlarına geldiği (kıyamet yaklaştığı) zaman, onlara yerden bir dabbe (mahluk) çıkarırız da, bu onlara insanların ayetlerimize kesin bir iman getirmemiş olduklarını söyler. O gün, her ümmet içinden ayetlerimizi yalan sayanlardan bir cemaat toplarız da onlar toplu olarak (hesap yerine) sevk edilirler. Nihayet, (hesap yerine) geldikleri zaman Allah buyurur: 'Siz benim ayetlerimi, ne olduğunu kavramadan yalan saydınız öyle mi? Değilse yaptığınız neydi?' " [21]

Bu ayetlerden şunu anlıyoruz:

Kıyametin ansızın kopacak olmasıyla, onun birtakım alametlerinin olması, bu alametlerin onun yaklaştığına haberci olması arasında bir çelişki söz konusu değildir. Sünnetle sabit olan alametler de bu cinstendir. Kıyametin tarihini vermemiş, sadece onun yaklaştığına delalet eden birtakım alametleri zikretmiştir.

Burada asıl dikkat çeken husus; aklı bu denli kutsayan insanların aklı akıl yapan en önemli nokta olan düşünme/tefekkür faaliyetinden bu denli uzak olmalarıdır. Allah'ın ayetlerini bihakkın düşünme bir tarafa, kendi nefislerinde bir yolculuk yapmış olsalardı; Allah Rasûlü'nü *sallallahu aleyhi ve sellem* tasdik etmeme itikadi marazından korunurlardı.

İnsan yakinen bildiği şeyleri dahi unutup, yokmuş gibi davranabiliyor. Örneğin; başta insan olmak üzere **kâinatta bulunan her şey**; Allah'ın varlığına, birliğine alamet... Ve *'insanların çoğu -müminler de dahil- hayatlarının ne kadarını bu bilgiye göre düzenliyor?'* diye sorduğumuzda mesele daha iyi anlaşılıyor.

İnsan bırakın alametlerini bildiği, yakinen inandığı hususlarda dahi unutup gaflete düşebiliyor. Doğal olarak, zikrettiğimiz Kur'ani hakikatler olmamış olsaydı dahi; Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* kıyametin bazı alametlerini haber vermiş olması onun ansızın kopacağı gerçeğine aykırı olmazdı. İnsanların çoğu onun alâmetlerini idrak edemeyecek, idrak edenler de gaflete düşecek, bu bilgiyi unutacak, bunun neticesinde kıyamet ansızın kopacaktır. Tarihte benzeri ilginçlikler sergileyip, Allah Rasûlü'nü haber verdiklerinde tekzib eden, bunu da vahyin önemsediği akılla yaptığını söyleyenler hep utanmak durumunda kaldılar:

"Sizden birinin içeceğine sinek düşerse onu içeceğe batırsın. Çünkü onun bir kanadında zehir diğerinde panzehir vardır."

Başta Buhari ve Müslim olmak üzere birçok hadis imamının kaydettiği bu hadis, aklını kutsayan bazı insanlar tarafından reddedildi! Küçücük bir hayvanın iki kanadında hem zehirin hem panzehirin olabileceğini akılları almadı. Oysa bilimsel çalışmalar, sineğin bir kanadında bulunan zehirin ilacının/panzehir öteki kanadında olduğunu ispat etti.[22]

İnsan bırakın alametlerini bildiği, yakinen inandığı hususlarda dahi unutup gaflete düşebiliyor. Doğal olarak zikrettiğimiz Kur'ani hakikatler olmamış olsaydı dahi; Allah Rasûlü'nün kıyametin bazı alametlerini haber vermiş olması onun ansızın kopacağı gerçeğine aykırı olmazdı.

Bugünün insanı da *'Kur'ani kabullere uymuyor'* iddiasıyla aslında akıllarına uymayan birçok şeyi tasdik etmekten geri duruyorlar. Bu durum, onların *'Muhammed ﷺ Allah Rasûlü'dür'* şahitliğini zedeliyor.

Risaletin Umum Olması

Hem Kur'an hem de sünnet Allah Rasûlü'nün risaletinin umumi olduğunu, o *sallallahu aleyhi ve sellem* geldikten sonra ona inanmayanların cehennem ehli müşrikler ve kâfirler olduğunu beyan eder. Onun gelişiyle Allah'ın yanında tek geçerli din, Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'ın Rasûlü olduğu İslam'dır.

"Biz seni bütün insanlara ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik; fakat insanların çoğu bunu bilmezler." [23]

"De ki: 'Ey insanlar! Gerçekten ben sizin hepini-

21. *27/Neml, 82-84*

22. *Bilim Dergisi 22 Haziran 2001, 292. Sayı, s. 2326-2329*

23. *34/Sebe, 28*



ze, göklerin ve yerin sahibi olan Allah'ın elçisiyim. O'ndan başka ilah yoktur, O diriltir ve öldürür. Öyle ise Allah'a ve ümmi Peygamber olan Rasûlü'ne -ki o, Allah'a ve onun sözlerine inanır- iman edin ve ona uyun ki doğru yolu bulasınız.' " [24]

"De ki: 'Ey insanlar! Ben ancak sizin için apaçık bir uyarıcıyım.' " [25]

"Andolsun Zikir'den sonra Zebur'da da: 'Yeryüzüne iyi kullarım vâris olacaktır' diye yazmıştık." [26]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu:

"Benden önceki Peygamberlere verilmeyen beş şey bana verildi; Bir aylık mesafeden korkum düşmanların kalbine salındı. Benden önceki Peygamberler özel olarak kavimlerine, ben ise tüm insanlığa gönderildim..." [27]

"Nefsimi elinde bulunduran Allah'a yemin olsun ki, beni duyup da bana iman etmeyen her Yahudi ve Hristiyan mutlaka cehenneme gidecektir." [28]

Birileri bu ayetlerin tefsirini yapabilir, bu hadisleri şerh edip yazılı ve görsel olarak basabilir. Bununla beraber İbrahimî dinlere inananların cennete gidebileceğini, onların da kendi dinlerine bağlı kalma, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ve ahirete inanmak kaydıyla kurtulacaklarını söylerse bu öğretileri tasdik etmiş sayılmaz ve şahitlikleri yerine gelmiş olmaz.

Sonuç Olarak;

Tasdik etme *'eyvallah'*a indirgenmiş, bir kafa sallama faaliyeti değildir. Bu, nifak ehlinin tasdiğidir. **İslam'ın tasdik anlayışı, kişinin ikrar ettiği hakikatlerin gereğini yerine getirmesi, tasdiğine münafi durumlardan kaçınmasıdır. Genel olarak İslam'ın, özelde Allah Rasûlü'nün sallallahu aleyhi ve sellem haber verdiği hususlarda tasdiğin geçerli olması için, bu şartlara haiz olması gerekmektedir. Bu da neyi niçin tasdik ettiğini bilen, bu tasdiğin hayat içindeki karşılığını tefekkürle tespit eden, nefsini bu noktada muhasebeyle istikamet üzere tutan ve kalpleri kaydırmaması için içtenlikle Rabbine yalvaran müminlerin; şuur, ciddiyet ve kalplerine iltica etme ahlakıyla mümkündür.**

Allah'ım! Bizleri bu sayılanları, muvaffak kıldığın mümin kullarından eyle.

24. 7/A'raf, 158
25. 22/Hac, 49
26. 21/Enbiya, 105
27. Buhari; 335, 438
28. Müslim, 153

Suriye'de Yaşananların Değerlendirilmesi[1]

"Şam ehli bozulursa sizde hayır yoktur." [2]

Tevhid Dergisi olarak Irak ve Şam İslam Devleti'nin sert tutumunu, hilafet ilan etme girişimini, kendi dışındaki grupları kendine biat etmeye zorlamasını, hâlâ ortaya net bir akide ve menhec koymadığı için farklı yorumlara kapı aralamasını eleştirdik, eleştiriyoruz. Ama bunların hiçbiri Müslüman bir grupla savaşma gerekçeleri olamaz.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla...

El-Aziz[1] ismiyle müminleri izzetli, El-Muzill sıfatıyla kâfirleri zelil kılan, Er-Rafi' sıfatıyla müminleri yücelten, El-Hafid sıfatıyla kâfirleri alçaltan Allah'a hamd olsun.

Salât ve selam; müjdeleyen ve uyaran, müjdeleri arasında Şam topraklarını ahir zaman yiğitlerine müjdeleyen Nebi'ye ve onun pak ailesine olsun.

Tüm Müslümanların esef içerisinde izledikleri çaresizliğin zilletini, iliklerimize kadar hissettiğimiz bir süreci yaşıyoruz. Suriye'de yaşananlar sadece Suriye topraklarına yönelik umutları değil, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* Şam topraklarına dair müjdeleriyle müminlerde oluşan umutları da karartıyor. Daha acı olanı, sürecin Müslümanların iradesiyle değil de çizilen bir senaryonun gerekleri olarak işlemesidir. Tarafların yaptığı her açıklama, umutları biraz daha törpüleyip, işi içinden çıkılmaz hale getiriyor.

Süreçle ilgili kanaatimizi aylar öncesinde, Müslümanlarla paylaşmıştık.

Irak ve Şam İslam Devleti ve El-Nusra cephesinin iç meselesi olarak kabul edilen gerginlikler olarak başladı süreç. Daha sonra Ahraru'ş Şam'ın dahil olması, İslam Cephesi adlı ümmetin baş belası Suudi patentli ne idüğü belirsiz yapının eklenmesiyle ve maalesef tüm grupların bu çatı altında Irak ve Şam İslam Devleti ile çatışmaya başlamasıyla süreç, Irak ve Şam İslam Devleti ve diğerleri olarak devam ediyor.

İslami Cephe kurulma aşamasındayken, Suudi Arabistan âlimleri bir açıklama yapıp Müs-

1. *Analizimizde değindiğimiz konular ile alakalı tarafların birbirlerine yazdıkları risaleler derginin sonunda ek olarak verilmiştir.*
2. *İmam Ahmed, Tirmizi, Ebu Davud, İbni Ebi Şeybe.*

lümanların bu cephede toplanmasını, cephenin çatı örgüt olmasını tavsiye eden bir bildiri yayınladılar. Henüz kurulmamış ve sahada gerçekliği denenmemiş bir yapı, iki yıllık bir mücadelenin ve onbinlerle ifade edilen muhaliflerin temsilciliğine soyunuyordu. Biz bu bildiri ile beraber fitne alevinin tutuştuğunu hissetmiştik. Bir işin içinde Suud veya onun uzantıları varsa yapılacak tek şey, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sığınmak ve o işten uzaklaşmaktır. Şu an Mısır'da Suudi selefilerinin önce Mursi'yi aldatıp, sonra Sisi'nin yanında yer almaları dahi Suudi patentli işlerin hainlik boyutunu anlamamız için yeterlidir. Suud ve âlimleri, Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ve sahabesinin; vefa, sadakat ve insanlık kokusunu üstünde taşımaz. Onlar, Ebrehe'yi Kâbe'ye getiren ataları Ebu Riğal'in yoluna sadakatle bağlı ümmetin hainleridir.

Önce Irak ve Şam İslam Devleti ile ilgili eleştirileri açıktan yapmaya başladılar. Sonra Irak ve Şam İslam Devleti'ne yaptıkları saldırıların sebebinin bu eleştiriler olduğuna bizleri inandırmaya çalıştılar.

Irak ve Şam İslam Devleti'nin çok sert olduğunu, ganimet paylaşımında hukuka riayet etmediğini, yaptığı işlerde diğer grupların maslahatını hesaba katmadığını, bir yeri ele geçirdiğinde diğer grupları barındırmadığını, bazı insanları suçları tam sabit olmadan öldürdüğünü, diyalog kapılarını kapattığı için kendisiyle konuşulmadığını; **netice olarak Irak'a dönmesi gerektiğini, aksi halde onunla savaşacaklarını söylediler.**

İnsanların zekâlarıyla alay eden Suudi patentli Ebu Riğal çeteleri bize *'Gezi Parkı'* eylemcilerini hatırlattılar.

'...AKP özgürlükleri kısıtlıyor, hayatımıza müdahale ediyor, ağaç kesiyor, yol inşaatı esnasında fareler katledildi...', 'Peki ne istiyorsunuz?' dendiğinde;

'...Yeni köprü, Kanal İstanbul projesi ve havalimanı projeleri iptal olsun, mümkünse Erdoğan istifa etsin...'

Ebu Riğal çeteleri henüz meşruiyetlerini ispat etmeden, ümmetin yegane temsilcisi gibi tüm muhacirleri ilgilendiren fermanlar yayınlamaya başlamışlardı.

Irak ve Şam İslam Devleti'ni eleştirdikleri bazı konularda haklılık sahibidirler. Irak ve Şam İslam



Devleti eleştirilmez olmadığı gibi meleklerden oluşan bir topluluk da değildir. Özellikle sertlik yanlısı tutumu, projelerinde sahada bulunan gruplardan kopuk hareket etmesi, bunların başında gelir. Ancak bunların hiçbiri Müslüman bir grubu Esad'dan daha tehlikeli ilan edip, tek bir elden saldırmayı haklı kılmaz. Biz de Tevhid Dergisi olarak Irak ve Şam İslam Devleti'nin sert tutumunu, hilafet ilan etme girişimini, kendi dışındaki grupları kendine biat etmeye zorlamasını, hâlâ ortaya net bir akide ve menhec koymadığı için farklı yorumlara kapı aralamasını eleştirdik, eleştiriyoruz. Ama bunların hiçbiri Müslüman bir grupla savaşma gerekçeleri olamaz.

Burada asıl üzerinde durulması gereken konu, Özgür Suriye Ordusu'dur. Birçoğu onyıllar Esad'a uşaklık etmiş, Baas zulmüne ortak olmuş subaylar, ayaklanmalarla beraber ordudan ayrılıp muhalif saflara geçmiştir. Çoğu subay basına verdikleri demeçlerde, gösteriler sırasında yapılan zulme dayanamadıklarını ve ordudan ayrılıp halk için savaşacaklarını söylüyorlardı. Gösteriler başlamadan önce Esad ordusunda ortopedik vicdanlarıyla bulunan bu zevat, gösterilerle beraber zulmü ilk defa fark etmiş olacaklar ki ordudan ayrıldılar. Tabi bu arada hangi istihbarat servisinin ameliyat masasında ortopedik vicdanları duyarlı vicdanla değiştirildi, onu Müslüman kardeşlerimize bırakıyoruz.

Bu zümre (ÖSO) halk tarafından harami (hırsız) diye isimlendiriliyor. Gasp, tecavüz, hırsızlık ve insanların mallarını zimmete geçirme; bu topluluğun ortak sıfatlarından... Bu, tüm gruplar tarafından biliniyor.

Bunun yanında Batı istihbarat servisleriyle flört, süreç sonunda şeriat isteyenlerle savaşacakları gibi, grupların bildiği meziyetleri de bulunuyor.

Ancak bugüne kadar Ebu Riğal çetelerinin ÖSO'yu uyardığı, savaş ilan ettiği, hususi fermanlar yayınladığı, Suriye halkının mallarını onlardan alıp iade ettiği ya da *'burayı terk edin Amerika'ya gidin ya da sizinle savaşırız'* dediğini bilmiyoruz.

Demek ki Irak ve Şam İslam Devleti'ne yaptıkları eleştirilerin on katı ÖSO'da bulunuyor ve ziyade olarak ÖSO'nun şeriat nezdinde riddet kabul edilecek -şayet İslam olmuşlarsa- problemleri mevcut... Öyleyse bunların Irak ve Şam İslam Devleti eleştirileri ve akabinde yaptıkları, *'Gezi Parkı eylemcilerinin'* yaptıklarına benziyor. Öne sürülen sebeplerle istenilen sonuçların alakasız olduğu bir yol haritasına sahipler.

Yıllardır El-Kaide'yle tam anlamıyla görülmeyen hesap, Suriye'de görülecek ve bir yapı, kendi iç meselelerini her cephede kendine düşmanlık yapan Ebu Riğal zihniyetine malzeme etmenin acı neticesiyle karşılaşacaktır.

Yapılmak İstenen Nedir?

Suriye'de Esadlı ve Esadsız bir geçiş dönemi öngörülüyor. Göstermelik seçimlerin yapılacağı, halkın özgür iradesiyle yönetimi seçtiğini zannedip kısmen rahatlatılacağı bir süreç... Bu sürece engel olma ihtimali olan yapılar tasfiye ediliyor. Bunun başında da şeriat taleplerini, ilk günden net bir şekilde dilendiren muhacirler ve genelinin çatısı altında toplandığı Irak ve Şam İslam Devleti cemaati geliyor.

Yaşanan süreç bu tasfiye operasyonunun ilk adımlarıdır.

Ebu Riğal çetesinin son beyanatlarına dikkat edildiğinde *'Suriye halkı', 'Suriye'nin toprak bütünlüğü', 'özgürlük' gibi Batı'*dan ithal kavramların bayraklaştırıldığı görülecektir. Bu tarz beyanlar, bir yandan Batı'ya şirin görünme, öte yandan Suriye mazlumlarının zihninde şeriat taleplerine yönelik isteği kırmaya yöneliktir. Bu, öngörülen demokratik geçiş sürecinin ikinci adımıdır.

Kanaatimizce bu adımların en sinsi ve acımasızı, tahmin ettiğimiz üçüncü adımdır.

Irak ve Şam İslam Devleti ile arasındaki iç meseleleri Ebu Riğal çetesine malzeme yapan El-Nusra Cephesi bu süreçte en ciddi zararı gören yapı olacaktır. Batı, El-Kaide ile olan hesabını Suriye'de görmeye azmetmiştir. Süreci dikkatle izleyen gözler şu noktaları görecektir:

- **Suriye'de bulunan El-Kaide yanlısı yapılar, başında ciddi anlamda büyütüldü. İslam düşmanı medya da dahil, bire on katarak yapıların çok güçlü olduğu algısı oluşturuldu.**
- **Bölgeye giriş çıkışlar serbest bırakıldı. Neredeyse dünyada bulunan El-Kaide yanlılarının çoğu Suriye'ye akın etti.**
- **Irak ve Şam İslam Devleti ve Nusra arasındaki problem büyütüldü. Bir cemaatin iç meselesi olan ve kendi menhecsizliklerinden kaynaklanan sorunlar; Ebu Riğal çetelerinin El-Nusra'ya yardım ve desteğiyle tüm Suriyeli grupların meselesi haline geldi.**
- **Irak ve Şam İslam Devleti yalnızlaşmış oldu. El-Nusra ise Ebu Riğal çetesine yakın durmakla, istenildiği zaman tasfiye edilecek kadar onların yanına ve kontrolüne sokulmuş oldu.**
- **Batı, bu meseleyi çözmek için El-Nusra'yı kullanıp Ebu Riğal çetelerine baskı yapacaktır. Suriye'nin kurtuluşu El-Nusra'nın varlığına indirgenecek, böylece El-Nusra'nın önünde iki yol bırakılacaktır.**

Açıkça irtidat edip onların dinine girmek ve demokratik geçişe sessiz kalmak ya da Ebu Riğal çetelerinin eliyle tasfiye...

Yıllardır El-Kaide'yle tam anlamıyla görülmeyen hesap, Suriye'de görülecek ve bir yapı, kendi iç meselelerini her cephede kendine düşmanlık yapan Ebu Riğal zihniyetine malzeme etmenin acı neticesiyle karşılaşacaktır.

Bu, bizim sürece dair kanaatimizdir. Allah'tan *subhanehu ve teâlâ*, bu süreci Müslümanların hayrına çevirmesini, kendi elleriyle kazandıklarından dolayı onları cezalandırmamasını, Müslümanları kâfirlerin tuzaklarından muhafaza etmesini temenni ediyoruz.

Bununla beraber bu yaşananlardan mutlaka bazı derslerin alınması gerektiğine inanıyor ve bunları kardeşlerimizle paylaşmak istiyoruz.[3]

---

3. Bu değerlendirmelerde esas alacağımız nokta Irak ve Şam İslam Devleti, El-Nusra, El-Kaide gibi yapıların beyanatları, tarafların kabul ettiği âlimlerden Ebu Muhammed El-Makdisi ve Ebu Katade El-Filistini'nin Nusret Cephesi lehine kendi kişisel web adreslerinde

1. Cemaat Olmadan Ümmet Olunmaz

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* önce Mekke'de İslam cemaatini inşa etmiş, **Müslümanları akide etrafında kenetlemiş, insan fıtratından kaynaklı aceleciliğin doğuracağı marazları sabır esası, sürecin olumsuzluklarını bertaraf etmek için itaat menheci esası üzere cemaat kılmıştır.**

Akide ve menhec üzere cemaatini oluştururken duygusallığa yer vermemiş, ezilen Müslümanlara sabır ve cennet vadederek dışardan gelen Müslümanları *"...Ben zuhur edinceye dek bekle, davetimin yayıldığını duyunca bana gel"* diyerek cemaatleşme sürecini muhafaza etmiştir.

Daha sonra Medine'ye hicret başlamıştır. Mekke'deki zulme sabredip nefislerini terbiye eden, her söylenene itaat etmeyi meleke haline getiren insanlarla Medine'ye hicret etmiş ve ümmet olma yolunda adımlar atılmıştır.

Burada asıl üzerinde durulması gereken mesele, son yüzyılda ümmet olma bilinci elinden alınmış, her türlü cahilî hileye muhatap bireylerin, cemaat olma şuurunu kazanmadan ümmet olmaya yeltenmeleridir. Daha ne kadar bu ideal etrafında Müslümanların canları, zamanları, malları ve yapıları heder edilecek? Afgan, Çeçen, Bosna, Irak örneklerinden ders alınmayacak mı?

Suriye sahasına dikkat edin... Hiçbir cemaatin itikadı ve menheci belli değildir. Bu belirsizlik; çarpık cemaatleşme sonrasında bölünme ve Müslüman kanının akmasına neden olsa da yapılar, belirsizliği koruma noktasında ısrarlılar.

Oysa bir cemaatin varlığından ve sancağı altında insan toplamasından söz edebilmemiz için itikad ve menhecinin net olması gerekir. Ta ki sözleşme/biat net bir akide ve sabit bir menhec üzerinden gerçekleşsin. **Kendi ülkelerinde itikadi olarak birbirlerini kabul etmeyen yapılar, Suriye'de bir çatı altında cihad ediyor; her grup, çatı cemaatin kendi ile aynı akidede olduğunu, yaptığı görüşmeler neticesinde biat ettiğini iddia ediyor.**

Allah'tan korkmak gerekmez mi? Yapılan açıklamalara dikkat edin! Hususen Irak ve Şam İslam Devleti adına yapılan *'Uzren emir El-Kaide'* isimli

yayınladıkları mektuplar olacaktır. Bunların çoğu Türkçe'ye de çevrilmiştir.



beyana... İtikadi farklılıkların iki yapıyı neticede ne duruma getirdiği görülecektir.

Bugün, duygusal reflekslerle görmezlikten gelinen itikadi ve menhecî belirsizlikler, yarın yeni kutuplaşmaların önünü açacak, Müslümanların kanının dökülmesine neden olacaktır.

Örneğin, Irak ve Şam İslam Devleti'nin resmi sözcüsünün yaptığı bir beyanda belli bir akide zikredilip *'Bu Haricilerin akidesidir, böyle düşünenleri önce uyarıyor düzeltmedikleri takdirde tazir uyguluyor, nihayetinde saflarımızdan kovuyoruz'* denmiştir. **Ancak bugün, Irak ve Şam İslam Devleti bünyesinde bulunan muhacirlerin çoğu bu akideyi savunmaktadır!**

Bugün sıcak çatışma cephesinde görülmeyen veya komik tevillerle sümen altı edilen itikadi farklılıkların, Irak ve Şam İslam Devleti ile diğer cephenin savaş nedeni olduğunu da mı görmüyor bazı Müslümanlar? Ebu Katade'nin veya Ebu Muhammed El-Makdisi'nin risalelerini okumayı öneriyoruz.

Ebu Katade, Irak ve Şam İslam Devleti için şöyle diyor:

'İçinde şüphe olmayan bir yakinle açığa çıktı ki bu taife (Irak ve Şam İslam Devleti) askerî ve şer'i yönetimiyle ateşin köpekleridir. Allah Rasûlü'nün şu sözüne girmeyi en çok hak edenlerdir: 'İslam ehlini öldürüp şirk ehlini bırakırlar. Şayet onlara yetişirsem onları Ad Kavmi misali öldürürdüm'...'

Demek ki bir taife başka bir taifeyi *'Harici'* olarak gördüğünde onlarla savaşmayı, onları öldürmeyi de mubah görüyor.

Öyleyse ortaya net bir akide ve menhec konmayan hiçbir yapı cemaat olma sıfatına haiz değildir. İnsanları sancağı altında ümmet olmaya davet

hakkı da yoktur. Ve bu belirsizlikler birbirini kardeş gören insanların düşman olmasına, kan dökmesine kadar tehlikeli süreçlere gebedir. Şu an sahada insanları kendi taraflarına davet eden Irak ve Şam İslam Devleti veya El-Nusra **bu konuda** eşittir. İkisinin de itikadi ve menhecî kabulleri, genel öğretilerden ve birtakım beyanlardan müteşekkildir. Net, sabit ve sınırları çizilmiş bir akide ve menhece sahip değillerdir.

Cemaatlerinin akide ve menheci net olan kardeşlerin Allah'a hamd edip bu noktaya dört elle sarılması, bu konuda gösterilen hassasiyet ve çalışmaların beraberinde getirdiği zorluklara göğüs germeleri gerekir. Bu konuda eksikliği olan Müslümanların acilen itikad ve menheclerini netleştirmeleri ve cemaat olma sıfatına haiz olmaları gerekir. Bu noktadaki tüm eksiklikler gelecekte bölünme ve düşmanlık nedeni olacaktır. Bu tip noktaları önemsemeyenlerin ileride yaşanacak her bölünme ve düşmanlıkta vebal sahibi olduklarını bilmeleri gerekmektedir.

Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem; aynı eğitimi görmüş, aynı bakış açısına sahip ve net bir akide ve sabit bir menhec etrafında kenetlenen insanlarla İslam Cemaati'ni oluşturdu.

2. Toplama İnsanlarla Cemaat Anlayışı Sağlamak Mümkün Değildir

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*; aynı eğitimi görmüş, aynı bakış açısına sahip ve net bir akide ve sabit bir menhec etrafında kenetlenen insanlarla İslam Cemaati'ni oluşturdu. **Cemaatin temeli ve ana karakteri, belli bir sayıya ulaşmış insanlardan oluşunca, kapılarını dış dünyaya açmaya başladı. Kitlesel katılımlar kabul edildi.**

İskelet oluşturulduktan sonra yapıya eklenenler, iskelete göre şekillendi. Buna rağmen Medine İslam Devleti'nde birçok iç sorun yaşandı. Demek ki, böylesi bir titizlik dahi sorunları bitirmiyor, sadece asgariye indirebiliyordu.

Suriye sahası veya sıcak cephelerin olduğu ülkelere göz attığımızda durumun tam tersi olduğunu görüyoruz.

Farklı İslami anlayışlara sahip, cemaat terbiyesi almamış, imandan kaynaklı duygularla yola çıkmış insanlardan müteşekkil cemaatler görüyoruz. Sahada var olan cemaatler belli bir iskelete sahip olmayınca cemaatlere katılanlar, cemaat iskeletiyle şekillenmediği gibi cemaati kendi farklılıklarıyla içinden çıkılmaz bir hale getiriyorlar.

Bölünme ve ayrılmaların bu kadar sık yaşanmasının nedenlerinin başında, yapının harcında alın teri olmayan ve birbirleri için fedakârlıklarla yürekleri kenetlenmeyen insanların, yapıları terk etmede bir beis görmemeleri geliyor.

Aynı yolda yürümüş, birbirinin sıkıntısına derman olmuş, dert ortaklığı yapmış iki insanın bir problem yaşadıklarında ayrılmak akıllarından dahi geçmez. Sorunu çözmeye, eskisi gibi kenetlenmeye çalışırlar. Lakin birbirinin gerçek adını dahi bilmeyen, simalarını dahi nadir görmekten, anımsamakta dahi zorlanan ve tek ortak yanları aynı cephede olmak olan insanların ayrılması da bu kolaylıkta oluyor. Künyeler üzere inşa edilmiş kardeşlikler, künye değiştirme kolaylığıyla düşmanlığa yerini bırakabiliyor.

Ümmet, içinde bulunduğu bu Tih badiresini atlatacaksa kalıcı çözümlere odaklanıp, günübirlik uygulamalardan sarf-ı nazar etmelidir. Gerekiyorsa onyıllarca sabredip böyle bir cemaat teşkil etmek için çabalamalıdır. Her seferinde yapılanların basit ihtiraslara kurban edilmesindense, dişlerini sıkıp bu soruna kalıcı bir çözüm bulmak için azim ve kararlılıkla cemaatleşme aşamasını tamamlamalıdır.

3. Çözülmeyen İhtilafların Oluşturduğu Problemler

İslam, ihtilaf ve çekişmeyi kabul etmez. Hususen amel esnasında insanların tartışmasına neden olacak ve kalplerin veya bedenlerin ayrılmasıyla neticelenecek her çekişme ve ihtilafı yasaklar.

"Allah ve Rasûlü'ne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin; sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider. Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir." [4]

---

4. *8/Enfal, 46*

İslam fıtrat dinidir aynı zamanda... İnsanı yaratan Allah, onun fıtratı gereği ihtilaf edeceğini bilir.

"Rabbin dileseydi bütün insanları bir tek millet yapardı. (Fakat) onlar ihtilafa düşmeye devam edecekler. Ancak Rabbinin merhamet ettikleri müstesnadır. Zaten Rabbin, onları bunun için yarattı. Rabbinin 'Andolsun ki cehennemi tümüyle insanlar ve cinlerle dolduracağım' sözü yerini buldu." [5]

Ancak Müslümanlara ihtilaflarda çözüm yolu gösterir:

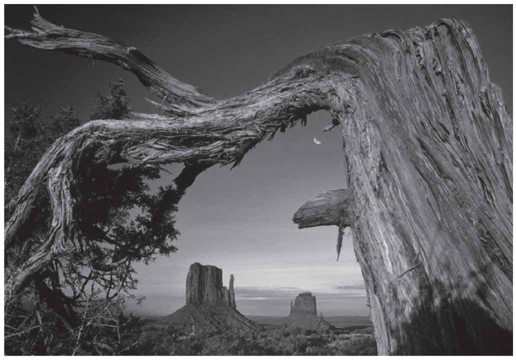
"O vakit, Allah'tan bir rahmet ile onlara yumuşak davrandın! Şayet sen, kaba ve katı yürekli olsaydın, hiç şüphesiz, etrafından dağılıp giderlerdi. Şu halde onları affet; bağışlanmaları için dua et; iş hakkında onlara danış. Kararını verdiğin zaman da artık Allah'a dayanıp güven. Çünkü Allah, kendisine dayanıp güvenenleri sever." [6]

İhtilaf edilen hususlarda Müslümanlar istişare eder, ortak bir çözüm noktası ararlar. Meseleyi vahyin rehberliğinde çözüme kavuşturur, çözüm üzerinde azmedip, Allah'a tevekkül ederler. Şayet mesele Kur'an ve sünnette hükmü açık meselelerdense kimseye söz düşmez. Konu delilin bulunmaması, yahut farklı uygulamaların olduğu ictihadi meselelerdense, o zaman seçilmiş emir ne dediyse herkes ona uymak zorundadır. İhtilafı çözmeyen yahut açık delillerle ihtilafa son vermeyen ve verdiği söze riayet etmeyenler ağır bir tehditle karşı karşıyadır.

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygambere ve sizden olan ulu'l emre (idarecilere) de itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz Allah'a ve ahirete gerçekten inanıyorsanız onu Allah'a ve Rasûl'e götürün (onların talimatına göre halledin); bu hem hayırlı hem de netice bakımından daha güzeldir." [7]

"Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. İşte bunlar için büyük bir azap vardır." [8]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu konuda o kadar hassas davranmıştır ki şekilsel ihtilaflara dahi müsade etmemiş, Müslümanları uyarmıştır.



"Allah ve Rasûlü'ne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin; sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider. Bir de sabredin. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir."

Mescidde saflarının bozuk olduğunu gördüğü zaman ashabını uyarır, bedenlerin ihtilafının kalplerde ihtilafa sebep olacağını söylerdi.

"Saflarınızı düzeltiniz! Ya saflarınızı düzeltirsiniz ya da Allah aranıza ayrılık/ihtilaf kılar!" [9]

Emir olarak insanları bir yere gönderdiğinde onlara özlü nasihatlerde bulunurdu. Ebu Musa El-Eşari ve Muaz bin Cebel *radyallahu anhuma* gibi iki güzide sahabeyi Yemen'e yolladığında onlara şu nasihatte bulunmuştu:

"Uyumlu olun, ihtilaf etmeyin." [10]

İhtilafın dinî meselelerde olduğunu gördüğünde ashabını uyarır, yeri geldiğinde onlara kızardı. Bir gün ashabının yanına çıktı. Onları, kader hakkında tartışırken buldu, çok kızdı. Adeta yüzünde nar kesilmiş gibi rengi değişti ve ashabına:

"Bununla mı emrolundunuz, bunun için mi yaratıldınız? Kur'an'ın bazı ayetlerini bazısıyla mı çakıştırıyorsunuz? Sizden öncekiler böyle yaptıkları için helak oldular!" [11] dedi.

Sahada cihad eden yapılar, aralarında olan ihtilaflara son vermek zorundadırlar. Namaz kılarken ayakların ihtilafına müsade etmeyen İslam'ın, cihadın üzerine bina edildiği; toplumların hükmü, dar'lar meselesi ve tekfir ahkâmında ihtilafa müsade etmesi düşünülebilir mi?

Yapılan beyanatlara dikkat edildiğinde, şu tarz garabetler göze çarpıyor:

'Siz, Rafıziler'in avamını cehaletle mazur Müs-

5. 11/Hud, 118-119
6. 3/Âl-i İmran, 159
7. 4/Nisa, 59
8. 3/Âl-i İmran, 105
9. Müslim
10. Buhari
11. İbni Mace

lümanlar olarak görüyorsunuz. Lakin biz hiçbir zaman öyle düşünmedik.'

'Seni, menhecini düzeltmeye davet ediyoruz. Müşrik ve necis Rafıziler'i açıktan tekfir etmeni; Mısır, Pakistan, Afganistan, Tunus, Libya, Yemen ve bunların dışındaki ülkelerin ordularının mürted olduğunu açıktan ilan etmeye davet ediyoruz.'

Düşünün, mücadele tağutî ordular ve Rafıziler üzerinden yürüyor. Ancak aynı çatı altında toplanmış ve bunlarla savaşan cemaatler, bunların hükmü hakkında ihtilaf ediyor.

Dün önemsenmeyen, bunları dillendiren gerçekçi, vicdan sahibi muvahhidlerin; *'Harici', 'safları bölen'* olarak etiketlendiği ihtilaflar, bugün Müslüman gençlerin kafalarını karıştıran, sahada amellerini zayıflatan, birbirine kardeş diyenlerin birbirine silah çektiği ihtilaflara dönüşmüş durumda!

Ve asıl şaşırtıcı olan; oturup bu ihtilafları çözmek yerine bir taraf diğerini Haricilik'le, öteki menhecden sapmayla suçluyor. Anlaşılan, tarafların bu yaşananlardan pek bir şey anlamadığı ve sorunlara kaynaklık eden noktayı görmedikleri veya görmek istemedikleri yönünde...

Benzeri tartışmalar (tekfir ahkâmı, toplumlar meselesi), Türkiye'de de aynı sahanın erbabı ve kendilerini cihad cemaatleri diye isimlendiren yapılarca başlatıldı. İlki 2008 yılında, ikincisi 2013 yılında... Her iki seferinde cemaat olarak bu ihtilafların çözülmesi gerektiği, Müslümanların bir araya gelerek bu tip sorunları sonlandırması gerektiğine vurgu yaptık. Davetimize icabet edilmediği gibi yazdıklarımıza cevap da verilmedi... Bilakis *'gereksiz bir münazara davetinde bulunduğumuz, bunların normal ihtilaflar olduğu'* söylendi. Daha acı olanı, ağır abilerimizin tecrübe ve olgunluk söylemleriydi. Onların bu ihtilafları basite almaları, olgunluk ve tecrübelerinden; bu konuyu çözmek isteyenlerin çabası, acelecilik ve gençlikten kaynaklanıyordu.

Rabbimizden temennimiz ümmet olarak bizleri, kendilerini cihad cemaatleri olarak isimlendiren cemaatlerin, neo tecrübe ve olgunluklarından muhafaza etmesidir. Bizlerin saf ve net bir akide üzere ayaklarımızı sabit kılmasıdır.

Buradan çıkarılacak ders şudur: Bizler ihtilafları hafife almamalı, şer'i yollarla çözmeye çalışmalıyız. İçtihadi ihtilafların sınırlarını belirlemeli, bir isim koymalı ve netleştirmeliyiz. Çözülmeyen ihtilafları sümen altı etmemeli, İslam'ın emrettiği şekilde tavır almalıyız. Birilerinin romantik ütopyaları ve basite indirgeme çabaları, bizleri şer'i sorumluluklarımızdan alıkoymamalıdır. Bu ütopya ehli; sümen altı ettikleri ihtilaflar, ümmete zarar verdiğinde sorumluluk almaktan korkmaları ve sükûtlarıyla meşhurdur.

Buradan çıkarılacak ders şudur: Bizler ihtilafları hafife almamalı, şer'i yollarla çözmeye çalışmalıyız. İctihadi ihtilafların sınırlarını belirlemeli, bir isim koymalı ve netleştirmeliyiz. Çözülmeyen ihtilafları sümen altı etmemeli, İslam'ın emrettiği şekilde tavır almalıyız.

Tek Emire Olan İhtiyaç

İslam'ın ana prensiplerinden biri; Müslümanların tek ses etrafında toplanması, talimat ve karar kirliliğinin önünün alınmasıdır. Bu da İslam'ın fıtrat dini olmasıyla alakalı bir prensiptir. İnsanı yaratan Allah ona iki kalp kılmamıştır. İkilik, insanın zihin ve kalp dünyasında belirsizlik ve endişeye neden olur. Bu durum, insanın istikamet üzere olmasına engel teşkil eder.

İslam nezdinde bu konu o kadar hassastır ki, İslam'da Kâbe'nin yıkılmasıyla eşdeğer olan Müslüman kanı, bu meselede heder edilmiştir:

"Kâbe'nin yıkılması, Allah'ın yanında bir Müslümanın kanının (haksız yere) dökülmesinden daha basittir."

Bu sözün sahibi olan Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Siz tek bir emir üzere toplanmışken ikinci biri çıkıp emirlik iddiasında bulunursa onun boynunu vurun." [12]

Şam topraklarında yaşananlar, İslam'ın bu prensibini daha iyi anlamamızı, hatta idrak etmemizi sağladı.

İslam Cephesi adlı çetenin bambaşka hedefleri, Irak ve Şam İslam Devleti'nin daha farklı, Afganistan'ın talimatları, buna Ürdün zindan-

12. Müslim, 3431

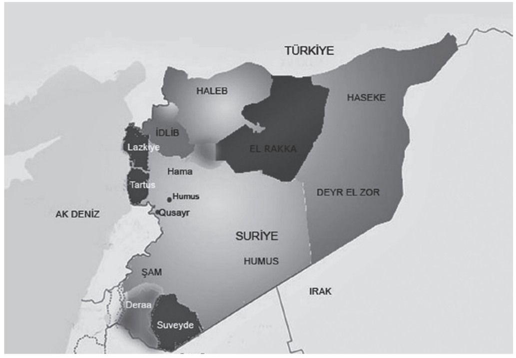
larından âlimlerin yazdıkları mektuplar da eklenince, iş içinden çıkılmaz hale geliyor. Ve bu tarz keşmekeşler neticede birbirini kardeş gören insanların birbirini boğazlamasına neden oluyor.

Buradan çıkaracağımız ders; Allah Rasûlü'nün yaptığı gibi cemaatin birliğini korumaya çalışmak, farklı seslerin çıktığı sahalardan uzak durmaktır. Siz kendinizi grupların problemlerinden uzak tutmaya çalışsanız dahi aynı sahada bulunuyor olmanız, olumsuz yönde etkilenmenize sebep oluyor. Gayesi, tevhid davetini yaymak ve mazlumların iniltilerine duyarsız kalmamak olan Müslümanlar da sahanın keşmekeşinden nasiplerini alıyorlar.

Burada bir meselenin altını çizmek istiyoruz: Allah Rasûlü, devlet olmasına rağmen Allah'ın *"...Onlar düşmanın ta kendisidi"* dediği münafıklara dokunmuyordu. Gerekçesini *"...İnsanlar Muhammed ashabını öldürüyor demesinler"* olarak ilan ediyordu. Devlet olmasına rağmen insanlığın kurtuluşu için çıkmış bir ümmetin lideri, siyasetinde, henüz İslam olmamış insanların düşüncelerini önemsiyordu. Öyle ya! Birbirini boğazlayan insanların, kendileri dışındaki insanlara kurtuluş vadetmesi, onları dinlerine davet etmesi, muhatapların vicdanlarında makes bulmazdı. İslam sadece cihaddan müteşekkil bir din değildir. Cihad dahi insanları İslam'a davet araçlarından bir araçtır. Gaye değil sadece araçtır.

Birileri, cihadı ümmetin tevhid davetine uygun yapmak yerine, ümmetin tüm faaliyetlerini cihada göre tanzim ediyor. Grup meseleleri, tüm ümmeti ilgilendiren meselelerin önüne geçebiliyor. Bunun asıl sebebi; siyaseti tek bir merkezin değil, birden fazla merkezin belirliyor olmasıdır. Bu durum Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* şer'i siyaset olarak gözettiği hassasiyetlerin çiğnenmesine neden oluyor!

Örneğin, bugün Suriye halkına iki şey vadediliyor. Bir tarafta tek çözümün şeriat olduğunu dillendiren Irak ve Şam İslam Devleti (ki bu konuda ve taleplerinde tartışmasız hak üzeredirler) öte yandan özgürlükler, insan hakları ve demokrasi vaadleri. Bir de ortada henüz ne vadettiği belli olmayan geçmişin hızlı radikalleri var. Kalplerinde şeriat, dilleri suskun, bedenleri Ebu Riğal çetelerine yakın... Allah sonlarını hayır eylesin.



Mazlum insanlar, bu hengâmede şeriat vadedenlerin birbirlerine düştüğünü gördüğünde, *'dün kardeş olanlar bugün böyle yapıyorsa acaba bize neler yaparlar'* diyor... *'Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem ashabını öldürüyor'* dedirttik insanlara.[13]

Bu ve benzeri sebeplerden dolayı tek emirin olmadığı ve Müslümanların genelini ilgilendiren meselelerde farklı seslerin çıktığı sahalardan uzak durmak gerektiğine inanıyoruz.

Sadıklarla Beraber Olmanın Zarureti

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğrularla beraber olun." [14]

Tebuk gazvesi meşakkatli bir seferdi. İnsanlardan bazısı bu seferden geri kaldılar. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* döndüğünde huzura geldiler. Geride kalanlar iki taifeye ayrıldılar:

- Türlü bahanelerle geride kalışlarına mazeret uyduranlar
- Dünya malının çekiciliğine kanarak geride kaldığını kabul eden ve af dileyenler

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* çoğunluğu oluşturan birinci taifeye yalan söylediklerini bilmesine rağmen sessiz kaldı.

---

13. *Bazı kardeşlerimiz şöyle düşünebilir: Tevhidî bilinçten uzak insanların tevhid ehli hakkında ne düşündükleri bu kadar önemli mi?*

    Bizim için, tevhidî meselelerde tüm yeryüzü birleşip, tevhidin gerçek gereklerine aykırı bir beyanda bulunsa hiçbir önemi yoktur. Ancak sahada bulunan yapılar -buna Irak ve Şam İslam Devleti de dahildir- halkı İslam toplumu olarak görüyor ve öyle muamele ediyor. Doğal olarak, ümmet dedikleri insanların maslahatını da düşünmek zorundadırlar. Aslında bizim bu yazıda anlatmaya çalıştığımız esas mesele, bu yapıların itikadi ve menhecî olarak netleşmedikleri için hem şer'i hem de siyasi tezatlar sergilediklerini göstermektir.

14. *9/Tevbe, 119*



Doğruyu söyleyen ikinci taifeye ise boykot uygulandı. Onlarla konuşulmayacak, eşleri evlerini terk edecek...

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu durumun 50 gün sürmesini irade etti. Bu yaşanan olayın, hafızalarda yer etmesini istiyordu. 50 günün sonunda şu ayetler indi:

"Ve (seferden) geri bırakılan üç kişinin de (tevbelerini kabul etti). Yeryüzü, genişliğine rağmen onlara dar gelmiş, vicdanları kendilerini sıktıkça sıkmıştı. Nihayet Allah'tan (O'nun azabından) yine Allah'a sığınmaktan başka çare olmadığını anlamışlardı. Sonra (eski hallerine) dönmeleri için Allah onların tevbesini kabul etti. Çünkü Allah tevbeyi çok kabul eden, pek esirgeyendir. Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve doğrularla beraber olun." [15]

Bu olayın neticesinde Allah *subhanehu ve teâlâ*, müminleri uyardı... Hem sadık olmalarını (takva) hem de sadık olanlarla beraber olmalarını emretti. Her Müslüman, iman bağıyla kardeştir ancak hususi beraberlik, ortak çalışma sıdk kaydına bağlıdır.

Yapılan beyanatlara bir daha göz atılmasını istiyoruz...

El-Kaide isimli yapılanma Molla Ömer'e bağlı olduğunu iddia ediyor. Ancak hiçbir tasarrufunda Taliban'ın payı yok...

Irak ve Şam İslam Devleti, El-Kaide'ye biatlı... Ancak bu biatın mecburiyetten olduğunu ve mücahidleri bölmemek için yaptıklarını iddia ediyorlar.

Irak ve Şam İslam Devleti'nin henüz Irak İslam Devleti iken kadısı olan El-Uteybi, 2007 yılında cemaatin itikadi, menhecî ve ahlaki problemlerini örgüt yönetimine mektupla bildiriyor[16] ilginç olan Eymen Zevahiri, Makdisi, Ebu Katade ve El-Nusra cephesinin bugün Irak ve Şam İslam Devleti'ni eleştirdiği tüm maddeler, 2007 yılında merkez tarafından biliniyor... El-Uteybi gidip bunları delilleri ile sözlü olarak da anlatıyor.

Colani, Irak'ta bütün bunları görüyor ve biliyor olmasına rağmen sessiz kalıyor. Hakeza El-Kaide ve şeyhler de öyle... Ne zaman ki Suriye'ye geliyor, kendi emirliğinde bir yapı oluşturuyor, bağlı olduğu cemaat, kendisine müdahale edince, cemaatin aşırılıklarını fark etmeye başlıyor ve irtibatını kesiyor.

Her grup, diğerine bağlılığını veya bağlılığı kabul-ü mecburiyet ve konjonktür gereği olduğunu söylüyor. Tabi iddialarını ispat için şantaj da cabası...

Herkes elinde ses kaydı ve mektupların olduğunu ve kâfirleri sevindirme korkusu olmasa(!) bunları yayınlayacağını ilan ediyor.

Bu manzarayı bizzat tarafların kendi beyanlarından okuyan ve dinleyen Müslümanlar *'Bunlar cemaatleşmelerinde sıdk üzeredir ve ben bunların safında Allah'ın dinine yardım etmeliyim'* diyebilir mi?

Sonuç olarak;

Bu konuda cemaat olarak susmayı tercih ediyorduk. Ancak taraflar aralarındaki çekişmeleri mahalle kavgası edasında ve medya yoluyla ilan ettiklerini duyurunca, düşünce ve kanaatlerimizi beyan etmeyi uygun gördük. Kanaatimizce ortada ciddi bir akide ve menhec problemi olmakla beraber yaşananlar, çarpık bir cemaatleşme anlayışının neticesidir.

Rabbimizden bu süreçten dersler almayı nasip etmesini, ümmetin halini ıslah etmesini ve şer görünen bu süreci ümmetin hayrına çevirmesini temenni ediyoruz.

Allah *subhanehu ve teâlâ* idrak etmiş bulunduğumuz Ramazan'ı bizler için hayırlara vesile kılsın. Günahlarımızdan arınmaya, hayırlara muvaffak olmaya, Kadir Gecesi'ni idrak etmeyi bizlere nasip eylesin.

Ramazanlar'ı ümmetin zafer ve yardım ayı kıldığı gibi, müminlere izzet, kâfirlere ve müşriklere zillet vesilesi kılsın.

15. *9/Tevbe, 118-119*
16. *Mektubun Türkçesi de yayınlandı.*

ozcanyildirim@tevhiddergisi.com | ÖZCAN YILDIRIM

Allah'a Tevbe Etmek İstediğin Zaman... -1-

Kul tevbe ettiği zaman, Allah kulunun, sevdiğinin tevbesine seviniyor ve onu cennetine koyuyor... Allah'ın sevinmesi, kulun sevinmesinden nasıl daha fazla olabilir ki? Hem de kul Allah'a muhtaç, Allah ise ona muhtaç değilken...

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun...

Rivayet o ki, salih bir adam, evinden çıktıktan sonra bir gencin, kıza laf attığını görür. Bu devam ederken, kendisi nasihat edeyim mi etmeyeyim mi diye düşünür. Sonunda ona nasihat etmeye karar verir. Salih adam şöyle anlatmaya devam eder:

'O gence yöneldim. Onunla konuşup nasihat, hikmet ve güzel bir hatırlatma ile ona nasihat ettim. Cennete teşvik edip, Allah'ın cezasından da korkuttum. Ben konuştum o dinledi. Konuşmamın üzerine tek bir şey söylemedi, sadece sustu. Bu hâl yarım saat kadar sürdü. Bir anda hiç ummadığım bir şey oldu. Karşımdaki gencin gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Ağlıyordu... Az önce genç bir kıza laf atan genci ağlama almıştı... Konuşmaya devam edince bana 'Tamam, bu sözlerinden sonra yeterli kardeşim. İnşallah halimi değiştireceğim' dedi. Ben de buna sevindim ve onun telefon numarasını alarak ayrıldım. Bundan sonra bir hafta geçti. Onu aramayı da unuttum. Bir gün defterimi karıştırırken, kâğıda yazılmış bir telefon numarasını gördüm. Hemen aradım... Selam verdim, selamımı aldı.

— Sen falanca mısın?

— Evet.

— Beni hatırladın mı?

— Benim hidayetime vesile olan bu sesi nasıl unuturum?

— *Yani senin hidayetine vesile mi oldum?*

— *Allah'a yemin olsun ki o günden bu yana tek bir rekât dahi kaçırmadım.*

— *Allahu Ekber, bugün seninle görüşmem lazım...*

— *İkindi vakti buluşuruz.*

— *İkindi vakti bana misafir gelecek, sana ancak akşam vakti gelebilirim.*

Akşam vakti gidip kapısını çaldım. Babası çıktı.

— *Amca, falan kişi evde mi?*

— *O... O vefat etti, Allah rahmet etsin...*

— *Nasıl olur?*

— *Bugün vefat etti. Öğle namazından sonra, 'beni ikindi namazına kaldırın' dedi ve vefat etti.*

— *Bu olamaz. Daha bugün konuştum, nasıl olur?*

— *Sen bugün onunla konuşan kişi miydin?*

— *Evet.*

— *Gel seni alnından öpeceğim.*

— *Olmaz amca...*

— *Gel senin alnından öpeceğim. Çünkü bugün ondan şöyle bir şey duydum: 'Benim hidayetime vesile olan sesi nasıl unuturum...' Vallahi oğlum bir haftadır bize karşı da değişti, sen oğlumu ateşten kurtardın, sen oğlumu ateşten kurtardın, diye tekrarladı.'*

Kıssa burada bitiyor...

İşte tevbenin lezzeti... Allah'a tevbe etmenin kalpte bıraktığı tat, balın dilde bıraktığı tattan çok daha güzeldir!

Tevbe Etmek İstediğin Zaman Allah ile Nasıl Muamele Etmelisin?

Öncelikle sana düşünüp uyguladığında, dünya ve içindekileri değiştiren üç tane nimetten bahsedeceğim.

Birinci Nimet: Allah'ın tevbe eden kimseye mühlet vermesidir. Bu aslında bir nimettir. Düşün, kişi bu nimete ulaşmadan ölse ne yapacak? Kabrinde iken ona melekler ne diyecek? Bu musibet değil midir? Tevbe eden kişi sonsuz hamd etmelidir ki, bu musibetten önce Allah ona tevbe etmeyi nasip etmiştir.

İkinci Nimet: Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kulun biriktirdiği tüm günahlarını alması ve bunların hepsini iyiliklere çevirmesidir. Bir adam Peygambere *sallallahu aleyhi ve sellem* gelerek şöyle der:

"Ne dersin, bütün günahları işleyen, yapmadık kötülük bırakmayan bir kimse tevbe etse kabul olur mu?" deyince Rasûlullah: 'İslam dinine girdin mi?' buyurdu. Adam, 'Ben, Allah'tan başka ibadete ve taata layık hiçbir ilah olmadığına, senin de Allah'ın Rasûlü olduğuna şehadet ederim' dedi. Rasûlullah: 'Hayır işler yapar, kötülükleri bırakırsın. O zaman Allah, geçmişteki bütün yaptıklarını hayır amellere çevirir' buyurdu. Adam: 'İşlediğim günahları ve kötülükleri de mi?' dedi. Rasûlullah: 'Evet' buyurdu. Adam, gözden kayboluncaya kadar: 'Allahu Ekber, Allahu Ekber, Allahu Ekber...' diyerek gitti." [1]

Allah'a tevbe etmenin kalpte bıraktığı tat, balın dilde bıraktığı tattan çok daha güzeldir!

Üçüncü Nimet: Bu ise, en büyük nimet olup, senin O'na iltica etmene, O'na dönüp tevbe etmene sevinmesidir. *'Ben kimim ki Allah benim için seviniyor?'* dememeli...

Peki Allah neden biz günahkâr kulların tevbesine sevinir? Çünkü Allah El-Kerim olandır. Lütfu, iyilik ve ikramı bol ve bütün varlığa yeten... O'ndan daha kerem sahibi olan kimse olmadığı gibi, kullarına iyilik etmeyi, cömert olmayı da çok sever.

İlim ehli der ki: *'Allah'ın kuluna karşı cömertliğe, lutfetmeye, nimet vermeye olan sevgisi; yaratılanın hayal ettiğinin çok üzerindedir. Allah'ın nimet vermesindeki sevinci, bu nimeti alan kimseden duyduğu sevinçten daha fazladır.'*

O halde bir kimse tevbe ettiği zaman, genişliği yer ve gök arası olan cennete girecektir. Bu

1. İmam Ahmed

da Allah'ın kuluna verdiği en büyük nimetidir. Cenneti ona verdiği için de Allah *subhanehu ve teâlâ* sevinecektir.

Aslında Allah'tan daha çok sevinmemiz gerekmez mi? Kul tevbe ettiği zaman, Allah kulunun, sevdiğinin tevbesine seviniyor ve onu cennetine koyuyor... Allah'ın sevinmesi, kulun sevinmesinden nasıl daha fazla olabilir ki? Hem de kul Allah'a muhtaç, Allah ise ona muhtaç değilken...

"Ey insanlar! Siz Allah'a karşı fakir/muhtaç olanlarsınız. Zengin ve övülmeye layık olan ancak O'dur. Allah dilerse sizi yok eder ve yerinize yeni bir topluluk getirir. Bu, Allah'a göre zor bir şey değildir." [2]

Kalpler nasıl böyle yüce, merhametli, zengin ve övülmeye layık olan ilaha bağlı olmaz? Aslında biz kulların âcizliğini sere serpe ortaya çıkaran bir mesajdır bu. Kulun kendisini beğenmişlik, kibir ve herşeyi kendi iradesi, aklı ve kudreti ile yaptığı zannı bir kez daha dağılmış ve âlemlerin Rabbi, nimetin merkezini onlara hatırlatmıştır.

İslamımız'ın uzun kronolojik geçmişine bakıp da *'şu kadar yıldır bu davanın içindeyim'* tezahür-ü kibrini bir kenara bırakıp, bu davaya olan muhtaç oluşumuzu ve âcizliğimizi düşünmeliyiz. Kişi ne kadar zeki, fedakâr ve kabiliyetli olursa olsun bu dava hiç kimseye muhtaç değildir. Bilakis biz âlemlerin Rabbine muhtacız. Allah ile muamelemizi bozan söz ve amellerden tevbe edip, O'na sığınmalıyız. Muhtaç olan, muhtaç olunanı aklından dahi çıkarmaz...

Tevbeyi Geciktirmemek

Tevbe etmek isteyen kimsenin yapması gereken hususlardan bir tanesi de, yapacağı tevbede aklıselim bir yol izlemesidir. Bu da, günahları gözden kaçırmamak, günah veya kötülük işlediğinde hemen onu silmektir.

Bir çok kimse, Allah'a tevbe ettiği zaman tüm kötülüklerini silmemektedir. Mesela, uzun bir müddet bir mecliste gıybet, yalan, iftira, masiyet işlendiği zaman uzun bir müddet o masiyetten dolayı tevbe edilmemektedir. Aylar geçiyor, sonrasında tevbe ediliyor... Uzun müddet sonra tevbe edildiği zaman da hepsinin silindiği zannediliyor... Aslında insan burada yanlış bir zanna kapılmaktadır. Çünkü bizden istenen sadece tev-

2. 35/Fatır, 15-17



be etmek değildir. Bilakis tevbeyi hemen yapmak ve geciktirmemektir. Gıybet etmek bir masiyet, onun tevbesini geciktirmek ayrı bir masiyettir. Bundan da tevbe etmek gerekir.

Aslında bu, dikkat etmemiz gereken ince bir meseledir. Burada anlattıklarımın yanında sana bir de öneride bulunacağım. Bunu her gün yaptığında, kıyamet günü senin yükünü hafifletecektir.

Önerim şu ki, her gün tüm günah ve masiyetlerden genel olarak tevbe et. Tevbeyi de bütün kalbinle sıdk üzere yapmalısın. Bildiğin bilmediğin, hatırladığın hatırlamadığın, ister küçük ister büyük günahlardan... Önemli olan bütün her şeyden dolayı tevbe etmektir. Bunu da hiçbir zaman bırakma. Uyumadan önce dahi olsa bunu yapmaya çalış. Çünkü sen bunu tüm sadakatinle gerçekleştirdiğin zaman, Allah *subhanehu ve teâlâ* bu gece sana ölümü yazsa da belki bir tek günahın dahi kalmayacaktır. Uykuya dalıp da ruhun bedeninden çıktıktan sonra, ruhunun bedenine döneceğini kim sana garanti etti?

Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah'a en sevimli kul olmasına rağmen günde yetmiş defa tevbe etmektedir. Biz nasıl tevbe etmeyelim? Biz gün boyunca işlediğimiz yeri göğü dolduracak masiyetleri tevbeden başka bir şeyle silebilecek miyiz? Asla...

Her gün bitiminde şöyle diyebiliriz: *'Ya Rabbi!... Sana tevbe ediyorum, çünkü biz kullarının sana yönelmesini, tevbe etmesini seversin. Biz senin şu sözünü de işittik Ya Rabbi: 'Şüphesiz Allah tevbe edenleri ve çokça arınanları sever.'* [3] '

Şurası da bir hakikat ki tevbe, şirk de dahil Allah ile kulun arasında cereyan eden tüm günahları temizler. Fakat günahtan pişmanlık duyup, onu bırakıp ona dönmemeye azmedildiği zaman...

3. 2/Bakara, 222

Ya Rabbi!... Sana tevbe ediyorum, çünkü biz kullarının sana yönelmesini, tevbe etmesini seversin. Biz senin şu sözünü de işittik Ya Rabbi: "Şüphesiz Allah tevbe edenleri ve çokça arınanları sever."



İnsanların Hakkına Girmekten Sakın!

Bu şartlara dahil olmayan bir husus vardır ki, o da insanların haklarıdır. İnsanların haklarına girmenin bağışlanması için sadece tevbe etmek yeterli değildir. Tevbe ile beraber mutlaka haklarına girilen o insanların hakkını iade etmek gerekir. Örneğin, kişi bir kardeşinin malını veya parasını aldı ve iade etmedi. Burada sadece Allah'a tevbe etmek yeterli değildir. Mutlaka onu iade etmek gerekir. Veya bir kimsenin aleyhinde yalancı şahitlik, iftira vb. durumlarda mutlaka o kişinin hakkını iade etmek gerekir. Heyhat... Nice iftira atan, yalan söyleyen, insanların hakkına giren kimseler bu hakkı yerine getirmemekte, insanların arasında hiçbir şey olmamış gibi dolaşmaktadırlar. İnsanın *'bu ne pişkinlik'* sözü bunlardan uzakta kalmamaktadır.

Allah'ın hakkına girildiği zaman Allah tevbeyi kabul ederken, insanların hakkına girildiği zaman Allah tevbeyi neden kabul etmemektedir düşündün mü?

Çünkü Allah Er-Rahim'dir ve tevbe edildiği zaman kendi hakkından vazgeçer... Fakat insanlar, cehennemden kurtulmak için zerre-i miskal hasenat aradığı kıyamet gününde, Allah *subhanehu ve teâlâ* kadar merhametli değillerdir. Ki bu da onların haklarıdır. Mahluk, Hâlık kadar merhamet sahibi olabilir mi? Asla!

İnsanların hakkı konusunda Allah'tan kork kardeşim! Hele ki bu, sana yön veren, seni bir çiftçinin bitkiyi yetiştirdiği gibi, zahmet ve eziyet çekerek, üzerine titreyerek seni yetiştiren, küfrün karanlığında senin elinden tutan cemaat ise, bundan daha fazla sakın! Bunca yıl sana bahşedilen nimetlere nankörlük edip de hak üzere olan bir cemaatin hakkına girme konusunda Allah'tan kork! Senin mayın misali olan maslahatına basılınca patlayıp, nankörlük etmeye, kendi benliğini savunmaya hakkın var mıdır acaba? Hele ki karşındaki insanlar senin için kendi maslahatlarından, benliklerinden geçmiş iken...

Tekrar tekrar muhasebeni yap ve onların hakkını ifa etmeye çalış. Bir insanın hakkı kıyamet gününde senin boynunda asılı duracak iken, koca bir yapının hakkı sığacak kadar boynun büyük mü yoksa?

Unutma ki Allah Adalet Sahibidir!

Allah *subhanehu ve teâlâ* hiç kimsenin hakkını zayi etmeyecektir. Kıyamet günü kimin kimde hakkı varsa, Allah bunları sahiplerine iade edecektir. Gıybeti edilenin, alay edilenin, malı alınanın, zulüm edilenin hepsinin hasenatlarını dahi alacaktır.

Evet... Mazlum, zalimden hakkını tastamam alacaktır. Zulmedildiği oranda zalimden iyiliklerini dahi alacaktır. Eğer iyilikleri yoksa da bu defa mazlumun kötülüklerini zalime hamledecektir, adalet sahibi Allah *subhanehu ve teâlâ*... Akrabalık dahi olsa o gün asla fayda vermeyecektir.

"Sura üflendiği zaman, o gün, aralarındaki soy yakınlığı fayda vermez ve birbirlerine de bir şey soramazlar." [4]

"Kimin yanında kardeşinin ırzı, manevi şerefi veya malı ile ilgili -yapılan haksızlıktan doğan- bir hakkı varsa, dinar ve dirhemin bulunmadığı, kişinin varsa sevaplarından alınıp verildiği, sevabı olmadığı takdirde ise onun günahlarından alınıp kendi günahlarına eklendiği bir gün gelmeden önce sahibinden bugün helallik alsın." [5]

İmam Ali b. Ebi Talib *radıyallahu anh* şöyle demiştir: *"Mazlumun zalimden intikam alacağı gün, zalimin mazluma zulmettiği günden çok daha çetin olacaktır."*

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizi zulüm, haksızlık ve kardeşlerimizin hakkına girmekten muhafaza etsin. Bir sonraki yazımızda tevbe konusuna devam edeceğiz inşallah.

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun' duamız ile...

4. 23/Müminun, 101
5. Buhari, Rikak

enesyelgun@tevhiddergisi.com
Enes Yelgün

Risalet Öncesinde Dertli İnsanlar

Günümüzde Mekke toplumundan bahsedilirken ateist bir toplum varmış gibi anlatılıyor. Doğal olarak bu topluluğun iman etmeleri için Allah'ın varlığına inanmaları yeterli oluyor. Bilakis onlar Allah'ı bilmelerine, O'nun isim ve sıfatlarının birçoğunun O'na ait oluğunu kabul etmelerine rağmen müşriktiler.

Mekke toplumunun içine düştüğü bataklık Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* ruhunu daraltıyordu. Bozulmamış fıtratların gördükleri, duydukları anda uzaklaşacakları hallerin Mekke'nin her yanına yayılmış olması Allah Rasûlü'nü çıkış yolları aramaya sevk etmişti. Bu ruh halinin sonucu Allah Rasûlü kendi gibi düşünen kişiler ile görüşmeye çalıştı ve inzivaya çekildi.

Aişe *radıyallahu anha* anlatıyor:

"Rasûlullah'a vahiy olarak ilk başlayan şey uykuda gördüğü salih rüyalar idi. Rüyada her ne görürse, sabah aydınlığı gibi aynen vukua geliyordu. (Bu esnada) ona yalnızlık sevdirilmişti. Hira mağarasına çekilip orada, ailesine dönmeksizin birkaç gece tek başına kalıp, tahannüsde [1] *bulunuyordu. Bu maksatla yanına azık alıyor, azığı tükenince Hatice'ye dönüyor, yine aynı şekilde azık alıp tekrar gidiyordu. Bu hal, kendisine Hira mağarasında Hak gelinceye kadar devam etti."* [2]

Özellikle Mekke toplumunda Hanif diye bilinen bazı kişilerin görüşleri, onlarla yapılan özel sohbetler Allah Rasûlü'nü biraz da olsa ferahlatıyordu. Bu birliktelikler onun zihnine öyle bir kazınmıştı ki risaletin Medine döneminde dahi bunları hatırlayabiliyordu.

"Ben-i İyad'ın muvahhid ve İsa'nın dinine mensup bulunan büyüğü Carud b. Alâ adındaki zat, kavminin ileri gelenleriyle birlikte, vasıflarını öğrenmek üzere Rasûlullah Efendimizin huzuruna vardı. Peygamber Efendimize ne ile gönderildiğini sorup öğrendikten sonra:

— Seni hak peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki senin vasfını İncil'de buldum. Seni, Meryem'in oğlu müjdeledi. Sana devamlı selam olsun ve seni gönderen Allah'a da hamdolsun. Elini uzat. Ben şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve sen, Allah'ın Rasûlü'sün! diyerek Müslüman oldu.

Onu takiben de diğer arkadaşları İslamiyete girdiler.

Bu durumdan fazlasıyla memnun olan Efendimiz, sordu:

1. Tahannüs ibadette bulunma demektir.
2. Buhari



— İçinizde Kuss b. Saide'yi bilen var mı?

Carud:

— Elbette ya Rasûlullah, dedi.

— Hepimiz onu biliriz. Hususen ben, hep onun yolunda gidenlerdenim!

Bunun üzerine Rasûlullah Efendimiz şöyle buyurdular:

— Kuss b. Saide'nin bir zamanlar Suk-i Ukâz'da bir deve üzerinde 'Yaşayan ölür, ölen fena bulur, olacak neyse olur!' diye okuduğu hutbesi hiç hatırımdan çıkmaz. O, bir hayli söz daha söylemişti. Zannetmem ki hepsi hatırımda kalmış olsun!

Mecliste hazır bulunan Ebu Bekir atılarak:

— Ya Rasûlullah, dedi.

— Ben de o gün Suk-i Ukâz'da hazırdım. Kuss b. Saide'nin söylediği sözler hep hatırımdadır. Müsaade buyurursanız okuyayım!

Sonra da mezkûr hutbeyi başından sonuna kadar okudu.

Bunun üzerine heyetten de bir kişi ayağa kalktı ve Kuss'un şiirlerinden bir kaçını daha okudu. Bu şiirlerinde de o, Harem-i Şerif'te, Hâşimoğullarından Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem Peygamber gönderileceğini açıkça zikr ve beyan etmişti.

Bütün bunlardan sonra Rasûlullah Efendimiz de, cahiliye devrinde hidayet yolunu bulmuş bu bahtiyar için şöyle buyurdu:

— Ümit ederim ki Cenab-ı Hak, kıyamet gününde Kuss b. Saide'yi ayrı bir ümmet olarak haşreder." [3]

Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem* Hanif olarak isimlendirilen bu kişilerden Zeyd b. Amr ve Varaka b. Nevfel ile daha bir yakınlığı vardı. Zeyd'i Mekke'nin hemen dışındaki evinde ziyaret eder, kafasına takılan bazı meseleleri ona sorardı. Putperestlik ve ehli kitapla alakalı düşüncelerinin oluşmasında Zeyd. B. Amr'ın etkisi küçümsenmeyecek kadar çoktu. Çünkü putları reddeden diğer Haniflerin çoğu Hristiyanlık ya da Yahudiliği araştırmış, kendilerine yakın buldukları bir dine mensup olarak hayatlarını sürdürmüşlerdi. Zeyd'in başından geçen şu hadise ise Ehli Kitap ile arasına mesafe koymasını sağlamıştır.

İbni Ömer'den *radıyallahu anh* nakletti ki:

"Zeyd b. Amr b. Nufeyl, Şam'a uyabileceği bir din aramaya gitti. Orada Yahudi bir din âlimine rastlayıp onların dinleri hakkında sorular sorup:

— Belki de sizin dininize girerim, dedi.

Yahudi de:

— Sen Allah'ın gazabından nasibini almadıkça bizim dinimizden olamazsın, dedi.

Bunun üzerine Zeyd de:

— Ben ise sadece Allah'ın gazabından kaçıyorum ve ben asla Allah'ın gazabından bir şeyler yüklenmeye tahammül edemem. Bana başka şey tavsiye eder misin? dedi.

Yahudi de:

— Onun Hanif olan din dışında bir şey olacağını sanmıyorum, dedi.

Zeyd de:

— Hanif ne? deyince,

Yahudi:

3. *İbni Hişam, Siyre; İbni Sa'd, Tabakat.*

— O İbrahim'in dinidir. İbrahim ne Yahudi ne Hristiyanı. Allah'tan başkasına tapmazdı, deyince Zeyd yanından çıktı.

Hristiyanlardan bir âlime rastladı, ve ona da aynısını anlattı.

— Sen Allah'ın lanetinden nasibini almadıkça bizim dinimize girmezsin, dedi. Zeyd de:

— Ben ancak Allah'ın lanetinden kaçıyorum, demesine karşılık o da aynen Yahudi'nin söylediği gibi anlattı. Zeyd onların İbrahim hakkındaki görüşlerini anlayınca yola çıktı. Şehirden dışarı vardığında ellerini kaldırarak:

— Allah'ım! İbrahim'in dini üzere olduğuma seni şahit tutarım, dedi." [4]

Haniflerden bahsettiğimiz zaman bazı noktalar dikkatimizi çekmektedir.

- Mekke toplumu Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanıyordu. O'nun tek bir ilah olduğunu Haniflerin ağzından defalarca duymuşlardı. Ayrıca yerde ve gökte olan hadiselerin Allah'ın dilemesiyle gerçekleştiğini biliyor ve inanıyorlardı. Bu duruma sadece Haniflerin varlığı işaret etmez. Ayetler de bunun açık şahididir.

"Andolsun ki onlara: 'Gökten su indirip onunla ölümünün ardından yeryüzünü canlandıran kimdir?' diye sorsan, mutlaka, 'Allah' derler. De ki: '(Öyleyse) hamd da Allah'a mahsustur.' Fakat onların çoğu (söyledikleri üzerinde) düşünmezler." [5]

Maalesef günümüzde Mekke toplumundan bahsedilirken ateist bir toplum varmış gibi anlatılıyor. Doğal olarak bu topluluğun iman etmeleri için Allah'ın varlığına inanmaları yeterli oluyor. Bilakis onlar Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* bilmelerine, O'nun isim ve sıfatlarının birçoğunun O'na ait oluğunu kabul etmelerine rağmen müşriktiler. İtikadlarını bütün şirk bulaşıklarından temizleyinceye, hayatlarının her saniyesinde söz hakkını sadece İslam'a verinceye ve buna itikad edinceye kadarda müşrik olarak kaldılar.

Belki en az bunun kadar önemli bir hususta Mekke toplumunu Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* cahil olarak kabul etmemesiydi. Onların içlerinde bir Peygamber yoktu. Bir kitap da mevcut değildi.

O kadar yokluk içindeki kişilerin cehaletleri Allah ve Rasûlü tarafından mazeret olarak kabul edilmiyorsa her türlü bilgiye bir adım mesafedeki bir toplum nasıl cehalet ile mazur olabilir?

Ama Allah onları müşrik olarak isimlendirdi.

"Ve eğer müşriklerden biri senden aman dilerse, Allah'ın kelamını işitip dinleyinceye kadar ona aman ver, sonra (Müslüman olmazsa) onu güven içinde bulunacağı bir yere ulaştır. İşte bu (müsamaha), onların, bilmeyen bir kavim olmalarından dolayıdır." [6]

"Apaçık delil kendilerine gelinceye kadar ehli kitaptan ve müşriklerden inkârcılar (küfürden) ayrılacak değillerdi." [7]

Allah Rasûlü de aynı şekilde kendi anne-babası da dahil olmak üzere müşriklerin atalarının cehennem de olduğunu haber verdi. O kadar yokluk içindeki kişilerin cehaletleri Allah ve Rasûlü tarafından mazeret olarak kabul edilmiyorsa her türlü bilgiye bir adım mesafedeki bir toplum nasıl cehalet ile mazur olabilir?

Hanifler ile alakalı noktalara devam yazımızda değinmeye devam edeceğiz inşallah.

Dualarımızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

4. Buhari
5. (29/Ankebut, 63

6. 9/Tevbe, 6
7. 98/Beyyine, 1

MURAT GÜÇ | muratguc@tevhiddergisi.com

Havaric/Haricilerin Fırkaları

-8-

İbadiyye her ne kadar çıkış noktası olarak Haricilik olsa da günümüzde Mutezile itikadını savunmaktadır. Yani İbadiyye çıkış itibariyle Haricilik'tir. Fakat devam ve istikrar itibariyle Mutezile'dir. Bu şekilde İbadiyye kendisinde iki tane bidati toplayan bir gruptur.

Bidat taifeleri arasında en çok ayrılmaların yaşandığı fırka Hariciler'dir. Hariciler'in sürekli bölünmelerinin nedeni ise, önceden sürekli savaş halinde oldukları için inançları hakkında konuşma fırsatı bulamamışlardı. Kendi aralarında meseleleri konuşmaya başladıkları zaman hemen ayrılmaya ve bölünmeye başladılar. Çünkü bunlar cahil olan insanlardı. Hepsi bir konuda kendilerine bir ayeti delil alıyor, diğer ayetleri görmüyorlardı. Doğal olarak konular hakkında konuşmaya başladıkları zaman Hariciler birçok kola ayrıldılar ve zaman içericisinde her kolun içerisinde de bölünmeler oldu.

Burada Hariciler'in bütün fırkalarını ele almak ve onlar hakkında bilgi vermek hem konuyu çok uzatır hem de boş bir çaba olmuş olur. Çünkü bu bilgilerin verilmesi amele yönelik bir fayda sağlamayacaktır. Bununla beraber Hariciler hakkındaki malumat ya Firak âlimlerinin birbirlerinden aktardıkları, ya da âlimlerin Hariciler'in davranışlarına bakarak çıkardıkları bilgilerdir. Yani bu bilgiler kesin değil, zan üzere söylenmiş bilgilerdir. Onun için Hariciler'in bütün fırkaları yerine ana kollarını ve o kolun içindeki fırkaların sadece isimlerini ve varsa fırkalarla alakalı bilinmesi gereken bilgileri vermek daha faydalı olacaktır.

Haricilerin fırkaları hakkında bilgiler, iki kaynaktan faydalanarak verilecektir. Fırkalar hakkındaki malumat, ana çatı olarak Şehristani'nin *'El-Milel Ve'n-Nihal'* kitabından verilecek daha sonra tafsilatlı bilgi için Bağdadi'nin *'El-Farku Beyne'l-Firak'* kitabından alınacaktır. Bunun sebebi ise, Şehristani, Bağdadi'den bir asır sonra vefat etmiştir. Bundan dolayı Şehristani'nin yazdığı malumat daha fazla ve daha düzenlidir.

Hariciler'in gruplarıyla alakalı ana çatıyı Şehristani şöyle sıralamıştır; Hariciler'i sekiz ana kola ayırmış ve daha sonra her kolun altında, o kolun fırkalarını zikretmiştir.

1. El-Muhakkimetu'l Ula

El-Muhakkimetu'l Ula, kelime manası, birinci hakemciler demektir. Yani Tahkim olayında İmam Ali *radıyallahu anh* ile problem yaşayarak halifeye huruç edenlerdir. Kelime anlamından anlaşılacağı gibi bunlar ilk Harici topluluğudur. Birinci hakemciler Ali'ye ayaklandıktan sonra, Harura bölgesinde bir araya gelerek kendilerinden birini imam seçtiler. Tarih kaynaklarında o zaman sayılarının on bin olduğu geçmektedir.

İtikadları:

Hariciler'in bu dönemde hem siyasi hem de iti-

kadi olarak neye inandıkları belli değildi. Zaman içerisinde kendi aralarında itikadi meseleleri konuşmaya başlamalarıyla ayrılmalar gerçekleşiyor.

2. Ezarika

Ayrılmalardan sonra en güçlü ve sayı olarak en fazla olan fırka Ezarika fırkasıdır. Ezarika fırkası, Nafi bin Ezrak'a bağlıdır. Nafi bin Ezrak'ın diğer Hariciler'e nispeten bir farklılığı vardır. Hariciler topluğu ilimden nasibini almamış cahil olan insanlardır. Fakat Nafi bin Ezrak ise ilk dönemlerde ilim talep etmiştir. Nitekim bir dönem İbni Abbas'ın *radıyallahu anh* derslerine katılmış hatta İbni Abbas'a çok fazla soru sormasından dolayı İbni Abbas'ı kendisinden nefret ettirmiştir.

İtikadları:

Ezarika ilk olarak Murtekibu'l Kebira/büyük günahla tekfir meselesindeki net düşünceleriyle ortaya çıkmıştır. Nafi bin Ezrak'a göre büyük günah sebebiyle insan kâfir olur. Daha sonra bir adım ileri giderek, büyük günah işleyenlerin kâfir olmasıyla beraber kadınlarının ve çocuklarının da kâfir olduğunu ileri sürdü.

Üçüncü bir adım olarak Harici olup onlarla savaşa katılmayanların da kâfir olduğunu söyledi. Çünkü onlara göre bir insan Harici olduktan sonra gerçekliğini öğrenmek için imtihan edilmesi gerekir. O da ya onlara hicret etmesi ya da onlarla beraber savaşa katılması ile olur. Aksi takdirde onların yanında bu kişi inancında sağlam olmadığı için kâfir olmuştur.

Nafi bin Ezrak, Murtekibu'l Kebira/büyük günahla tekfir meselesindeki fikirlerini biraz da ilme sahip olduğu için delillendirmeye çalışmıştır. Fakat bununla beraber bu fikirleri beğenmeyen Hariciler Ezarika'dan ayrılmaya başlamışlardır.

3. Necedat

Bunlar Necde bin Amr El-Hanefi'ye bağlı olan insanlardır. Bundan dolayı onlar Necedat olarak isimlendirilmiştir. Necedat grubu ilk olarak Nafi bin Ezrak'a biat etmek için yola çıkmış. Daha sonra yolda Nafi bin Ezrak'ın büyük günah hakkındaki fikirlerini öğrenince biat etmekten vazgeçerek kendilerinden olan Necde bin Amr'a biat etmişlerdir. Böylelikle Necedat grubu ortaya çıkmıştır.



İtikadları:

Murtekibu'l Kebira/büyük günahla tekfir meselesinde net bir fikir ileri sürememişlerdir. Bundan dolayı firak âlimleri onlara iki görüş nispet etmişlerdir. Birincisi, kendilerinden olmayanları büyük günah sebebi ile tekfir ederler. İkincisi ise, her günah işleyeni değil, günahta ısrar edenleri tekfir ederler.

Necedat'a göre fıkhi meselelerde cehalet mazerettir. Yani fıkhi bir konuda biri hata yaptığında ve bilmiyorsa yanlışından dolayı sorumlu olmaz. Bu fikir şu olaydan sonra ortaya çıkıyor, Necde bin Amr El-Hanefi bir gün kendi oğlunun da içerisinde olan bir grubu seriyyeye gönderiyor. Savaş sonucunda karşı tarafın mallarını ganimet ve kadınlarını esir alarak geri dönüyorlar. Yolda savaşçılar kendi paylarına esir kadınları nikâhlıyorlar. Necde bin Amr El-Hanefi'ye geldiklerinde gerekçelerini şöyle izah ediyorlar: *'Biz ganimet paylarımız yerine kadınları aldık. Şayet ganimet paylarımızdan yetmezse tamamlarız diye düşündük.'* Bunun üzerine Necedat'tan bir grup karşı çıkıyor ve imamdan izinsiz hareket ettikleri için tekfir edilmesi gerektiğini söylüyorlar. Bu arada Necde bin Amr El-Hanefi ya oğlu olduğundan ya da gerçekten böyle inandığından dolayı diyor ki, *'Fıkhi meselelerde cehalet mazerettir.'* Necde bin Amr El-Hanefi'nin bu sözü üzerine Necedat'tan ayrılmalar yaşanıyor.

4. Sufriyye

Sufriyye, Ebu Ziyad'a bağlı olan insanlardır. Firak âlimleri bunlara neden Sufriyye ismi verildiğinde farklı görüşler belirtmişlerdir.

Bir grup âlime göre, *'sufr'* kelimesi sarılık demektir. Bu insanlar da Hariciler arasında en abid olan taifedir. Çok ibadet etmelerinden dolayı yüzleri sararmıştı. Bundan dolayı kendilerine Sufriyye denilmiştir.



Bazı âlimlere göre ise, Ebu Ziyad, Rumlar gibi sarı tenli olduğu için bunlara Sufriyye denilmiştir.

İtikadları:

Murtekibu'l Kebira/büyük günahla tekfir meselesinde Sufriyye farklı gruplara ayrılmıştır. Bunlar arasında en tuhaf olan fikir şudur; *'İslam'da hadleri belirlenmiş olan günahları işleyen insanlar tekfir edilmezler. Sadece işledikleri günahın ismini alırlar. Mesela; hırsızlık İslam'da haddi belirlenmiş olan bir günahtır. Bundan dolayı hırsızlık yapan sadece sarık/hırsız ismini alır. İslam'da hadleri belirlenmemiş olan günahları işleyen insanlar ise tekfir edilirler.'*

Bir gruba göre, *'Her günah işleyen mutlak olarak kâfir olur.'*

Başka bir gruba göre ise, *'İmam had uygulamadığı müddetçe büyük günah işleyenler tekfir edilmezler. İmam haddi uyguladıktan sonra tekfir edilir.'*

5. Acaride

Acaride, Abdulkerim bin Acrad'a tabi olan insanlardır. Abdulkerim bin Acrad'a biat ettikleri için bunlara Acaride denilmiştir.

Acaride, Horasan tarafında yaşayan insanların oluşturduğu bir fırkadır. Acaride aslı itibarı ile Hariciler'in ana kollarından biri olan Beyhesiyye kolundan ayrılmıştır. Daha sonra Acaride de kendi arasında bir çok fırkaya ayrılmıştır.

Fırkaları:

- Saltiyye
- Memuniyye
- Hamziyye
- Halefiyye
- Etrafiyye
- Şuaybiyye
- Hazimiyye

6. Se'alibe

Bunlar Sa'lebe b. Mişkan'a uyanlardır. Se'alibe fırkası, Acaride fırkasından olup bir meselede yaşanan ihtilaftan dolayı Acaride'den ayrılmıştır. Se'alibe kendi arasında birçok fırkaya ayrılmıştır.

Fırkaları:

- Ma'bediyye
- Ahnesiyye
- Şeybaniyye
- Ruşeydiyye
- Mukramiyye
- Ma'muliyye ve Meçhuliyye
- Bid'iyye

7. İbadiyye

Bunlar Abdullah bin İbad'a müntesip olan insanlardır. Hariciler'den günümüze kadar varlıklarını sürdüren tek fırka İbadiyye fırkasıdır. Şu anda Amman taraflarında yaşayan ve kendilerine ait kitapları ve internet siteleri vardır.

İbadiyye her ne kadar çıkış noktası olarak Haricilik olsa da günümüzde Mutezile itikadını savunmaktadır. Yani İbadiyye çıkış itibariyle Haricilik'tir. Fakat devam ve istikrar itibariyle Mutezile'dir. Bu şekilde İbadiyye kendisinde iki tane bidati toplayan bir gruptur.

Hariciler'le İbadiyye fırkasını birleştiren fikir, Mutezile'deki emr-i bi'l maruf nehy-i ani'l münker anlayışıdır. Çünkü Mutezile'nin emri bil maruf anlayışına göre karşı tarafa kendi doğrularını zorla ve kuvvet gücü ile kabul ettirme vardır. Nitekim Abbasiler döneminde Mutezile gücü ele geçirmeye başladıklarında İmam Ahmed'e eziyet etmişlerdir. Hariciler ise imamın hatalarını huruç yoluyla kuvvet kullanarak ayaklanırlar. Bu iki benzerlikten dolayı İbadiyye başlangıç olarak Haricilik üzere iken daha sonra Mutezile fikirleri benimsendi.

Fırkaları:

- Hafsiyye
- Harisiyye
- Yezidiyye

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'adır.

الناجاة في الصدق

İLİM MECLİSİ
muratmuslihan@tevhiddergisi.com
MURAT MÜSLİHAN

Zor Günlerin Adamı
Sadık İnsan

Allah kullarına farklı farklı nimetler vermiştir. Kimisine mal, kimisine ilim, kimisine cesaret, kimisine ise farklı yetenekler. Herkesin Allah tarafından kendisine verilen bu yetenekleri İslam ve Müslümanlar için kullanması gerekir. Allah Ebubekir'e mal vermişti. O da bunu her zaman İslam ve Müslümanlar için kullanmıştı.

İnsanlar Peygamberimizi *sallallahu aleyhi ve sellem* inkâr ederken o, Peygamberimize iman etti. İnsanlar Peygamberimizi yalnız bırakırken, o canıyla, malıyla destek çıktı... İnsanlar Peygamberimizi yalanlarken, o içtenlikle tasdik etti. Kimdir bu değerli insan? diye aklınıza gelebilir. O, Peygamberimizin hicret ve mağara arkadaşı Ebubekir'dir *radıyallahu anh*.

Ebubekir رضي الله عنه Kimdir?

Abdullah bin Osman bin Amr bin Ka'b bin Sa'd bin Mürre Et-Teymi Ebu Bekir Es-Sıddık'tır.

Babası, Ebu Kuhafe lakabıyla bilinen Osman bin Amr'dır *radıyallahu anh*. Mekke'nin fethinden sonra iman etmiştir.

Annesi, Ümmü'l Hayr lakabıyla bilinen Esma'dır *radıyallahu anha*. Davetin ilk yıllarında iman etmiştir.

Fazileti

Ebubekir'in *radıyallahu anh* fazileti hakkında birçok hadis vardır. Bunlardan bazıları şunlardır;

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Beni Ebu Bekir'in malının faydalandırdığı kadar hiç kimsenin malı faydalandırmamıştır. Bir dost edinmiş olsaydım mutlaka Ebu Bekir'i edinirdim. Lakin arkadaşınız Halilullah'tır/Allah'ın dostudur." [1]

"Allah ve müminler Ebu Bekir'den başkasına razı olmazlar." [2]

"Benden sonra şu iki zata uyunuz! Ebu Bekir ve Ömer'e." [3]

"Bir gün Peygamberimize erkeklerin içerisinden en çok kimi sevdiği soruldu. O da: 'Ebubekir' diye cevap verdi." [4]

Cahiliye Dönemi

Ebubekir *radıyallahu anh* cahiliye döneminde de kişilik sahibi ve insanlar tarafından sevilen birisiydi. Cahiliyenin kötü davranışlarından uzak, ahlaklı

1. *Buhari, Müslim*
2. *Müslim*
3. *Tirmizi*
4. *Buhari*

bir tüccardı. Bunun en güzel delili Habeşistan'a hicret etmek istediğinde İbni Dağane ile aralarında geçen diyalogdur. Ebubekir Habeşistan'a hicret etmek istediği sırada İbni Dağane onu görür, *'Nereye gidiyorsun ya Ebubekir?'* diye sorar. Ebubekir *'Kavmim beni memleketinden çıkardı, yeryüzünde dolaşıp Rabbime ibadet etmek istiyorum.'* dedi. İbni Dağane: *'Ey Ebubekir senin gibi bir insan memleketini terk etmez ve terk etmeye zorlanmaz. Sen fakire yardım eder, akrabalarla iyi ilişkilerde bulunursun. Yetime sahip çıkar, misafire ikram edersin.'* diyerek onun faziletlerini sayar.

Cahiliyesi böyle olanın İslamı'nın nasıl olacağı zaten bellidir. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyuruyor:

"İslam'da en hayırlılarınız, cahiliyede en hayırlı olanlarınızdır. Şayet İslam'da fıkıh/anlayış sahibi olurlarsa." [5]

Müslüman Oluşu

Ebubekir radıyallahu anh cahiliye döneminde de Peygamberimizin samimi arkadaşıydı. Bir gün Ebubekir Yemen tarafına ticarete gitmişti. Döndüğünde insanlardan arkadaşı Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem Peygamberlik iddiasında bulunduğunu duydu. Vakit kaybetmeden direkt Peygamberimizin yanına gidip meselenin ne olduğunu sorup öğrendi. Peygamber ona İslam'ı anlatıp, davet etti. Ebubekir, Peygamberi dinledikten hemen sonra iman etti.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem onun daveti kabul edişi hakkında şöyle der:

"Kime davet yaptıysam biraz düşündü. Ebubekir ise hiç düşünmeden kabul etti." [6]

İslam dini, insanın fıtratına hitap eden bir dindir. Bu yüzden, fıtratı bozulmamış olan insanların hidayeti kabul etmesi kolaydır. Ebubekir'in radıyallahu anh hiç düşünmeden Peygamberimizin davetini kabul etmesi hem Peygamberimize olan güveninden, onun yalan söylemeyeceğini bildiğinden; hem de fıtratının temiz oluşundandır.

Tevhidi öğrendikten sonra Müslümanın temel görevlerinden bir tanesi güç nispetinde tevhide davet etmektir. Ebubekir'in radıyallahu anh iman ettikten hemen sonra davete başlaması da bundandır. Davet, İslam toplumunun temel özelliklerinden bir tanesidir.

Burada iki şey dikkatimizi çekmektedir. İlki; davetçinin El-Emin olması. Şüphesiz hayır hayrı, şer de şerri çeker. El-Emin olan davetçiler cahiliyye toplumunda yaşayan ahlak ve erdem sahibi insanları çekerler, bu da İslam daveti açısından kazançtır. Davetin başladığı yerlerde gelişi güzel belirlenen kişilerden ziyade, cahiliyesinde güzel ahlakı ve güvenilirliği ile öne çıkan Müslümanların davet çalışmalarında aktif olmaları gerekir. Çünkü bunun davete katkısı daha fazladır. Ebubekir radıyallahu anh bunun için güzel bir örnektir.

İkincisi; davetçilerin zamanlarını güzel değerlendirmeleri ve fıtratı bozulmamış akıl sahibi insanlarla işe başlamalarının gerekliliği. Hem Allah Rasûlü'nün hem de Ebubekir'in radıyallahu anh davetinde buna şahit oluyoruz. Her ikisi de ilk başta herkesi değil de temiz fıtrat sahiplerini İslam'a davet etmişler.

Allah'a Daveti

Ebubekir radıyallahu anh iman ettikten hemen sonra, davet yükünü omuzlayıp, insanları İslam dinine davet etmiştir. Birçok sahabe onun aracılığı ile Müslüman olmuştur. Bunların içerisinde cennet ile müjdelenen Osman b. Affan, Sa'd b. Ebi Vakkas, Abdurrahman b. Avf, Zübeyr b. Avvam ve Talha b. Ubeydullah radıyallahu anhum gibi sahabeler de vardır.

Davet, Mekke'de yayılmaya başlayınca beraberinde eziyetler de artmaya başlamıştı. Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem başta olmak üzere birçok sahabe müşriklerden eziyet görüyordu. Özellikle açıktan davet yapan ve baskılara rağmen taviz vermeyen sahabeler daha fazla eziyet çekiyordu. Ebubekir de radıyallahu anh bunlardan biriydi. Bir gün açıktan davet yapmaya başladığı sırada, müşrikler tarafından çok kötü bir şekilde dövülüp eziyet görmüştür.

Aişe radıyallahu anha anlatıyor:

"Peygamberin ashabı bir araya gelmişti. Ebubekir, Peygambere, halkı açıktan İslam'a davet etmek için ısrar etti. Peygamber 'Sayımız azdır' dedi. Ama Ebubekir ısrarında devam etti. Nihayet Peygamber çıktı, ashabı da mescidin çeşitli yerlerine dağılarak yakınlarının aralarına katıldılar. Bu sırada Ebubekir

5. Müslim
6. Tirmizi

ayağa kalkarak halka bir hutbe okudu. Peygamber de oturmuş onu dinliyordu: Bunun üzerine müşrikler, Ebubekir'e ve diğer Müslümanlara saldırıp dövdüler. Ebubekir'i o kadar çok dövmüşlerdi ki sonunda baygın düştü. Bu sırada Utbe b. Rebia gelip ayakkabılarıyla yüzüne vurmaya başladı. Sonra karnına sıçradı. Öyle ki Ebubekir'in yüzü tanınmayacak hale gelmişti. Bunu duyan Teymoğulları koşarak gelip müşrikleri uzaklaştırdılar. Ebubekir'i bir elbiseye sararak evine götürdüler. Sonra da mescide geldiler ve dediler ki: 'Allah'a yemin ederiz ki, Ebubekir ölecek olursa, biz de Utbe'yi öldüreceğiz.' Sonra tekrar Ebubekir'in yanına dönüp, Ebu Kuhafe ile birlikte onu konuşturmak için akşama kadar uğraştılar. Ebubekir akşama doğru konuşabildi ve hemen 'Allah'ın Peygamberi nasıldır?' diye sordu. Bunun üzerine: 'Sen onun yüzünden bu hale düştün. Buna rağmen onun için üzülüyorsun' diye azarlayıp oradan ayrıldılar. Annesi Ümmü'l Hayr'a da: 'Ona bir şeyler yedirmeye çalış' dediler.

Ümmü'l Hayr, Ebubekir'le baş başa kaldığında ona bir şeyler yiyip içmesi hususunda çok ısrar etti. Ebubekir ise devamlı olarak: 'Peygamber ne durumda?' diye soruyordu. Annesi: 'Vallahi, benim arkadaşın hakkında bir bilgim yok' dedi. Ebubekir: 'O halde, Hattab'ın kızı Ümmü Cemil'e git! Peygamberi ondan sor!' dedi. O da Ümmü Cemil'e geldi ve dedi ki: 'Ebubekir senden Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem durumunu soruyor!' Ümmü Cemil: 'Ben ne Ebubekir'i ne de Muhammed'i sallallahu aleyhi ve sellem tanırım. Eğer istersen seninle beraber oğluna gidelim.' dedi. Ebubekir'in annesi bu teklifi kabul edince, Ümmü Cemil onunla beraber Ebubekir'e geldi. Onu ölüm derecesinde ağır hasta olarak görünce, 'Allah'a yemin ederim ki, sana bu yara ve bereleri açan bir kavim kesinlikle fısk ve küfür ehlidir. Ümit ederim ki Allah senin için onlardan intikam alsın!' dedi.

Ebubekir: 'Peygamber nasıl?' diye sordu. Ümmü Cemil: 'Annen burada.' deyince Ebubekir: 'Annemden çekinme, ondan bir zarar gelmez' dedi. Ümmü Cemil: 'Peygamberin durumu iyidir' dedi. Ebubekir: 'O şimdi nerede?' diye sordu. Ümmü Cemil: 'Erkam b. Erkam'ın evindedir' dedi.

Ebubekir: 'Allah'a yemin olsun ki, Peygamberi görmedikçe yemek yemeyeceğim, su içmeyeceğim.' dedi. Onlar ortalık sakinleşinceye kadar beklediler. Sonra Ebubekir'i aralarına alarak Peygambere götürdüler. Ebubekir, Peygamberi görünce hemen onun boynuna sarıldı ve öpmeye başladı. Oradaki Müslümanlar da Ebubekir'e sarılıp onu öpmeye başladılar. Ebubekir, Peygamberin kendisi için üzüldüğünü görünce: 'Anam babam sana feda olsun, ey Allah'ın Rasûlü! O fasığın yüzüme vurmasından başka, bir şeyim yok. Bu benim annemdir, çocuklarına çok iyi davranır. Sen ise mübareksin, onu Allah'ın dinine davet et ve hidayet vermesi için Allah'a dua et. Belki Allah onu, senin vasıtanla ateşten korur.' dedi. Bunun üzerine Peygamber önce dua etti. Sonra Ümmü'l Hayr'ı İslam'a davet etti. Ümmü'l Hayr da Müslüman oldu." [7]



Bu kıssadan kendimize şu dersleri çıkarabiliriz;

1. Tevhidi öğrendikten sonra Müslümanın temel görevlerinden bir tanesi güç nispetinde tevhide davet etmektir. Ebubekir'in *radıyallahu anh* iman ettikten hemen sonra davete başlaması da bundandır. Davet, İslam toplumunun temel özelliklerinden bir tanesidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* Peygamberimize vahyi indirdikten hemen sonra, bununla insanları uyarmasını istemiştir.

"Siz, insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allah'a iman edersiniz." [8]

İnsan bir davaya gönül verdiğinde, bu genelde iki şekilde olur. Yakinen inanma ve meseleyi fıkhetme. Böylesi insanlar yerlerinde duramazlar. Zihinlerinde yer eden, kalplerinde yakin ile kenetlenen bu hayra insanları da davet etmek isterler.

Sathî/yüzeysel inanma; insanın derinlemesine fıkhetmediği ve yakin seviyesinde olmayan bilgi onu harekete geçirmez. Özelde Ebubekir *radıyallahu anh* genelde tüm sahabenin İslam uğrunda fedakârlıklarının temelinde; akidelerinde yakin üzere olmalarıydı. Bu durumda her Müslümanın yakinini sorgulaması, onu elde etmek için çabalaması gerekir.

7. *El-Bidaye Ve'n-Nihaye*
8. *3/Âl-i İmran, 110*

2. Müşrikler, İslam davetinden rahatsız olurlar. Davet açıktan yapılmaya başlandığında müşrikler bunu durdurmak için bütün imkânlarını kullanırlar. Bazen sözlü bazen de fiilî olarak eziyet ederek davetin önüne set çekmeye çalışırlar. Aksi takdirde kendi çıkarlarının, kendi menfaatlerinin tehlikeye gireceğini düşünürler. Ebubekir *radıyallahu anh* insanlar tarafından sevilen ve sayılan biri olmasına rağmen, açıktan davet yaptığında ona saldırıp durdurmaya çalıştılar. Müşriklerin çıkarları tehlikeye girdiğinde sevdikleri ve saydıkları insanları dahi tanımazlar. Eğer bugün yaptığımız davetten müşrikler rahatsız olmuyorsa veya bunu durdurmak için bir şeyler yapmıyorlarsa bu bizim davetimizle Peygamberin ve sahabesinin yaptığı davetin aynı olmadığını gösterir. Şayet davet aynı olsaydı tepkiler de aynı olacaktı. Çünkü yeryüzünde var olmuş tüm tevhid önderleri, davetlerini müşrik toplumlara duyurduklarında aynı durumla karşılaştılar.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Andolsun ki, Allah'a kulluk edin! (demesi için) Semud kavmine kardeşleri Salih'i gönderdik. Hemen birbiriyle çekişen iki zümre oluverdiler." [9]

"Böylece biz, her Peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman kıldık. (Bunlar), aldatmak için birbirlerine yaldızlı sözler fısıldarlar. Rabbin dileseydi onu da yapamazlardı. Artık onları uydurdukları şeylerle baş başa bırak." [10]

3. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ile sahabesi arasında son derece kuvvetli bir sevgi bağı vardı. Sahabe, Peygamberi; canından, malından ve ailesinden daha çok seviyordu. Bu sevgi onların her zaman ilk olarak Rasûlullah'ı düşünmelerine, hiç çekinmeden kendilerini Rasûlullah'a siper etmelerine, Rasûlullah için kendi canlarını tehlikeye atmaya sevk ediyordu. Ebubekir'in *radıyallahu anh* o kadar eziyet çekmesine rağmen kendine geldiğinde ilk olarak Peygamberi sorması da bu sevgiye işaret eder. Rasûlullah'ın iyi olduğunu duymadan bir şey yiyip içmemiş; Allah Rasûlü'nün iyi olduğunu duyması da ona yetmemiş, hasta yatağından kalkıp onun iyi olduğunu kendi gözleriyle görmek istemiştir. Bu Ebubekir'in, Peygamberi ne kadar çok sevdiğini gösteren bir örnektir.

Bu sevginin bir nedeni Allah Rasûlü'nün Peygamberliğiydi. Bir başka nedeni ise öncülerin İslam davasına olan hizmetleriydi. Aynı ahlakın Rasûlullah'ın vefatından sonra Ebubekir, Ömer gibi seçkin sahabelerin *radıyallahu anhum* içinde de devam ettiğini görüyoruz.

Bu adanmışlık ve diğerkamlık ahlakıdır. Kişinin hayatını davasına göre tanzim etmesi, davasının selametine göre tercihlerini belirlemesidir. Bir şahıs veya öncünün İslam davasına faydası daha fazlaysa, Müslüman hiç çekinmeden onu kendine tercih etmeli, bu konuda gösterilmesi gereken fedakârlığı göstermelidir. Kişi bunu inanmışlığı ve adanmışlığı oranında yerine getirir.

Allah Rasûlü; yaşlı, kadın, genç, çocuk ayrımı yapmadan tüm ashabını bu ahlak üzere eğitmiştir. Özellikle teknolojinin gizlilik ve mahremiyeti hedef aldığı bir çağda, Müslümanların bu nebevi eğitimi ihmal etmemeleri gerekir.

4. Ebubekir *radıyallahu anh* o yaralı haldeyken dahi tebliği, daveti düşünüyor. Annesinin hidayet bulması için Peygamberimizden ona dua etmesini ve tebliğ yapmasını istiyor. Buradan da şunu anlıyoruz; Müslüman için ilk sırada her zaman tevhid olması gerekir. Fırsat bulduğu her durumu güzelce değerlendirip davet yapmalıdır.

Peygamber önce Allah'a dua ediyor ardından tebliğ yapıyor. Davette veya herhangi bir işte başarıyı elde edebilmek için Allah'ın yardım etmesi gerekir. Allah *subhanehu ve teâlâ* yardım etmeden zahirî sebepler her ne kadar yerine gelse de, başarı elde edilemez. Bu nedenle başarıyı elde etmek istediğimiz her işin başında, Allah'a dua ederek O'ndan yardım istememiz gerekir.

Şuayb *aleyhisselam* şöyle der:

"Benim başarım ancak Allah iledir. Ben, O'na tevekkül ettim ve O'na yöneldim." [11]

5. Ümmü Cemil'in *radıyallahu anha* gizliliğe gösterdiği önem. Gizlilik Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ashabını eğittiği temel ahlaklardan-

9. 27/Neml, 45

10. 6/En'am, 112

11. 11/Hud, 88

dır. Ümmü Cemil'in Ebubekir'in annesine karşı gösterdiği tavır bunun en güzel örneklerinden bir tanesidir.

Enes'in *radıyallahu anh* annesine karşı gösterdiği şu tavır da bizim için güzel bir örnektir;

Enes *radıyallahu anh* anlatır:

"Ben çocuklarla oynarken Rasûlullah yanıma geldi ve bize selam verdi. Ardından beni bir işi için gönderdi. Bundan dolayı annemin yanına geç gittim. Eve döndüğüm de annem, 'Niye geciktin?' diye sordu. Ben de: 'Rasûlullah beni bir işe gönderdi' dedim. Annem: 'Rasûlullah'ın işi neymiş?' diye sordu. Dedim ki, 'Bu sırdır.' Bunun üzerine annem: 'Sakın Rasûlullah'ın sırrını kimseye söyleme' dedi." [12]

Ali ile Ebu Zer *radıyallahu anhum* arasında geçen ve Ali'nin gösterdiği tutum da bize Allah Rasûlü'nün sahabesini bu ahlak üzerine eğittiğini gösterir. Ebu Zer *radıyallahu anh* Müslüman olma kıssasını şöyle anlatır:

"Sonra Mekke'ye yöneldim. Mescid-i Haram'a geldim fakat ben Rasûlullah'ı tanımıyordum. Onu başkasına sormak da istemiyordum. Zemzem suyu içiyordum. Ve mescidde bulunuyordum. Ebu Zer (devamla) der ki; Bu sırada yanıma Ali uğradı ve: 'Şu adam gariptir sanırım!' dedi. Ben de: 'Evet garibim' dedim. Ali, 'Öyle ise bizim eve buyur!' dedi. (Ebu Zer der ki:) Ali ile beraber gittim. O bana bir şey sormadı. Ben de ona haber vermedim. Sabahlayınca Rasûlullah'ı sormak için kuşluk vakti mescide gittim. Fakat kimse bana ona dair bir şey bildirmedi. Yine bana Ali uğradı ve:

— Bu adam için evine gitmesini bileceği zaman gelmedi mi? dedi. Ben de:

— Hayır, dedim. Ali:

— Benimle gel, (dedi ve devamla,) Burada işin ne? Seni bu şehre getiren nedir? dedi. Ben de kendisine:

— Gizli tutarsan sana anlatırım, dedim. Ali:

— Muhakkak ki söylediğini yaparım, dedi. (Ebu Zer):

— Bana burada kendisinin Peygamber olduğunu söyleyen bir kimsenin çıktığı haberi ulaştı, bunun için kendisiyle görüşmek için kardeşimi gönderdim, sadra şifa vermeyen bir malumatla döndü geldi. Ben de kendim görüşmeyi istedim. Ali:



— Sen yolunu buldun, ben ona gidiyorum beni takip et, girdiğim yere gir. Eğer ben senin için tehlikeli birisini görürsem ayakkabımı düzeltiyormuş gibi yapar duvara yönelirim. Sen durma yürü, dedi.

O yürüdü ben de yürüdüm sonunda Peygamberin yanına girdim.' " [13]

Ümmü Cemil, Ali ve Enes'in *radıyallahu anhum* tavırlarından anladığımız Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*; yaşlı, kadın, genç, çocuk ayrımı yapmadan tüm ashabını bu ahlak üzere eğitmiştir. Özellikle teknolojinin gizlilik ve mahremiyeti hedef aldığı bir çağda, Müslümanların bu nebevi eğitimi ihmal etmemeleri gerekir.

Köleleri Azad etmesi

Ebubekir *radıyallahu anh* mal, mülk sahibi birisiydi. İman ettikten sonra malını, mülkünü İslam için, Müslümanlar için harcamaya başlamıştı. Başta Bilal *radıyallahu anh* olmak üzere efendileri tarafından eziyet gören birçok Müslüman köleyi kendi imkânlarıyla azad etmiştir. Bilal'i azad etme kıssası kısaca şöyle gerçekleşmişti:

Bilal *radıyallahu anh* Müslüman olduktan sonra efendisi Ümeyye bin Halef ve diğer müşrikler tarafından eziyet görmeye başladı. Ümeyye bin Halef onu yoruluncaya kadar döverdi. Öğle sıcaklığında onu Arabistan'ın yakıcı sıcağı altında yere yatırır, üzerine taşlar koyardı. Lat'a ve Uzza'ya iman etmesini ve Muhammed'i *sallallahu aleyhi ve sellem* inkâr etmesini ondan ister, aksi takdirde bu şekilde kendisine eziyet etmeye devam edeceğini söylerdi. O her bunu söylediğinde Bilal *radıyallahu anh* ise *'Ahad, Ahad/Allah birdir, Allah birdir.'* derdi. Bilal böyle dedikçe o daha fazla öfkelenir ve daha fazla eziyet ederdi. Yorulduktan sonra taşların altında kalarak bitkin düşen Bilal'in boynuna bir

---

12. Buhari, Müslim

13. Buhari

ip takar ve ipin ucunu çocukların eline verirdi. Çocuklar onu Mekke sokaklarında dolaştırır, onunla alay ederlerdi.

Bir gün yine Bilal *radıyallahu anh* çölde yatırılıp üzerine taşlar konulmuşken Ebubekir *radıyallahu anh* oraya gelir ve Ümeyye'ye şöyle der: " *'Allah'tan korkmuyor musun daha ne kadar bu işkencelere devam edeceksin?' Ümeyye: 'Onun bu hale gelmesinin sebebi sensin, bundan dolayı onu senin kurtarman gerekir.' dedi. Ebubekir: 'Evet, onu kurtaracağım. Ben de senin dininden olan, ondan daha güçlü siyah bir köle var, onu sana vereyim. Ona karşılık olarak Bilal'i alıp özgürlüğüne kavuşturayım.' dedi. Ümeyye de bu teklifini kabul eder ve Bilal'i Ebubekir'in kölesi karşılığında salıverir."* [14]

Allah kullarına farklı farklı nimetler vermiştir. Kimisine mal, kimisine ilim, kimisine cesaret, kimisine ise farklı yetenekler. Herkesin Allah tarafından kendisine verilen bu yetenekleri İslam ve Müslümanlar için kullanması gerekir. Allah *subhanehu ve teâlâ* Ebubekir'e mal vermişti. O da bunu her zaman İslam ve Müslümanlar için kullanmıştı. Kimi zaman o mal ile köleleri azad etmiş, kimi zaman cihad ordusunu donatmış, kimi zaman da başka amaçlar uğruna sarf etmiştir. Hiçbir zaman bu malı ben kazandım düşüncesine kapılıp, İslam için infak etmekten geri durmadı. O, bu malın Allah tarafından kendisine verildiğinin şuurundaydı. Bu düşüncede olduğu için nerede Müslümanların paraya ihtiyacı oldu, orada Ebubekir ortaya çıkarak yardımda bulundu.

Sonra bana Beyt-i Mamur gösterildi. Yetmiş bin meleğin her gün oraya girdiğini gördüm. Sonra bana bir kap şarap, bir kap süt ve bir kap bal getirildi. Ben sütü aldım. Bunun üzerine Cibril dedi ki: senin ümmetinin üzerinde bundukları tabiat ve huy budur dedi.

Müslümanlar bugün de birçok alanda maddiyattan kaynaklı sıkıntılar yaşıyor. Allah'ın kendilerini mal nimeti ile nimetlendirdiği Müslümanların kardeşlerinin sıkıntılarında onların yanında olmaları, onlara destek çıkmaları gerekir. Tabi bugün eziyet gördüğü için azad edilebilecek bir köle yok. Fakat bunun yerini dolduran başka şeyler var; Esir düşen kardeşleri kurtarmak, cihad eden, şehid düşen veya cezaevinde olan Müslümanların ailelerine bakmak, onların ihtiyaçlarını gidermek gibi. Müslümanın diğer Müslüman kardeşinin hem maddi hem de manevi sıkıntılarında yanında olması gerekir. Maddi olarak yardımcı olamasa da en azından dua ederek, teşvik ve teselli ederek manevi olarak yanında olması gerekir. Peygamberimizin malı yoktu. Belki Müslümanlara parasal olarak yardımcı olamıyordu. Fakat eziyet gören Müslümanların yanından geçerken sabretmelerini, karşılığında cenneti elde edeceklerini onlara hatırlatarak onları teselli edip teşvik ediyordu. Ebubekir *radıyallahu anh* ise Allah'ın kendisine verdiği mal nimeti ile maddi olarak Müslümanlara yardımcı oluyordu.

Ebubekir'e رضي الله عنه niye ve ne zaman *'Sıddık'* denildi?

Ebubekir'in *radıyallahu anh* birçok lakabı vardı. Bunlardan birisi ve en meşhur olanı *'Sıddık'*tır. Rasûlullah da *sallallahu aleyhi ve sellem* onun için bu lakabı kullanırdı.

Rasûlullah bir gün beraberinde Ebu Bekir, Ömer ve Osman *radıyallahu anhum* olduğu halde Uhud'a çıkmıştı. Bu esnada dağ onları salladı. Bunun üzerine Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Ey Uhud, sabit ol! Bil ki senin üstünde bir Rasûl, bir Sıddık ve iki de şehid bulunuyor." [15] buyurdu.

Ebubekir *radıyallahu anh* İsra ve Miraç olayından sonra Sıddık ismini almıştır. Olay şöyle gerçekleşmiştir; Malik bin Sa'saa'dan *radıyallahu anh* rivayetle Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* İsra ve Miraç gecesini şöyle anlatmıştır:

"Ben Kâbe'de Hatim'de -(ravi) belki de Hicr'de demiştir- yatıyordum. Bana Cibril geldi ve buramdan buraya kadar (boğaz çukurundan kasığına kadar) yararak kalbimi çıkardı. Sonra bana iman dolu bir altın tas getirildi ve kalbim yıkandı. Sonra kalbim içi doldurularak yerine konuldu. Sonra bana, katırdan küçük, merkepten büyük beyaz ve gözünün gördüğü en uzak yere adımını atan bir hayvan (Burak) getirildi ve ona bindirildim. Cibril beni alıp götürdü. Birinci göğe varınca, göğün açılmasını istedi. Kim o, diye soruldu. O da: 'Cibril', dedi. 'Beraberinde kim var', denildi. Cibril: 'Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem', dedi. 'Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem çağrıldı mı', diye soruldu. Cibril: 'Evet', dedi.

14. *İbni Sa'd*

15. *Buhari*

Bunun üzerine: 'Hoş geldi ve ne mutlu bir geliş ile geldi', denildi. Hemen kapıyı açtı. Birinci göğe girince Âdem ile karşılaştım. Cibril bana: 'Bu senin atan Âdem'dir, ona selam ver', dedi. Ben de selam verdim. Selamı aldı ve: 'Merhaba, salih oğul ve salih Peygamber', dedi.

Sonra yükselerek ikinci göğe vardı ve göğün açılmasını istedi. 'Kim o', diye soruldu. O da: 'Cibril', dedi. 'Beraberinde kim var', denildi. Cibril: 'Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem var', dedi. 'Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem çağrıldı mı', denildi. Cibril: 'Evet', dedi. Bunun üzerine: 'Hoş geldi ve ne mutlu bir gelişle geldi?', denildi. Hemen kapıyı açtı. İkinci göğe girdiğimde teyze çocukları Yahya ve İsa ile karşılaştım. Cibril bana: 'Bu Yahya, bu da İsa'dır; onlara selam ver', dedi. Ben de selam verdim. Selamı aldılar ve bana şöyle dediler: 'Merhaba salih kardeş ve salih Peygamber.'

Sonra Cibril beni üçüncü semaya çıkardı ve içeri girmek için izin istedi. 'Bu gelen kimdir', denildi. 'Cibril'dir', cevabını verdi. 'Beraberinde kim var', denildi. Cibril: 'Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem', dedi. 'Çağrıldı mı', denildi. Cibril: 'Evet', dedi. 'Hoş geldi ve ne mutlu bir gelişle geldi', denildi. Sonra kapı açıldı. Üçüncü semaya girdiğimde Yusuf ile karşılaştım. Cibril bana dedi ki: 'bu Yusuf'tur ona selam ver.' Ben de selam verdim. Selamı aldı. Sonra şöyle dedi: 'Merhaba salih kardeş ve salih Peygamber.'

Sonra Cibril beni dördüncü semaya çıkardı ve içeri girmek için izin istedi. 'Bu gelen kimdir', denildi. Cibril: 'Ben Cibril'im', dedi. 'Beraberinde kim var', denildi. Cibril: 'Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem', dedi, 'Çağrıldı mı', denildi. Cibril: 'Evet', dedi. Bunun üzerine: 'Hoş geldi ve ne mutlu bir gelişle geldi', denildi. Sonra dördüncü sema kapısı açıldı. Dördüncü semaya, girdiğim zaman İdris ile karşılaştım. Cibril: 'Bu İdris'tir, ona selam ver', dedi. Ben de selam verdim. Selamı aldı. Sonra şöyle dedi: 'Merhaba salih kardeş ve salih Peygamber.'

Sonra Cibril beni beşinci semaya çıkardı ve içeri girmek için izin istedi. Ona: 'Bu gelen kimdir', denildi. Cibril: 'Ben Cibril'im', dedi. Ona: 'Beraberindeki kimdir', denildi. Cibril: 'Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem', dedi. Ona: 'Çağrıldı mı', denildi. Cibril: 'Evet', dedi. Bunun üzerine 'Hoş geldi ve ne mutlu bir gelişle geldi', denildi. Beşinci semaya geçtiğimde Harun vardı. Cibril bana, 'bu Harun'dur ona selam ver', dedi. Ben de selam verdim. Selamı aldı. Sonra: 'Merhaba salih kardeş ve salih Peygamber', dedi.

Sonra Cibril beni altıncı semaya çıkardı ve içeri girmek için izin istedi. Ona: 'Bu gelen kimdir', denildi. Cibril: 'Ben Cibril'im', dedi. Ona: 'Beraberinde kim var', denildi. Cibril: 'Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem', dedi. Ona: 'Çağrıldı mı', denildi. Cibril: 'Evet', dedi. 'Hoş geldi ve ne mutlu bir gelişle geldi', denildi.



Altıncı semaya geçtiğimde Musa ile karşılaştım. Cibril bana dedi ki: 'Bu Musa'dır, ona selam' ver. Ben de selam verdim. Selamı aldı ve şöyle dedi: 'Merhaba salih kardeş ve salih Peygamber.' Ben geçince Musa ağladı. Ona: 'Niçin ağlıyorsun', denildi. O cevap verdi: 'Ağlıyorum, çünkü benden sonra gönderilen genç bir Peygamberin ümmetinden cennete girecekler, benim ümmetimden cennete gireceklerden çok daha fazladır.'

Sonra Cibril beni yedinci semaya çıkardı ve içeri girmek için izin istedi. Ona: 'Bu gelen kimdir', denildi. Cibril: 'Ben Cibril'im', dedi. Ona: 'Beraberinde kim var', denildi. Cibril: 'Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem', dedi. Ona: 'O çağrıldı mı', denildi. Cibril: 'Evet', dedi. 'Hoş geldi ve ne mutlu bir gelişle geldi', denildi. Yedinci semaya geçtiğimde İbrahim ile karşılaştım. Cibril dedi ki: 'Bu senin atan İbrahim'dir ona selam ver.' Ben de selam verdim. Selamı aldı ve şöyle dedi: 'Merhaba salih oğul ve salih Peygamber.'

Sonra ben, Sidre-i Münteha'ya çıkarıldım. Orada Sidre ağacının meyvesi, Yemen'deki Hecer testileri gibi idi. Cibril bana: 'Burası Sidre-i Münteha'dır', dedi. Oradan dört ırmak akıyordu. Bunların ikisi içten ve ikisi de dıştan akmakta idi. Ben sordum: 'Bunlar nedir ya Cibril?' Cibril dedi ki: 'Bu içten akan iki ırmak cennet ırmaklarıdır. Dıştan akan diğer iki ırmak da Nil ile Fırat ırmaklarıdır.'

Sonra bana Beyt-i Mamur gösterildi. Yetmiş bin meleğin her gün oraya girdiğini gördüm. Sonra bana bir kap şarap, bir kap süt ve bir kap bal getirildi. Ben sütü aldım. Bunun üzerine Cibril dedi ki: 'Senin ümmetinin üzerinde bulundukları tabiat ve huy budur' dedi. Sonra namazlar, her gün elli vakit olarak bana farz kılındı. Ben geri döndüm. Musa'ya uğradığımda bana sordu: 'Sana ne emredildi?', 'Her gün için elli vakit namaz', dedim. 'Senin ümmetin,

her gün elli vakit namaza güç yetiremez. Vallahi, ben senden önce insanları denedim ve İsrailoğulları ile en ağır şekilde uğraştım. Rabbine dön ve ümmetinin yükünün hafifletilmesini iste', dedi. Ben de geri döndüm ve Allah benden on vakti kaldırdı. Musa'ya döndüm. Bana aynı sözleri tekrarladı. Geri döndüm ve Allah benden on vakit daha kaldırdı. Musa'ya döndüm. Bana aynı sözleri söyledi. Geri döndüm ve Allah benden on vakit daha kaldırdı. Musa'ya döndüm. Bana aynı sözleri söyledi. Geri döndüm ve Allah benden on vakit daha kaldırdı ve her gün için on vakit namaz ile emredildim. Musa'ya döndüm. Bana aynı sözleri tekrarladı. Geri döndüm ve bana her gün için beş vakit namaz emredildi. Musa'ya döndüm. 'Sana ne emredildi', diye sordu. 'Her gün beş vakit namaz emredildi', dedim. Musa dedi ki: 'Senin ümmetin, her gün beş vakit namaza güç yetiremez. Ben senden önce insanları denedim ve İsrailoğulları ile en ağır şekilde uğraştım. Rabbine dön de ümmetin için hafifletilmesini iste.', Dedim ki: 'Ben Rabbimden, yüzüm kızarıncaya kadar istedim. Artık razı ve teslim olacağım.' Musa'dan ayrılınca bir münadi bana, 'Farzımı kesinleştirdim ve kullarımın yükünü de hafiflettim', diye seslendi." [16]

Sabah olunca Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* başından geçen bu olayı Kureyşliler'e anlatıyor. Bunu anlattıktan sonra müşrikler çok şaşırıyor. Ve ellerine güzel bir fırsat geçmiş gibi seviniyorlar. Müşrikler inanılması aklen mümkün olmayan bu olayla Müslümanları dinlerinden döndüreceklerine inanarak gidip heyecanla her tarafta bunu anlatıyorlar. Gerçekten de kısmen düşündükleri gibi oluyor. Müslümanların içerisinden bazıları bu olaydan sonra dinlerinden dönüyor.

Sonra Ebubekir'in yanına gidip bu durumu ona da anlatıyorlar. Bekliyorlar ki Ebubekir de *radıyallahu anh*: *'Yok artık, bu kadar da olmaz.'* desin. Fakat düşündükleri gibi olmuyor. Ebubekir onlara şöyle diyor: *" 'Siz bunu gerçekten ondan duydunuz mu?' Onlar da 'Evet duyduk' diyorlar. Ebubekir de: 'Eğer o söylemişse doğru söylemiştir' diyor. Müşrikler: 'Sen gerçekten onun geceleyin Mescid-i Aksa'ya gittiğine ve sabah olmadan geri geldiğine inanıyor musun?' dediler. Ebubekir: 'Ben onu gökten vahiy aldığı konusunda tasdik etmişken, bu konuda mı tasdik etmeyeceğim.' dedi."* [17]

İşte bu tavrından sonra Sıddık diye isimlendirilmiştir. Tabi onun sıdkı sadece bu olayla sınırlı değildir. Sadakati gösteren daha birçok şey yapmıştır. Bu, İslam için gösterdiği ilk sıdk göstergesidir.

Hicret emri teorik olarak bu kabullerin sınanmasıydı. Ve maalesef mustazafları ayrı tutarsak, bir kısım insan; mal, kadın, vatan ve akraba bağını hicrete tercih etmişti.

Bu olayda Ebubekir'in *radıyallahu anh* gösterdiği tavır gerçekten çok önemlidir. Aklen kabul edilmesi mümkün olmayan bir konuda hiç tereddüt etmeden Peygamberimizi tasdik ediyor. Aslında bu Müslümanlar için çok şaşırılacak bir durum değildir. Çünkü Müslümanlar Peygamberimize gökten vahiy geldiğine, ölüme, ahirete iman ediyorlardı. Tamamen gaybi olan bu meselelere iman eden, bu konularda Peygamberimizi tasdik eden Müslümanların, bu olayı kabul etmesi gayet normaldir. Zaten Ebubekir *radıyallahu anh* da onu söylüyor: *'"en ona gökten vahiy geldiği konusunda onu tasdik etmişken, bu olayda mı onu tasdik etmeyeceğim. O söylemişse doğru söylemiştir."*

Aslında bu olay, imanında sadık olanlarla olmayanları, içi dışı bir olanlarla olmayanları ortaya çıkaran bir olaydı. Allah'a ve Peygambere imanında sadık olmayanlar dinlerinden dönerken, sadık olanların imanı arttı. Peki, neden Müslümanların içerisinde bu olaydan sonra dönenler oldu?

Bununla ilgili şunu söyleyebiliriz: Öğrendiği esasları içselleştirmeyen, hem zahiren hem de batınen öğrendiklerini kabul etmeyen insanlar sebat edemezler. Menfaatleriyle ters düşen şeyler olduğunda veya kafalarına yatmayan bir şeyler olduğunda öğrendikleri esasları eleştirip onları terk ederler. Eğer o kişiler gerçekten Peygamberimizin anlattıklarını kabul etmiş, içlerine sindirmiş olsalardı, bu olayla karşılaştıklarında dönmez, Peygamberimizi tasdik ederlerdi. Ondan dolayı öğrendiğimiz itikad, menhec vb. şeyleri gerçekten kabul etmiş miyiz, etmemiş miyiz? bu konuda kendimizi sorgulamalıyız. Zahiren kabul ettiğimizi zannettiğimiz şeyleri, belki de şu an menfaatimize uyduğu için, kafamıza yattığı için kabul etmiş olabiliriz. Yarın öbür gün ucu

16. Buhari

17. Hakim

bize dokunan bir şey olduğunda inandığımızı zannettiğimiz meselelerde sıkıntı yaşayabiliriz.

Miraç olayı erken dönemde iman iddiasında olanları ayırdığı gibi, günümüzde de benzer hadiseler yaşıyoruz. Allah *subhanehu ve teâlâ* itikadi ve menhecî konularda Müslümanları imtihan ediyor. İnandığı ve dava edindiği her şey pratikte mutlaka karşısına çıkıyor. Bu pratik olaylar sadık olanlarla sadık olmayanları birbirinden ayırıyor. Gerçekten inanan ve sadık olanlar sebat ederken, yalancılar dökülüyorlar. Aslında bu durum Müslümanlar için rahmettir. Allah'ın sadık olanlara lütfudur. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* pis ile temizi ayırmadan, yalancıların sadıkların sıdkından nemalanmasına müsade etmez.

İsra ve Miraç gibi akidevi konularda sınanıp Ebubekir gibi sadıklar veya dökülenler olduğu gibi, menhecî konularda da insanlar sınandılar. Bunun başında da hicret gelir. Mekke'de Müslümanların eğitildiği en hassas konulardan biri itaat ve cennetin bedeli olan dünyayı terk, Allah'ın yanında olanlara gönül vermekti.

Hicret emri teorik olarak bu kabullerin sınanmasıydı. Ve maalesef mustazafları ayrı tutarsak, bir kısım insan; mal, kadın, vatan ve akraba bağını hicrete tercih etmişti. Öyle ki hicret eden Müslümanlar onlar hakkında tartışınca Allah *subhanehu ve teâlâ* şu ayetleri indirdi:

"Size ne oluyor da münafıklar hakkında iki gruba ayrıldınız? Allah, onları yaptıkları işlerden dolayı baş aşağı ederek eski konumlarına döndürmüştür. Allah'ın saptırdığını yola getirmek mi istiyorsunuz? Allah kimi saptırırsa, sen onun için asla bir çıkış yolu bulamazsın. Arzu ettiler ki kendilerinin küfre saptıkları gibi siz de sapasınız da beraber olasınız. Bu sebeple, onlar Allah yolunda hicret edinceye kadar içlerinden dost edinmeyin. Eğer bundan yüz çevirirlerse, onları yakalayın ve bulduğunuz yerde öldürün. Onlardan ne bir dost edinin, ne de bir yardımcı." [18]

Günümüzde birçok kardeşimizin, hevasıyla menheci kararlar karşılaşınca sadakat üzere kalamadığını görüyoruz.

Size itaati, sabrı öğreten insanların, İslam cemaatiyle küçük bir sorun yaşadıklarında *'bana zulmedildi'* diyerek bayrak kaldırması olaylarına rastlıyoruz. İslam tarihinde de benzeri görülen bu vakıalar sahiplerinin sıdk ahlakından uzak olduğunu gösterir.



İnsanlara düzen, disiplin, adab dersi veren insanların, günün birinde konumlarının değişmesi nedeniyle aynı şeyleri kendilerinden başkaları için istendiğinde, bu durumu *'aşırılık ve gereksiz saygı'* olarak isimlendirmeleri gibi...

İnsanlara fedakârlık ve adanmışlık dersi yapanların, ticarete atıldıklarında tüm İslami çalışmaları savsaklamaları gibi...

İnsanları tevhide ve cihada davet edenlerin, kendi çocukları insanları davet ettikleri şeyleri yaptığında dünyayı ayağa kaldırmaları gibi... Ki bunun misalleri çokça yaşanıyor. Bir zamanlar gençleri cihada davet edip bu yolu insanlara açanlar, kendi çocukları yola koyulduğunda, benzerine az rastlanır bir tepkiyle Müslümanların başını ağrıtıyorlar.

Hareket tarihinde en çok karşılaştığımız sorun; insanların değerleri konusunda sadakatsizliğidir. Kendi nefisleriyle, değer olduğuna inandıkları şeyler çakıştığında hiçbir değer tanımayan, bayraklaştırdığı değerleri ayaklar altına alabilen insanlara şahit oluyoruz.

Özellikle konum değişikliğinde bu tarz hadiselere sıkça rastlıyoruz. Başkalarını kontrol edip insanlara düzen ve disiplin sağlayanların konumları değişip de kontrol edilen durumuna düştüklerinde, yücelttikleri şahsiyetleri en ağır ifadelerle itham ettikleri, insanları davet ettikleri menhecî esasları en ağır ifadelerle eleştirdikleri ve dün ak dediklerine bugün kara dediklerine rastlıyoruz.

Bu tarz örnekler yaşanıyor yaşanacak da. İtikadi ve amelî konularda Allah'ın insanları kabulleriyle sınaması, sınav sonucunda Ebubekir misali sadıkların sebatı, dökülenler misali yalancıların olacağı, Allah'ın değişmez sünnetidir.

Rabbim bizi zahiri ve batını bir olan sadık kişilerden kılsın. Allahumme âmin.

18. 4/Nisa, 88-89

emreacar@tevhiddergisi.com

EMRE ACAR

Rahman'ın Arşının Altında Gölgelenenler -2-

Yöneticilerin kurtuluşu adil olmaya bağlıdır. Yönetici olan, devlet başkanı, vali, bakan, baba, öğretmen/hoca, köy, mahalle, sokak sorumlusu ve bütün yöneticiler yönettikleri kişilere karşı mutlaka adaletle hükmetmeli ve adil vasfı ile muamele etmeleri gerekir.

Allah'a hamd, Râsulü'ne salât ve selam olsun.

Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayetle Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Yedi sınıf insan var ki, onları hiçbir gölgenin olmadığı günde (mahşer meydanında) kendi gölgesinde gölgelendirecektir. Adil imam/yönetici, Allah'a ibadetle yetişen genç, kalbi mescidlere bağlı olan adam, birbirlerini Allah için seven, onun (rızası) için bir araya gelip onun için ayrılan iki adam, soylu ve güzel bir kadın kendisini (zinaya) davet ettiğinde: 'Ben Allah'tan korkarım' diyerek (onu reddeden) adam, sağ elinin verdiğinden sol elinin haberi olmayacak kadar gizlice sadaka veren kişi, bir de yalnız başına Allah'ı zikredip de gözleri yaşla dolan kimse." [1]

Rabbimizin arşının varlığı İslam'ın hakikatlerindendir. Her Müslümanın arşın varlığına iman etmesi itikadı için elzemdir. Rahman'ın arşını, nurdan yaratılmış sekiz melek taşır ve onların her birinin kulak memesi ile omuz arası çok uzundur. Arşın büyüklüğünü ifade etmek için Peygamber: *"Yeri ve göğü kuşatan kürsi, arşa nispetle çöle atılmış halka gibidir"* [2] terimini kullanmıştır. Rabbimizin arşı bu kadar büyük ise acaba arşının gölgesi ne kadar büyüktür?

Hadiste zikredilen yedi sınıf Müslüman, hiçbir gölgenin olmadığı mahşer gününde Rabbimizin arşının altında gölgeleneceklerdir. Güneşin bir mızrak boyu yakınlaştırıldığı günde arşın gölgesi, kula sunulan en büyük mükâfattır. Düşün ki çölde güneşten kavrulmuş, susuzluktan ölmek üzere iken gölge ve su buluyorsun. Bu durum karşısında sevinmez misin? O vakitte senin için su ve gölge en büyük lütuf ve nimet değil midir? Hakeza mahşer günü, hiçbir gölgenin olmadığı yerde Rahman'ın arşının altında gölgelenmek en büyük nimet/en büyük mükâfattır.

1. *Buhari, Müslim*
2. *İbni Kesir, Tefsiru'l Kur'ani'l Azim, I, 309*

Değerli kardeşim! Rabbim bu mükâfatı bütün Müslümanlara sunmuştur. Herkes bu nimetten faydalanabilir. Fakat bu nimeti elde etmek için hadiste zikredilen noktalara dikkat etmek gerekir. Bu amellere dikkat edildiği oranda kişi Rahman'ın arşının altında gölgelenen yedi sınıf insanın içerisinde yer alır. Aksi halde Müslüman da olsak mahşer günü bir mızrak yaklaştırılmış güneşin altında uzunca beklemeye mahkûmuzdur. Bu mahkûmiyet arşın gölgesinde gölgelenmekten mahrumiyete sebep olur.

Bundan sonra, Rabbimin izni ile yedi sınıf insanı ve amellerini yazmaya çalışacağım. Umudum ve temennim, Rabbimin önce beni, sonra seni zor günde arşın altında gölgelenen yedi sınıf insandan kılmasıdır. Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı ile...

Adaletli İmam/Yönetici

Yedi sınıf insanın içerisinde birinci sırada *"Adil olan imam/yönetici"* yer almaktadır. Rasûlullah'ın emir sahiplerini birinci sırada zikretmesi bu müessesenin zorluğunu ve ehemmiyetini ifade etmektedir. Çünkü toplumların ıslahı, emir sahipleri ile mümkündür. Bununla beraber emir sahipleri sorumluluk yaptıkları insanlar nedeni ile sorguya çekilecek, ya kurtulanlardan ya da pişman ve rezil olanlardan olacaktır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurur ki:

"Sizler bu emirliği istiyorsunuz, ancak o kıyamet günü pişmanlık olacaktır." [3]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Ey Abdurrahman b. Semure emirliği isteme, şayet istediğin halde sana emirlik verilirse ona havale olursun. İstemediğin halde verilirse onun için yardım olunursun." [4]

Bu iki nas emir sahiplerini tenkit ederken aşağıda zikredeceğim naslar ise dünya yaşamında mutlaka bir emirin olması gerektiğini vurgulamaktadır.

"Yer ve gökte bir değil de iki ilah olmuş olsaydı yerin ve göğün düzeni bozulurdu." [5]

3. *Buhari*
4. *Muttefekun Aleyh*
5. *21/Enbiya, 22*



Kardeşim! Bilirsin ki, yeryüzü ve gökyüzünün arasında insan dışındaki varlıklar gayriakil ve istekleri olmayan varlıklardır. Bunlar için ikinci yönetici olması dünya nizamında fesat meydana getiriyorsa, insan gibi istekleri olup ve fıtrat gereği her isteği diğerinden farklı olan varlığın hayatına ikinci yönetici girmesi veya hiç yöneticisinin olmaması evleviyatla ifsat getirir.

Hakeza Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Üç kişi ile yolculuğa çıktığınızda aranızdan birini mutlaka emir olarak tayin edin." [6]

Bu naslardan anlaşıldığı üzere, Kur'an ve sünnete baktığımızda yöneticilikle ilgili iki çeşit rivayet görmekteyiz. Bu nasların bazısı emirliği övüp, gerekli bir vecibe olduğunu söylerken; bazı naslar da emir sahiplerini yermiş, emirliği pişmanlık olarak nitelendirmiştir.

Peki, bu iki rivayeti nasıl anlamamız gerekir? Bir taraftan yöneticilik emredilirken diğer taraftan da emir sahiplerine gözdağı verilmiştir. Kınamaya maruz kalmadan bu talebi nasıl yerine getirebiliriz?

Bu naslardan emirlik müessesini iptal etmek kesinlikle anlaşılmaz. İnsanın hayatında düzgün nizam olması için ikinci rivayette de belirtildiği gibi emir-idareci mutlaka olmalıdır. Ancak İslam'ın emri olan yöneticiliğin ifa edilmesi ve yöneticilerin pişman olmaması için dikkat edilmesi gereken, emir sahiplerinin adil/adaletli olmasıdır. Böylelikle ümmet arasında idarecilik devam etmiş olur.

Nasıl ki, toplumların emir sahiplerine karşı sorumlulukları vardır. Hakeza, yöneticilerin

6. *Ebu Davud*

de toplumlara karşı yerine getirmesi gereken sorumlulukları vardır. Bunun başında da adil/adaletli olmak gelir. Bu hakları yerine getiren emir sahibi ahirette hüsran ve pişmanlık duymayacaktır inşallah.

Yöneticinin adil olması ne demektir?

Adaletli olmak, hak sahiplerine haklarını vermek demektir. Hak sahibine hakkını vermek/adaletli olmak, her konuda hatta kişinin kendi nefsiyle olan ilişkisinde bile farz kılınmıştır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Muhakkak ki nefsinin senin üzerinde hakkı vardır. Rabbinin senin üzerinde hakkı vardır. Ailenin senin üzerinde hakkı vardır. Ziyaretçinin senin üzerinde hakkı vardır. Öyleyse her hak sahibinin hakkını ver." [7]

Peki, adaletli olacak yönetici kimdir? Emir kavramının içerisine kimler dahildir?

Yönetici, Müslümanların genel veya özel idarelerinden birini üstlenendir. Yönetici denildiği zaman genelde devlet başkanı, halife, vali akla gelse de sorumluluk yapan/küçük veya büyük birlikleri idare eden herkes bu statüdedir. Bu konuda örnek olarak, aile reisi babaları verebiliriz.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Kocalar, eşleri üzerinde yönetici ve koruyucudurlar..." [8]

Peygamber şöyle buyurur:

"Erkek de ailesi içinde çobandır (yöneticidir) ve sürüsünden sorumludur." [9]

Bu hadis-i şerifte Peygamber babayı çobana benzetmiş ve yöneticiliğin önünü geniş tutmuştur. Hayvanları dağda otlatan çoban o sürünün yöneticisidir. Ki birçok Peygamber, Peygamber olmadan bu yöneticiliği yapmış, daha sonra insanlara yönetici olmuştur. Hakeza genel ve özel idarelerde topluma sorumluluk yapan herkes çobandır ve sürüsünden sorumludur. Bu nedenle babalar, öğretmenler/hocalar, patronlar, köy, mahalle, sokak sorumluları birer yöneticidir.

Ey yönetici olan kardeşim! Herkes adil olmalıdır. Konum olarak özellikle de senin gibi emir sahiplerinin adil olması daha elzemdir. Çünkü tevhidden sonra en önemli olan amel, ümmetin birliğidir. Naslara baktığımızda bizden istenen, dini cemaat olarak yaşamak, tek vücut misali olmaktır. İdarecilerden zulüm ve haksızlık baş gösterirse İslam'ın bu isteğini yerine getirmek bir tarafa, anarşi meydana gelir. Yöneticilere tabi olanlar isyan eder, birlik-bütünlük, daha da önemlisi hilafet yıkılır.

Ey yönetici olan kardeşim! Herkes adil olmalıdır. Konum olarak özellikle de senin gibi emir sahiplerinin adil olması daha elzemdir. Çünkü tevhidden sonra en önemli olan amel, ümmetin birliğidir. Naslara baktığımızda bizden istenen, dini cemaat olarak yaşamak, tek vücut misali olmaktır.

Bilmeliyiz ki Allah'ın vasıflarından bir tanesi de adil olmasıdır. O, kullarına adaletle hükmetmiştir. Rahman ve Rahim sıfatına sahip olan Rabbimize -hâşâ ve kella- *'adaletle hükmetmiyor'* demek küfre götürür. Kâinatın düzenine, kendi yaşantımıza bakıldığı zaman Rabbimizin adalet sıfatının tecellisini her gün görmekteyiz. Yaşam ve idarecilikte hepimizin bu ahlak ile ahlaklanması gerekir.

"Zulmeden herkes eğer yeryüzünde bulunan her şeye sahip olsaydı, elbette onu fidye olarak verirdi. Azabı göreceklerinde pişmanlıklarını gizlerler. Aralarında adaletle hükmedilir ve asla haksızlığa uğratılmazlar." [10]

Ey emir sahibi kardeşim! Allah *subhanehu ve teâlâ* sana ve bütün kullarına adil olmayı emreder. Senin müminlere karşı, onların da sana karşı yapabilecekleri en güzel muamele adaletli olmaktır. Hakeza Rabbim sana ve bütün insanlığa adaletli olmayı nasihat etmektedir. Senin üzerine düşen en büyük sorumluluk bu emri yerine getirmek ve bu nasihati kabul etmektir. Rabbimden senin için bunu temenni eder, seni şu ayetler ile baş başa bırakmak isterim;

"Ey iman edenler, Allah için hakkı ayakta tutanlar, adaletle şahitlik eden kimseler olun. Bir topluluğa olan kininiz sizi adaletsizliğe sürüklemesin.

7. *Buhari, Müslim*
8. *4/Nisa, 34*
9. *Müslim, İman 229*
10. *10/Yunus, 54*

Adil olun. Çünkü o takvaya daha yakın olandır. Allah'tan korkun. Şüphesiz ki Allah yaptıklarınızdan haberdardır." [11]

"Ey iman edenler! Allah için şahitlik ederek adaleti dimdik ayakta tutanlar olun." [12]

"Muhakkak ki Allah sizlere, emanetleri ehlinize vermenizi ve insanlar arasında adaletle hükmetmenizi emrediyor. Allah size ne güzel nasihat ediyor. Şüphe yok ki Allah her şeyi işiten ve her şeyi görendir." [13]

"Yarattıklarımızdan öyle bir ümmet vardır ki, hakla yol gösterirler ve onunla adalet ile hükmederler." [14]

Evet, kardeşim! Biliyorsun ki, Allah'ın sevgisine hepimizin ihtiyacı vardır. O'nun sevgisi hem şeref hem de kurtuluştur. Rabbimiz ise adaletli olanları sever. Adil olmayıp zulüm ve haksızlıkla muamele edeni sevmez.

"Adaletli davranın. Şüphe yok ki, Allah adil olanları sever." [15]

Allah adil olanı sevdiği gibi toplum da onu hem Allah sevdiği için, hem de adil olduğu için sever. Allah bir kulunu sevdiğinde Cebrail'e *aleyhisselam* o kulu sevmesini, Cebrail de diğer meleklere ve insanlara o kulu sevmesini emreder. Böylelikle o adil olan emir, semada ve yeryüzünde sevilen bir kul olur.

Yönetilenlerin, yöneticiyi sevmesi önemli midir?

Evet, fertlerin emirlerini sevmesi gerekli ve önemlidir. Bu sevgi yöneticinin bakiliği, işlerin istikrarı için önemli olduğu gibi; Allah katında da hayırlı olması için önemlidir. Avf b. Malik'ten *radıyallahu anh* rivayetle Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Sizin en hayırlı idarecileriniz; sizi seven, sizin de kendilerini sevdiğiniz, size dua eden, sizin de onlara dua ettiğiniz idarecilerdir. En şerli idarecileriniz de sizden nefret eden, sizin de kendilerinden nefret ettiğiniz, size lanet okuyan, sizin de onlara lanet okuduğunuz idarecilerdir..." [16]

11. 5/Maide, 8
12. 4/Nisa,135
13. 4/Nisa, 58
14. 7/A'raf, 181
15. 49/Hucurat, 9
16. Müslim



Değerli kardeşim! Adaletin zıddı zulümdür. Bu ise yöneticilere yakışmaz. Allah bile kendisi için zulümden kaçınmış ve zulmü kendisine haram kılmıştır.

Ebu Zer El-Ğıfari *radıyallahu anh*, Rasûlullah'ın Rabbinden naklettiği kuds-i hadisi şöyle rivayet etmiştir; Allah şöyle buyurur:

"Ey kullarım! Ben zulmü kendime haram saydım. Sizin aranızda da onu haram kıldım. Öyleyse zulmetmeyin." [17]

Allah, zatının yüceliğine/büyüklüğüne rağmen zulümden kaçınıyorsa bizlerin âcizane haliyle evleviyat ile kaçınması gerekir. Ve biliyoruz ki, her birimiz yaptığımız haksızlıklar, zulümler nedeni ile sorguya çekileceğiz. Yaptığımız zulümler nedeni ile azap göreceğiz, pişman olup kurtulmak için verecek fidye arayacağız. Fakat o gün arayışların karşılığı yoktur. Hele ki zulüm ehli olarak haşrolunmuş isek.

"Zulmeden herkes eğer yeryüzünde bulunan her şeye sahip olsaydı, elbette onu fidye olarak verirdi. Azabı göreceklerinde pişmanlıklarını gizlerler. Aralarında adaletle hükmedilir ve asla haksızlığa uğratılmazlar." [18]

Buraya kadar anlaşılmaktadır ki, yöneticilerin kurtuluşu adil olmaya bağlıdır. Yönetici olan, devlet başkanı, vali, baba, öğretmen/hoca, köy, mahalle, sokak sorumlusu ve bütün yöneticiler yönettikleri kişilere karşı mutlaka adaletle hükmetmeli ve adil vasfı ile muamele etmeleri gerekir.

Değerli kardeşim! Adaletin membaı Kur'an-ı Kerim ve Rasûlullah'ın sünnetidir. Emir sahipleri yönettikleri kişilere karşı bu iki telakki ile hük-

17. Müslim
18. 10/Yunus, 54

"Sizin en hayırlı idarecileriniz; sizi seven, sizin de kendilerini sevdiğiniz, size dua eden, sizin de onlara dua ettiğiniz idarecilerdir. En şerli idarecileriniz de sizden nefret eden, sizin de kendilerinden nefret ettiğiniz, size lanet okuyan, sizin de onlara lanet okuduğunuz idarecilerdir..."



mederler ise adaleti kendi nefislerinde ve toplum arasında sağlamış olurlar.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Rabbinin sözü doğruluk ve adalet bakımından eksiksizdir. Onun sözlerini değiştirebilecek yoktur. O her şeyi işiten ve hakkı ile bilendir." [19]

Burada şunu da hatırlatmak gerekir ki, yöneticiler adaletli olur fakat Kur'an ve sünnet ile yönetmezlerse bu kişiler Rahman'ın arşının altında gölgelenmek bir yana, ebedî cehennemde kalacaklardır. Çünkü Allah'ın kelamından yüz çevirip heva ve hevese tabi olmak şirktir. Ki aslında en büyük zulüm-adaletsizlik budur.

Allah, Lokman'ın *aleyhisselam* oğluna öğüt verişinden bahsederken şöyle buyurur:

"Hani Lokman oğluna öğüt verirken şöyle demişti, 'Oğulcuğum! Allah'a şirk koşma. Muhakkak ki şirk, büyük bir zulümdür.' " [20]

Bizim burada bahsettiğimiz adaletli yönetici, Kur'an ile hükmeden, yönettikleri insanlar arasında ayrım yapmayan yöneticilerdir. Hiçbir yönetici yönettiği insanlar arasında kâfir-Müslüman, zengin-fakir, yaşlı-genç, çocuk-yetişkin, ırkçılık gibi noktalar ile ayrımcılık yapmaması gerekir. Yöneticiler her hak sahibine hakkını vermeleri gerekir ki, adaleti elde etmiş olsunlar. Aksi ise zulüm ve haksızlık olur. Bu ise yasaklanmış olup, bu ameli yapan yöneticiler arşın gölgesinde gölgelenmeyecektir.

Devlet başkanları halkına, öğretmenler/hocalar öğrencilerine, babalar hanımına ve evlatlarına, patronlar işçilerine haklarını verdikleri oranda adalet sahibidirler. O zaman Rahman'ın arşının altında hiçbir gölgenin olmadığı günde gölgeleneceklerdir.

Ebu Hureyre'den *radıyallahu anh* rivayetle Peygamber şöyle buyurur:

"Yedi sınıf insan var ki, onları hiçbir gölgenin olmadığı günde (mahşer meydanında) kendi gölgesinde gölgelendirecektir. (Bunlardan biri de) Adil imam/yöneticidir..." [21]

Değerli kardeşim! Yazdıklarımızdan anlaşılıyor ki, emir sahipleri adil olmalıdır. Fakat yöneticiler adil olmazsa, o zaman onlara karşı nasıl muamele edeceğiz? İtaat etmeyip, o yöneticiyi azletmek gerekli midir?

Yöneticiler adaletle muamele etmediklerinde İslam, Müslümanlara itaatten yüz çevirmeyi ve onları azletmeyi yasaklamıştır. Üzerimize düşen sabredip itaat etmektir. Çoğu Müslüman kardeşimiz emirlerden adil olmayan davranışlar gördüklerinde itaatten yüz çevirme düşüncesine sahip olsalar da bu İslam'a zıttır ve yasaklanmıştır.

Ebu Huneyde Vail b. Hucr'dan rivayetle:

"Seleme b. Yezid El-Cufi, Rasûlullah'a bir soru sordu. 'Ey Allah'ın Nebisi! Başımıza bizden kendi haklarını isteyen, fakat bize hakkımızı vermeyen idareciler gelecek olsa, bu durumda ne yapmamızı emredersin?' Rasûlullah ona cevap vermedi. Sonra yine sordu. Bunun üzerine Rasûlullah şöyle buyurdu: 'Dinleyin ve itaat edin. Onlar, kendi vazifelerinden sorumlu, siz de kendi vazifenizden sorumlusunuz.' " [22]

Başka bir hadiste Rasûlullah şöyle buyurur:

"İdarecilerden hoşlanmadığı bir şey gören kimse sabretsin. Çünkü idareciye itaatten bir karış ayrılan kişi, cahiliye üzere ölmüş olur." [23]

Rabbimden isteğim, emir sahiplerinin yönettikleri kişilere karşı adil olması ve hepimizi emir sahiplerine itaat edenlerden kılmasıdır. Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir. Bir sonraki sayıda görüşme ümidi ile...

19. *6/En'am, 115*
20. *31/Lokman, 13*
21. *Buhari, Müslim*
22. *Müslim*
23. *Buhari, Müslim*

emreuyar@tevhiddergisi.com | EMRE UYAR

İtaate Göre İnsanlar

İzin almak, özellikle bizler gibi cahiliyenin başıboşluğunda ömürlerini heder etmiş insanlar için elde edilmesi zor bir ahlaktır. Bunu elde etmek için önemli önemsiz ayrımı yapmadan her meselede emirlerden izin alınması, bu ahlakın yerleşmesine yardımcı olacaktır.

'Müslümanların Emirlerine Karşı Sorumlulukları' başlıklı konumuzda bir kısım sorumlulukları Rabbimizin izniyle zikrettik. Zikrettiğimiz sorumluluklar içerisinde en çok vurgu yaptığımız konu, itaat meselesiydi. Emiri, ismen emirlikten çıkarıp hakiki anlamda emir yapacak şey, kendisine itaat edilmesiydi. Bu konuların içerisinde bizi hayretlere düşüren münafık vasıflı insanları tasvir ederek, konunun ehemmiyetini elimizden geldiğince ortaya koymaya çalıştık.

İtaat meselesi, mümin ile münafığı birbirinden ayıran turnusol olarak niteleyebileceğimiz bir meseledir. Nasıl ki turnusol kağıdı, renk değiştirerek kimyevi maddelerin içeriğini açığa çıkarıyorsa itaat meselesi de, safların içerisindeki münafıkları açığa çıkarıp, onların sahteliklerini ortaya koymaktadır.

Nifak, basit bir konum değildir. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'da en çok vurgu yaptığı ve *'asıl düşman'* olarak isimlendirdiği zümre, münafıklar zümresidir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* nifağın alametlerini zikrederek bizleri nifaktan sakındırmış, sahabe ise kendileri için en fazla nifaktan korkmuşlardır. İbni Ebi Muleyke *rahimehullah* diyor ki: *"Ben Rasûlullah'ın otuz tane sahabesini gördüm. Hepsi de kendisinin münafık olduğundan endişe ediyordu."*

İtaat meselesi, nifağın tezahür ettiği meselelerdendir. Üzerimizde nifak alameti bulunup bulunmadığını anlayabilmek için itaat meselesi bizim için ölçüdür. İtaat ile ilgili birtakım maddeler zikredip, mümin ile münafık ayrımını yapabiliriz.

1. Emirlere Misli Misline İtaat Etmek

Verilen emirlerin üzerine bir şey eklemeden ve bir şey çıkarmadan misli misline yerine getirilmesidir. Bu, Müslümanın özelliklerindendir. Sahabe bu konuda son derece titiz davranmıştır. Hatta Ömer *radıyallahu anh* kendi döneminde Ebu Ubeyde'ye *radıyallahu anh* şöyle haber gönderiyor: *"Halid b. Velid'i görevden alıp onun malının yarısını da al."* Bunun üzerine Ebu Ubeyde, Halid'den *radıyallahu anh* görevi devralıp, malının da yarısını alırken: *"Ayakkabının tekini de ver"* deyince Halid tereddüt etmeksizin itaat ediyor ve bunu: *"Şüphesiz ki ben müminlerin emirine itaat ettim"* diyerek belirtiyor.

Misli misline itaat etmek konusunda içerisine düşülen iki yanlış vardır: memur ya kendisine



verilen emirleri farklı farklı saiklerle/amaçlarla olması gerektiğinden fazlası ile yerine getirmeye çalışır ya da eksik bırakır.

İki durum da kendisi içerisinde birtakım yanlışlar barındırmaktadır. Verilen emrin eksik bir şekilde yerine getirilmesinin getireceği zarar aşikârdır. Fazlasını yapmanın da getirdiği birçok zarar vardır. İşler konusunda emirler memurlardan daha bilgi sahibidir, memur resmin bir parçasını görürken, emirler ise resmin tamamını gören insanlardır. Buna rağmen memur kendisine verilen emrin gerektirdiğini yaptıktan sonra, bir de *'daha güzel olsun'* düşüncesiyle fazlasını yapmaya çalışırsa kısıtlı bilgiye sahip olduğu bir işi eline yüzüne bulaştırabilir, geri dönülemez hatalara sebebiyet verebilir.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, Abdullah b. Cahş'ı *radıyallahu anh* bir seriyye ile müşriklerin üzerine gönderirken ona bir mektup verip bu mektubu ulaştığı yere varmadan açmaması gerektiğini söylüyor. Abdullah b. Cahş, bu emrin gereği gibi davranarak gideceği yere varmadan mektubu açmıyor.

Hâlbuki durum: *'İki gün sonra açacağım zaten; ha şimdi açmışım, ha sonra ne fark eder ki?', 'Beni ölüme gönderiyor ama mektubu sonra açmamı istiyor, bu nasıl iş?'* diye düşünmeye müsait bir durumdur. Ancak sahabe her şeyin hakkını verdiği gibi memuriyetin de hakkını veriyor ve misli misline itaat ediyor.

2. Emirlere hem Zahiren hem de Batınen İtaat Etmek

Emire itaat ederken, hem zahiren hem de batınen itaat edilmesi gerekir. Bu, mümin ile münafığı birbirinden ayıran özelliklerdendir.

Müminlerin emirlerine iç dünyalarında da itaat etmelerinin sebebi, emire itaat etmenin Allah'ı razı etmenin yollarından bir yol olduğunu bildiklerindendir. Verilen emrin içeriği hoşlanmadıkları bir şey dahi olsa, müminlerin içleri ile dışları birdir. Münafıklar için ise bu durumun tam aksi söz konusudur. Onlar zahiren itaat ediyor gibi görünseler de, iç dünyalarında verilen emre muhalif olan birçok fikirleri vardır. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu durumu şöyle anlatıyor:

"Onlar itaat edeceklerini söylüyorlar. Ama senin yanından çıktıkları zaman onlardan bir taife senin söylediğin şeylerin dışında bir şeyleri söylemeye başlarlar."

Müslümanın kendisine verilen emirlere bakış açısı sadece *'Masiyet mi, masiyet değil mi?'* şeklinde olmalıdır.

3. Her Meselede Emirden İzin Almak

İzin almak meselesi de mümin ile münafığı birbirinden ayıran meselelerdendir. Müminlerin ahlakı izin almaktır. Sıvışmak, izin almadan iş yapmak ise münafığın ahlakıdır.

Hendek Savaşı bunun en güzel örneklerindendir. Bilindiği gibi Hendek, Müslümanların daha önce karşılaştığı günlerin en zoruydu. Düşman bütün cahiliye taassuplarını bir kenara bırakıp, bir yumruk halinde Müslümanları yok etmeye gelirken; Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabı hendek kazmak gibi meşakkatli olan bir iş ile meşgullerdi. Müslümanlar yapacakları herhangi bir işte Rasûlullah'tan izin alıyorlardı. Münafıklar ise sıvışıp kaçıyorlardı. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Müminler ancak o kimselerdir ki Allah'a ve Rasûlü'ne iman ederler. Peygamberle beraber toplu bir iş üzerinde bulundukları zaman ondan izin almadan asla gitmezler. İşte bunlar Allah'a ve Rasûlü'ne iman edenlerdir."

İzin almak, özellikle bizler gibi cahiliyenin başıboşluğunda ömürlerini heder etmiş insanlar için elde edilmesi zor bir ahlaktır. Bunu elde etmek için önemli önemsiz ayrımı yapmadan her meselede emirlerden izin alınması, bu ahlakın yerleşmesine yardımcı olacaktır.

Mümin ve münafığı tanıyabilmek ve kendimizi bu konuda muhasebe edebilmek için birtakım ölçüleri zikrettik. Bir sonraki yazımızda, Allah izin verirse kalan maddeleri zikretmeye çalışacağız.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'adır.

keremcaglar@tevhiddergisi.com
Kerem Çağlar

Mümin Baba Çocuğuyla Ne Konuşur?

Hiç tanımadığı insanlara daveti ulaştırayım derken; dostlarını, kardeşlerini, yakın akrabalarını ve mesuliyeti altındakileri de tevhide davet etmeyi gücü yettiğince daimi bir görev bellemesini konuşur.

Babayı mutluluktan uçuran, çocuğun diline ilk düşen *'Ba!..'* hecesidir. Yarım yamalak da olsa ilk heceleri duymuş olmanın o eşsiz mutluluğudur, hatıraların başköşesinde saklanan.

Cennetin kokusuyla sarmalanmış gibi, tükenmeyen ve gittikçe de artan bir mesruriyetin vuslatıdır gönüllerde.

Ömür boyu kendi ayakları üzerinde durabilmeyi öğrenmenin bir talimi gibi, ayakta durmaya çalışması ve o paytak adımlarla ilk yürüyüşü, daima tebessümle hatırlanan güzel bir tablodur zihinlerde.

Uykuları bölen sancılanmalarında veya ateşlendiği gecelerde yaşanan acemilikler ile ne yapacağını bilmemenin çaresizliği, yine de hoş bir anıdır hatıralar arşivinde.

*'Ba... Ba...'*nın ardından çocuğun dilini yüce Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ismi ile tanıştırır babası.

Sahiplik duygusu gelişmeye başladığında, sahip olduklarıyla çevresinde şahit olduğu her bir şeyi yaratanın O *subhanehu ve teâlâ* olduğunu haykırırken, sesindeki şetaretin dalgalarıyla yüzlerce mutluluk kıvrımlarının yayılması, bundandır.

Güzel adını ilk kez duyduğu Nebi-i Muhterem'i *sallallahu aleyhi ve sellem* *'Önderim!'* diye belleyerek capcanlı ve pürüzsüz bir sesle bir daha hiç silinmemecesine kalbine ve beynine kaydeder.

Evde, sokakta, dünyada... Kendisinin dışında kardeşlerinin de varlığını ve yüreğinin diğer müminlerin sevgisini de alabilecek genişlikte olduğunu öğretir, baba.

Tekin olmayan sokaklar ve güvensiz okullardaki yaşıtlarından, bir muvahhid olduğu için farklı olduğunu da fark ettirir ona.

Yüce Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* büyük bir lütfuyla zaman, emek ve ömür törpüleyen uzun arayışlara gerek kalmadan, gözlerini adeta hidayet kozası, tevhid ocağı bir yuvada açtığını fehmedip, Rabbine secde ettiği günleri konuşurlar Rabbe tarifsiz minnet duygularıyla.

Öz nefsine saygı gösterdiğinde başkalarından da saygı göreceğini; az, öz ve dolu konuştuğunda da söylediklerinin dinlenebileceğinden bahseder ona.

Yirmi dört ayar altının kıymeti ile asla kıyası kabul edilmeyecek derecede olan *'Fıtrat ayarında'* iyi bir insan olabilmenin inceliklerini anlatır.

Yaşadığı ve karşılaştığı her bir hadisenin, aslında kendisi için büyük bir tecrübe ve dolayısıyla bir kazanım olduğunu aktarır. Büyüklerin aktaracağı veya öğreteceği tecrübelerin eşsiz birer hazine gibi olduğunu da...

Okumanın ne kadar gerekli olduğunu konuşur onunla. Ve ilimle donanmanın, fitnelerin yaygınlaştığı bu asırda nasıl da koruyucu bir zırh olduğunu da...

İlm-i tedrisatta rahle rahle ilerledikçe hayatına nasıl yeni ufuklar açılacağını anlatır.

Yeni ufuklarda, başka hayatlar için de nurlu hidayet kapılarının açılmasına vesile olabileceğini hatırlatır.

Aynanın, sadece karşısındaki şeylerin görüntüsünü aksettiren, arkası sırlanmış camdan bir gözgü olmadığını; her birisinin bir diğeri için doğrulup toparlanmasına ve güçlenip arınmasına vesile olan müminlerin de birbirlerinin aynası olduklarını öğretir, hayatın içinden misallerle.

Mümin kardeşleri eğer kendisine karşı azaltılmış ya da kontrolsüz bir *'muhabbet'* gösteriyorlar ise; bunun tek müsebbibini ilk olarak dili ve iki dudağı arasından çıkanlarda araması gerektiğinden bahseder yavrusuna.

Toplum içerisinde yerleşik ve yaygın olan, İslam'a aykırı gelenek, kültür, sanat, sinema, örf ve töre gibi akıntılara karşı şer'i ve fıtri bir duruş sergileyip akıntıya ters, hak istikametine doğru kulaç atmanın nasıl da kurtuluş vesilesi olabileceğini anlatır, Nuh'un *aleyhisselam* pratiğiyle örneklendirerek.

Sahip olduğu (veya olacağı) gücü küçümsememeyi, aynı zamanda abartmamayı da öğrenir. Güçlü de olsa, zayıf da olsa, her hâlükârda Rabbani ölçü ve ilkelere uygun hareket etmesi gerektiğini konuşur.

Hiçbir zaman musibetlerle, belalarla karşılaşmayı arzu etmemesini, kendisi için bir imtihan vesilesi olan türlü musibetlerle karşılaştığında ise adam gibi sabır, tahammül ve sebat gösterebilmeyi konuşur.

Tevhide ve Nebevi menhece, hayata sarılıyormuşçasına kuvvetle sarılmasının zorunluluğunu anlatır. Hayatın varlığının sebebi olan tevhidden yüz çeviren bir kimsenin, burun deliklerinden zilleti solumuş olacağını ve artık iflah olamayacağını da...

Kaybetmenin ilk basamağının umutsuzluk olduğunu konuşur onunla.

Kaybetmenin, hayal kırıklığına uğramanın, yenilginin, iflas etmenin, ayrılık ve mahkûmiyetlerin; her zaman zarar etmek anlamına gelmediğini konuşur. Kayıpların ve mağlubiyetlerin dahi kazançlara ve zaferlere götüren yollarda kullanılan döşeme taşları haline getirilmiş olduğuna dair tarihten ibret vesikaları aktarır.

El-Aziz ve El-Celil olan Allah'ın, hak ve menfaat sahibi olarak en iyi dost olduğunu, ondan sonra Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* ve müminlerin dost edinilmesi üzerine deliller sıralar.

Bu dostluklar dışında kalanların her türünün her birinde az ya da çok, şeytanın ve şeytani gayelerin payının belirleyiciliğini de anlatır, yaşadığı örneklerin şahitliğinde.

Âlemlere rahmet olarak gönderilen Rasûlullah'ı tanıtır.



Göz kapaklarını sabaha karşı aralamasından, gecenin son deminde tekrar yummasına kadar geçen zaman içerisinde, hayatının her anında O'nunla yaşamayı ve O'na *sallallahu aleyhi ve sellem* benzemeyi konuşur.

Sabır ve temenni ile hareket etmenin, telafisi mümkün olmayacak hatalara ve pişmanlıklara sebep olan öfkenin ilacı olduğunu anlatır.

Kalbindeki şirk yanardağının püskürttüğü volkanik lavlar gibi olan gayri İslami inanç, fikir, söz ve davranışlarla yakıp kül eden kötü insanlarla birlikte bulunmaktansa, yalnız kalmanın kendisi için daha iyi olacağından bahseder.

Hiçbir zaman musibetlerle, belalarla karşılaşmayı arzu etmemesini, kendisi için bir imtihan vesilesi olan türlü musibetlerle karşılaştığında ise adam gibi sabır, tahammül ve sebat gösterebilmeyi konuşur.

Rejimi, dünyayı ve insanlığı değiştirmekten söz edenlerin, bizzat kendi nefislerini değiştirmeye muvaffak olup olmadıklarına dikkat etmesi gerektiğine dikkat çeker.

Hayatın, günlük yaşamın ve gündemin sert ve hırpalayıcı sarsıntıları karşısında korumasız kalarak, üzerinde yorgunluk, durgunluk, atalet ve kesel alametleri bırakmaması için sürekli bir şuur ile hareket etmesini salık verir.

Hazırda yahut gaipte, başkalarının bulunduğu bir ortamda mümin kardeşi hakkında eleştiriden ve incitici davranışlardan uzak durmasının zaruretini beyan eder. Şeytanın en çok istismar ederek etkili bir silah gibi kullandığı şehvetin, kişiyi enkaza çeviren yıkıcılığını konuştur.

Yüce Allah'ın en güzel isimlerini öğrenerek O'na sığındığında, ruhunu sarmalayacak o olağanüstü güven hakkında konuşur.

Davet yolunun başlangıcındaki samimi gayretlerinin rotasını, üç beş sene sonra dönemsel şartlara uygun fakat Rabbani yönteme aykırı istikametlere yöneltenlerin, analiz analiz savrulma savunmalarını *'Davet Yolunda Musibetler'* başlığı altında değerlendirip konuşur.

Kurulu şirk düzeninde dinî hassasiyeti olanların da siyasi parti kurmalarına izin verilmesinden istifade ederek, gayri İslami metotlarla İslam davası güttüğünü iddia edenlerin hakikatte demokratik şirk düzeninin ayrılmaz bir parçası haline geldiklerini (ya da getirildiklerini) anlatır.

İslam hukukunun yürürlükte olduğu ve halifenin var olduğu şer'i bir düzende İslam dışı siyasal partilerin kurulmasına müsaade edilmesi ne kadar mümkün değil ise; laik-demokratik şirk sisteminin tartışılmaz temel ilkelerine bağlılık ahdi gerçekleşmeden, ismi İslami, tüzük ve programı ıslahatçı bir karaktere haiz olan bir siyasi partinin kurulması, teşkilatlanması, sistem nezdinde meşruiyet kazanarak faaliyetlerde bulunması, hatta demokrasinin ibadet ritüellerinden olan serbest seçimlere katılmasının da mümkün olmadığını konuşur.

Demokrasi çatısı altında boy gösteren muhafazakârlık, sosyalizm, faşizm, yurtseverlik, humanizm, liberalizm, laiklik ile Baas türü ulusalcı sosyalizm ve diğer beşeri ideoloji sahiplerinin kendi aralarında çatışıyormuş gibi görünüyor



olsalar da mesele İslam ve Müslümanlar olunca, aralarındaki tüm ihtilafları bırakarak ortak düşmanlıktan, çok kolay birleşip saldırganlaşabileceklerini konuşur.

Gönül, zihin ve ruh ne kadar boşluk ile doldurulursa, zeplin gibi havalanıp yükselineceğine inandırılan yeni nesil gençler olarak; bunu reddedip, boş kaldığı anda derhal bir başka hayırlı işe koşturmanın vücubiyetini anlatır.

Yalnız kaldığında veya bir topluluk arasındayken, her nerede olursa olsun kalbini ve düşüncelerini temiz tutmaya çalışmasının; ferdî, ailevi veya cemâî hayatında huzur ve güvenin tamamlayıcı bir öğesi olduğunu anlatır.

Güzel ahlakın ve iffetin en çok gençlere yakıştığını söyler.

Yusuf *aleyhisselam* ahlaklı bir delikanlı ile Meryem *aleyhisselam* iffetli bir hanım kızın, yeryüzünün en yakışıklı ve en güzel gençleri olduğunu hatırlatın.

İstikbalini garantiye almak isteyen, yürekli, çalışkan ve başarılı bir gencin; ömrünün saniyelerinden başlayarak tüm sermayesini müjdeler ve nimetler yurdu ebedi cennetleri elde etmek için harcamasının riski az, verimliliği ise hayallere sığmayacak kadar kârlı ve çok akıllıca bir yatırım olacağından bahseder.

Bir harama nazar etmenin her tekerrüründe o ana hafızalarda biriktirilmiş bilinenlerden, sayfa sayfa ilmin uçup heba olarak, nisyan afetine maruz kalacağını konuşur.

Hiç tanımadığı insanlara daveti ulaştırayım derken; dostlarını, kardeşlerini, yakın akrabalarını ve mesuliyeti altındakileri de tevhide davet etmeyi gücü yettiğince daimi bir görev bellemesini konuşur.

Müslüman delikanlının; hilim, vakar, sabır, vefa, doğruluk, tevazu, edep, şecaat ve cömertlik gibi en güzel huylara sahip olması, en azından bunun için gayret göstermesi gerektiği üzerine bahis açar.

İnsanların en faziletlilerinden olmak isteyen bir kimsenin, İslam'ın zirvesi olan cihad amelini gerçekleştirmek için halis bir niyet ve çaba göstermesi gerektiğini anlatır.

Allah *subhanehu ve teâlâ*, helal kıldığı şeylerle insan için çok geniş bir istifade alanı yaratmıştır. Bazen güç ve imkânın dahi yetirilemediği hoşluğun ve helalin çerçevesi buna geniş iken, temiz fıtratın iğrenç bulduğu her türlü haramdan, çirkinlikten, fısk ve fücurdan nasıl korunabileceğini gösterir.

Müslüman yiğidin eli ve sofrasının açık, yüzü ve yönünün tok olduğunu konuşur.

Gece namazının; mümin için yüce Allah'a yakınlık vesilesi, büyük bir şeref ve cennete selametle girişi kolaylaştıran bir amel olduğundan bahseder.

Çokça uyumanın ve çokça yemenin insanı kıyamet gününde mahrum ve muhtaç bırakabileceğini açıklar.



Ramazan... Kur'aniler Olalım!

Ramazan ayı tartışmasız Kur'an ayıdır. Ona huşulu kalplerle, şuurlu ve güçlü akıllarla yönelmemiz gerekir ki, dini ve ırzı savunmak için Rabbin emirleri tatbik edilsin.

Hamd Allah'a, salât ve selam O'nun kulu Mustafa'ya *sallallahu aleyhi ve sellem*, ailesine, seçkin ashabına, onun yolu ve sünnetinden gidip, bununla yetinenlerin üzerine olsun.

İsteyen için tevbe ve bağışlanma ayı olan Ramazan'ın içindeyiz desek, dergi çıktığında ramazan çıkmış olacak. Bütün insanlar, tevbe etmeyi ister, ateşten kurtulmayı temenni ederler. İradeleri bağlayan, şevkleri kıran, sebatları parçalayan şeytanın ve nefsin prangaları olmasa, insan şehvetinin esaretinde kalırdı.

İşte Ramazan Ayı... Nefsi arındırmak, onun ağırlıklarını bir kenara bırakmak, sene boyunca kendinden ayrılmayan ve böylece onu huşudan uzak tutup, Rabbinin emirlerine ve yasaklarına uymada yavaş hareket ettiren kalbindeki kiri yok etmek isteyen için sonuna kadar kapılarını açmıştır.

Allah'ın oruç tutan kullarına diğer amellerinin aksine özel bir mükâfat vermek için seçtiği bir ay...

"Âdemoğlu'nun bütün ameli kendisinedir. Fakat oruç müstesna, o benim içindir ve onun mükâfatını ben veririm." [1]

---

1. *Buhari*

Sanki Allah *subhanehu ve teâlâ*, orucu kulu ile arasında sır olan bir ibadet kılmıştır.

Her sene bu mübarek misafir gelip geçiyor. Bizden az bir kesim ona layık olduğu önemi gösteriyor. Cana yakın misafir, kendisini misafir eden kimseye ayrıcalık tanır, sınırsız hediyeler verir. Bunun yanında içimizde ölümünü bekleyenler olduğu halde tüm şevki ile maddi hayata dönmektedir.

Ramazan ayı insanın ruhi yönünü canlandırmak, nefisteki dinî hassasiyetleri güçlendirmek, böylece arınmak için bir fırsattır. Bu ayın içerisinde mutlaka maneviyatın yükselmesi, büyük beklentilerin gerçekleşmesi ve günah bağlarından kurtuluşun tamamlanması gerekir. Bunlar senenin diğer aylarının aksine, ancak Ramazan ayında gerçekleşebilir.

Bu ay, Kur'an ayı olması ile göze çarpar. Allah da böyle olmasını istemiş, hayatımızın menheci olması için bu ayda kitabını, kulu Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem* indirmiştir.

"Ramazan ayı; öyle bir aydır ki, insanlara doğru yolu gösteren, hak ile batılı ayıran Kur'an, o ayda indirilmiştir." [2]

O, yolumuzu aydınlatan bir nurdur. Kim bundan gafil kalırsa, kendisini apaçık sapıklığa, zifiri karanlıkta yürümeye mahkûm etmiştir.

Yanlış Anlayış

İnsanlar Ramazan'ı -özellikle gece vakti- şer'i vaciplerden kurtulmak için fırsat bilmeyi âdet haline getirmişlerdir. Öyle ki Ramazan gecelerini -ister evde, ister dışarıda olsun- müzikli, fahiş bir şekilde kadın-erkek karışık kutlamalara dönüştürmüşlerdir. Ayrıca meclislerimiz de yeme içme ve bunu çeşitlendirip, çoğaltma meclisine dönüşmüştür. Âdeta insanlar gündüz yemekten mahrum bıraktığı bedenlerinden, gece de intikam almaktadırlar...

2. 2/Bakara, 185

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Oruç, yemekten ve içmekten (kendini) uzak tutmak (alıkoymak) değildir. Ancak oruç, dili her türlü boş ve çirkin söz söylemekten alıkoymaktır." [3]

Cabir *radıyallahu anh* Rasûlullah'tan *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle rivayet eder:

"Oruç tuttuğun zaman kulağın, gözün ve dilin, yalan ve haramlardan dolayı oruç tutsun."

Ramazan'ı Nasıl Karşılamalıyız?

1. Allah'ın Çağrısına İcabet Etmek ve İtaat Etmek

Ramazan, Allah'ın karşı çıkılamaz emrine dahildir.

"Ey iman edenler! Oruç sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de farz kılındı. Umulur ki sakınırsınız." [4]

Bu, Müslümanın yapması gereken diğer Rabbani emirler gibi, Allah'ın emrini yerine getirmektir. Aynı zamanda da Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bize olan çağrısına icabet etmek ve boyun eğmektir.

"Ey iman edenler; sizi hayat verecek şeylere çağırdığı zaman; Allah'a ve Rasûlü'ne icabet edin." [5]

Ramazan kendi içerisinde hayatı barındırdığı gibi, Allah'a itaat hususunda yükselmek ve günahları da atabilmek için azmi ve gayreti de güçlendirir.

Ramazan kendi içerisinde hayatı barındırdığı gibi, Allah'a itaat hususunda yükselmek ve günahları da atabilmek için azmi ve gayreti de güçlendirir.

2. Zühd ve Taat ile Meşgul Olmak

Hedefimiz oruç ibadetinden, Allah'ın şu sözünü gerçekleştirmektir: *"...umulur ki sakınırsınız."* Takva, söz konusu bu vakitte bir gaye ve vesiledir. Takva, müminin dünya lezzetlerinden el etek çekmesini (zühd) sağlar. Çünkü gün boyu bu lezzetlerden imtina etmekte ve nefsini de bu duruma, bu faziletli ay süresince alıştırmaktadır.

Mümin bu mübarek ayda, her defasında kendi-

3. İbni Hibban, İbni Huzeyme
4. 2/Bakara, 183
5. 8/Enfal, 24

sini Rabbinden uzaklaştıran, gayretini zayıflatan, dinine yönelik vazifelerinden alıkoyan nefsini terbiye etmeli, ondan uzaklaşmayı denemelidir.

Maddi ve manevi atmosferin Ramazan'da daha uygun olduğunda şüphe yoktur. Mümin buradan hareketle Allah'a ibadet etmek için istediği etmenleri oluşturup, Allah'ın emrettiklerini yerine getirip, yasakladıklarından kaçınır.

Aslında bu mesele, gece ve gündüz sürekli pratiğe muhtaçtır. Allah *subhanehu ve teâlâ* bizlere hazırlık olsun diye bu faziletli ayı seçmiş ve yaratmıştır.

3. Kur'âniler Olalım

Kuran-ı Kerim'in hayatımızın anayasası, hayatın her alanında kaynağımız olduğunu iddia ediyoruz. Ancak onun içinde var olan müteşabihler şöyle dursun, muhkem nasların dahi cahiliyiz. Bunun yanında da Mekki ve Medeni olanından, nasih ve mensuhundan cahil olduğumuz gibi iniş sebeplerinden, vakıa ile olan bağlantısının nasıl olduğundan da habersiziz.

O halde Ehli Kur'an olduğumuzu nasıl idda edebiliyoruz? Tüm bunların yanında bazılarımız da; kendisinin davetçi, mürebbi/terbiye eden, davet sahasında önde duran, cihad ehli olduğunu zannetmektedirler.

Vakıanın bu iddiayı yalanladığına ve bu iddianın da delile muhtaç olduğunda şüphe yoktur. Çünkü Müslümanların çoğu daha ilk imtihanda düşmekte, en küçük belada yıkılmakta, ümmetin yaşamış olduğu utanç verici vakıa ile ilk yüzleştikleri zaman zayıflıkları ve hakiki yüzleri ortaya çıkmaktadır.

İlk dönem sahabelerin Allah'ın kitabından kana kana içtiği gibi bizim de içebilmemiz, övünmek ve gururlanmak yerine, tatbik etmek ve hareket etmek için Allah'ın kitabına dönmemiz, hepimiz için vaciptir.

Ayrıca yaşadığımız vakıayı değiştirmek için de bizlerin Kuran'ın dinamizmine ve gerçekliğine ihtiyacımız var. Söz konusu bu değişim, içimizde tamamlanana kadar, dışarıdan tamamlanması mümkün değildir. Bunun sonucunda da Allah'ın kitabından etkilenip, emir ve yasaklarına icabet etmiş olur, muhkemin üzerinde durup, müteşabihten uzaklaşır, Kur'an'ın hakiki olarak kastettiğini anlamış oluruz.



Sancılı olan ümmetin, Kur'an'ı sadece içi boş bir şiar edinişi, Rabbimizin kitabından uzaklaşmasının kesin bir sonucudur. Bu manzaranın değişimi için yapılan her girişim de -daha önce anlattığımız üzere- Allah'ın kitabından ve O'nunla muameleden uzak olduğumuz müddetçe başarısız olacaktır. Tüm bunların yanında da Kur'an'dan devamlı ve aldırış etmeden tamamen uzaklaşılmış, Kur'an, kendi ehli arasında tıpkı İslam gibi garip olmuştur.

"İslam garip başladı. Tekrar garipliğe dönecektir. Ne mutlu o gariplere." [6]

Selef'in Ramazan Ayında Kur'an Okumaya Gayretinden Örnekler

İbrahim En-Nehai *rahimehullah* şöyle der: *'Esved, Ramazan'da her iki gecede bir Kur'an'ı hatmederdi. O, akşam ve yatsı arası uyur, Ramazan'ın dışında da altı gecede Kur'an'ı hatmederdi.'*

Selam b. Ebi Muti' *rahimehullah* der ki: *'Katade, Kur'an'ı yedi günde hatmederdi. Ramazan geldiği zaman üç günde hatmederdi. Ramazan'ın son on günü geldiğinde ise her gece hatmederdi.'*

Rebi' b. Süleyman *rahimehullah* der ki: *'Şafii, Ramazan'da Kur'an'ı altmış defa hatmederdi.'*

Musa b. Muaviye *rahimehullah* der ki: *'Kayravan'dan*[7] *gittiğimde Behlül b. Raşid kadar takvalı başka biri olduğunu zannetmiyordum. Ta ki Veki' ile karşılaşana kadar. O, Ramazan'da bir gecede Kuran'ı hatmedip, üçte birini de okuyordu. On iki rekat duha namazı kılıyor, öğleden ikindiye kadar namaz kılıyordu.'*

Muhammed b. Züheyr b. Muhammed *rahimehullah* der ki: *'Babam bizi bir vakit toplar, Kur'an'ı Rama-*

6. *Müslim, Tirmizi*
7. *Tunus'ta bir şehrin ismi. –Çeviren-*



zan ayında bir gün ve gecede üç defa hatmederdi. Ramazan'da Kur'an'ı doksan kez hatmederdi.'

Müsebbih b. Said rahimehullah der ki: *'Muhammed b. İsmail -yani Buhari- Ramazan'da her gün, gündüzleri bir hatim yapardı. Teravihten sonra her üç gecede bir hatim yapardı.'*

Bu örnekler, Tabiin'in Ramazan ve Ramazan'ın dışında Allah'ın kitabı ile olan muamelesidir. Rasûlullah'ın ashabının halinin nasıl olduğunu düşünmez misin? Elbette onların daha yüksek bir mertebede olduğunda, sunduğumuz bu örneklerden daha fazla ehemmiyet göstereceklerinde şüphe yoktur.

Bu durumun biz Müslümanlar ile ilgisine gelecek olursak; Müslümanların gariplik, fitne ve batılın birçok yere hakim olduğu, hak ehlinin kuşatıldığı ve Allah'ın şeriatının gölgesinde yaşamak, çevrelerindeki küfür ve riddetin pençelerinden kurtulmak için çıkış aradığı bir zamanda Rabblerinin kitabına daha fazla ihtiyaç duyacaklarında hiçbir şüphe yoktur. Müslümanların bu kıymetli ayda da onu okumaya, düşünmeye ve uygulamaya sarılmaları gerekir.

Ramazan ayı tartışmasız Kur'an ayıdır. Ona huşulu kalplerle, şuurlu ve güçlü akıllarla yönelmemiz gerekir ki, dini ve ırzı savunmak için Rabbin emirleri tatbik edilsin.

Artık tereddüt içerisinde olan nefislerle savaş başlamıştır. Nefislerin azmini keskinleştirmek ve gelecek olan savaşlara hazırlayabilmemiz için... Allah'ın rahmetine ulaşılamazsa gelecek zaman zayıf nefislere karşı zeki, güçlü ve çok serttir. Allah'ın rahmeti ise bu rabbani kaynağa sarılmaktır. Rabbani kaynağın hazinesi de, bu yüce din için amel ve fedakârlık yaparak azıklanma niyeti ile Allah'a ihlasla yönelene hiçbir zaman tükenmez.

Allah'tan istediğim, bizleri Ramazan orucuna muvaffak kılması, Allah'ın rızasını gerçekleştirmek için bütün sadıklara bir vesile kılmasıdır. Allah muvaffak kılan ve yol gösterendir.

Yazan: Şeyh Ebu Sa'd El-Âmilî

1430 Ramazan'ın Başlangıcı

Özcan YILDIRIM,

Tevhid Dergisi için çevirmiştir.

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

-2- Bize Ayrılık Yazıldı

Bu sevenlerin, sevdiklerine hasretini daha da büyütecekti anlaşılan. Uzun yollar, sık görüş yapmalarına engel olacaktı. Hasretler mektuplara yansıyacak, kâğıt ve kalem özlemlere şahitlik edecekti...

Sehle bir türlü yatışmıyordu. Annesinin kucağında çırpınıyor, ne dediği anlaşılmayan sesler çıkarıyordu... Yatak odasının kapısı açık kalmıştı ve Sehle babasının koridorda yere yatırıldığını, üzerine silahların doğrultulduğunu görmüştü. Ağlayıp çığlıklar atmasının nedeni bu olmalıydı. Annesi bunu fark eder etmez kapıyı kapattı. Bu sefer daha da çok ağlamaya başladı Sehle. Kesik kesik sesler çıkarıyor, ba... ... diyor gerisini getiremiyordu.

Babasını çalışma odasına almışlardı. Evde ne var ne yok aramışlar, minderlerin dahi içini boşaltmışlardı. Yatak odasına bir bayan gelmiş arama yapacağını söylemişti. Sehle onu görünce korkmuştu. Annesinin kucağına iyice sokulmuş iç çeke çeke ve sessizce ağlıyordu. Uzun bir bekleyişti. Babasını görmek istiyor ama kadından korktuğu için de sesini çıkaramıyordu. Uzun bir bekleyişin ardından kapı tıklanarak açıldı... Babasıydı... Sehle babasını görünce heyecanlandı, kucağına atıldı. Babası:

— Güzel kızım! Bu adamlar babanı götürüyorlar. Ama sakın üzülme; çünkü yakın zamanda tekrar görüşeceğiz. Bana dua et olur mu, dedi.

Sehle cevap vermek istiyordu ama ne yaptıysa konuşamadı. Tuhaf sesler çıkarıyordu. *'Kim bu adamlar, gitme onlarla, beni bırakma, ben sensiz ne yaparım babacığım'* diyemedi. Seni çok özlerim, çok üzülürüm de diyemedi. Çırpınıyordu sadece...

Gözleri doldu babasının. İki damla yaş süzüldü yanaklarından. Sakallarının arasından yol bularak kızının yüzüne düşmüştü. Ilık bir su damlası...

Sehle: *'O ıslaklığı hala hissederim.'* derdi hep. İlk gözyaşlarıydı babamın. Benim için akmıştı...

Babası telaşlanmıştı ancak çaresizdi. Biliyordu ki gecenin şoku sebep olmuştu bu duruma. Elleri kelepçelenmişti. Artık yavrucağızı için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve kucak değiştirdi Sehle... Kapının önünde durarak bir kez daha arkasını dönüp baktı babası... Annesiyle de vedalaşarak *'Sizi emanetleri zayi etmeyene bırakıyorum'* diyerek merdivenleri inmeye başladı. Mağma, sanki onun içindeydi. Kaynıyordu yüreği... Birazdan patlayacak bir volkanik dağ gibi... Nefes alış verişleri değişti. Bir hırıltı duyuluyordu sadece, ardından da içine doğru patladı volkan... Sessizce... Hiç böyle bir acı duymamıştı... Sehle'nin konuşamıyor oluşu nedeniyle babası aklını, ruhunu orada bırakmıştı.

Annesi... Bu onun fikren hazırlıklı olduğu bir sahneymiş, bunu daha sonra öğrenecekti. Yüreği burkulsa da *'uzun bir ayrılık olmaz inşallah'* zannıyla metindi. Onun şu an tek derdi, dili tutulan biriciği idi...

O gün çalan her zille beraber ağlamaya başlıyordu Sehle. Annesi ilk başta zil sesi ile irtibatlandıramamıştı ağlamasını. Sabahki olayın travmasının devam ettiğini düşünmüştü. Fakat daha sonra zil sesinin bunu körüklediğini fark etti. İlk işi zili sökmek olmuştu. Sesi duymazsa olayın tekrar tekrar zihninde canlanmasına engel olabiliriz diye düşünmüştü.

Ev, Müslüman teyzelerin akınına uğramıştı. Sehle ve annesi Müslüman bir ailenin nezaretinde misafirleri evde bırakarak doktora gitmişler, onun kısa bir süre sonra eskisi gibi konuşabileceği haberini aldıktan sonra gönülleri rahat bir şekilde eve dönmüşlerdi.

Evdeki herkes onu kucaklıyor, her zamankinden daha fazla ilgi gösteriyordu. Anneanne ve babaannesi de gelmişti. Normal zamanlarda onlarla bir arada olmaktan sevinç duyan Sehle, yanlarına dahi gitmemişti. İlgiden de sıkılmış, annesinin odasına giderek dolap ve kapının arasında kalan küçük boşluğa sokulmuş, dizlerini karnına çekip, büzülerek oturmuştu. Gözlerini duvara, zihnini de babasına sabitlemiş öylece kalakalmıştı. Babası neredeydi? Yabancı adamlar onu nereye götürmüşler; ellerini neden bağlamışlardı? Onu tekrar görebilecek miydi?

Her yer bir anda karardı... Bir yerlerden ayak sesleri geliyordu. Ağır ağır yürüyordu gelen... Gıcırtıyla açıldı kapı... Yerde soğuktan iki büklüm olmuş bir beden yatmaktaydı. Üzerinde beyaz giysiler... Uzun sivri burunlu ayakkabılar giymişti diğeri. Ayak ucu ile yerde yatana dokundu. Kıpırtı yoktu. Bu sefer daha hızlı dürtmeye başladı. Hayır, hayır tekmeliyordu resmen. Neresine denk gelirse... Küçücük bedeniyle köşeye sinmiş, olanları izliyordu. Korku tüm bedenini kaplamıştı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Yerde yatan adamın elbisesi yer yer kan izleri ile dolmuştu. Hiç sesi çıkmıyordu. Uzun burunlu ayakkabısı olan adam: *'Ölmüş k...'* deyip çıktı odadan. Gittiğinden emin olunca koşarak yerde yatan adamın yanına yaklaştı. Yüzünü çevirmesiyle çığlık atması bir olmuştu...

Sehle hala ağlıyordu. İçli içli ağlıyor, annesine sıkı sıkı sarılıyordu. Evdeki ziyaretçiler çoktan dağılmış, iki Müslüman abla ve aile büyükleri kalmıştı. Sehle'nin ağlayışı herkesi çok üzmüştü. Kimse konuşmuyordu. Ancak kalpler boş durmuyor, selamet vermesi için Rabb Teâlâ'ya niyazda bulunuyordu.

Sehle! Sehle yavrum, Sehle... Uyan kızım! Hepsi geçti. Rüya gördün yavrum, sadece bir rüya.

Annesi bir yandan Sehle'yi teskin etmeye çalışıyor, bir yandan da göz yaşlarını örtüsü ile siliyordu. Küçücüğü, saklandığı köşede uyuyakalmış; muhtemelen kötü bir rüya görmüştü.

Sehle hala ağlıyordu. İçli içli ağlıyor, annesine sıkı sıkı sarılıyordu. Evdeki ziyaretçiler çoktan dağılmış, iki Müslüman abla ve aile büyükleri kalmıştı. Sehle'nin ağlayışı herkesi çok üzmüştü. Kimse konuşmuyordu. Ancak kalpler boş durmuyor, selamet vermesi için Rabb Teâlâ'ya niyazda bulunuyordu.

Babası da aynı sancıyı çekiyordu. Dört gündür sorgudaydı, tek kelime konuşmamıştı. Sehlem konuşamıyor diye. Kimi zaman sabrı taşan sorgucular şiddet uyguluyorlardı. Ancak hiç umursamıyordu... Acı da duymuyordu... Nasıl



acı duysun ki? Ona göre en acı olan şey, biriciğinin sesini son kez duyamamış olması, onun gece yaşadıklarından çok korkmuş olup konuşamamasıydı... Düşündükçe istirca getiriyor, hamd ediyordu Allah'a... *'Geride bıraktıklarıma merhamet et Allah'ım... Gönüllerine genişlik ve şifa ver... Hüzünlerini, korkularını gider Allah'ım.'* diye dualarını kalbinden semaya arz ediyordu...

Dört günün ardından mahkemeye çıkarılmış ve hiçbir delile dayanmadan tutuklanmıştı.

Annesi bu haberi aldığında bir an duraklamış, yeni bir serüvenin kapılarında olduğunu anlamıştı... Bakalım neler yaşayacaklardı? Sehle'nin varlığı yalnızlığını giderecek bir teselli miydi, yoksa hüznünü ağırlaştıran, ona baktıkça içini hepten burkan imtihanının zorlaşması mıydı? Karar veremedi.

Sürecin işleyişini hep duymuştu. Tutuklama kararının ardından eşi bir cezaevine yerleştirilecek, görüş günü belli olunca da ziyaretine gideceklerdi.

Fakat devlet onlara bir sürpriz hazırlamış, bulundukları şehirde ya da civar illerde hiç hapishane yokmuş gibi bulundukları yere 900 km. uzaklıkta bir şehre gönderilmişti... Kuzeydoğuda, soğuğu ile meşhur bir belde... Yaz mevsimini kısa süre yaşayan, daha insanlar ısınmadan havanın tekrar soğuduğu, karın 8 ay yerde olduğu bir belde...

Bu sevenlerin, sevdiklerine hasretini daha da büyütecekti anlaşılan. Uzun yollar, sık görüş yapmalarına engel olacaktı. Hasretler mektuplara yansıyacak, kâğıt ve kalem özlemlere şahitlik edecekti...

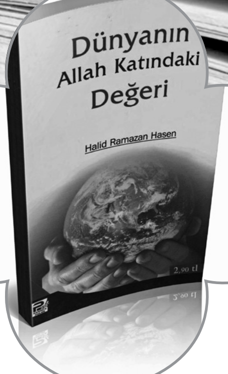
Nihayet beklenen gün gelmişti. Annesi Sehle'yi kucaklayarak babayı görmeye gidiyoruz dediğinde Sehle'nin karanlık dünyasına güneş doğmuştu sanki... Nihayet babasını görebilecekti. Çok heyecanlanmıştı. Bir çok soru sıralandı aklına. Ancak hiçbirini ifade edemedi. Çok çabaladı ancak söylediği kelimeler tam anlaşılmıyordu. Annesi daha da zorlanmasın diyerek ona yapacakları yolculuk hakkında kısa bilgiler verdi. *'Uzun bir yolculuğa çıkacağız. Baban kocaman bir binada. Yanında arkadaşları var. Onunla yan yana oturacak, sohbet edeceğiz. Ancak süremiz çok az. Sadece bir saat onu görebileceğiz.'* dedi. Sehle babasını görmenin heyecanıyla bir saate pek takılmadı. Ancak bina olayına biraz sıkıldı. O, babasıyla açık alanlarda vakit geçirmeyi seviyordu. Anlaşılan orada koşup eğlenemeyeceklerdi. Gökyüzünü doyasıya izleyemeyecek, rüzgârın uğultusunu, kuşların cıvıltısını pürdikkat dinleyemeyeceklerdi...

Ve ağabeyler gelmişti... Yol için hazırlanan eşyalar aşağıya indirilmiş araba hazır edilmişti. Sehle ve annesinin binmesiyle araba hareket etmişti.

Ne kadar zaman geçmiş buraya nasıl gelmişti bilmiyordu. Kalın gövdeli ağaçlar vardı her tarafta... Yemyeşil bir orman... Dikkat kesildi seslere... Onlarca kuş sesi geliyordu. O seslerin arasında naif, şefkat dolu bir erkek sesi... Sehle beni bulamaz ki...

Sehle ona kadar saymış, oldu mu baba diyordu. Babası olmadı diyerek süreyi uzatıyordu. Bir kez daha sordu Sehle, oldu mu?... Cevap yoktu. Oldu mu baba, bak açıyorum gözlerimi... Yine ses yoktu. Oyunu daha eğlenceli hale getirmek istediğini düşünmüştü babasının. Arkasını döndüğünde beyaz kıyafetlerle yerde kanlar içinde yatan babasını gördü... Ve hızla uzaklaşan bir siluet...

veyselturk@tevhiddergisi.com



Dünyanın Allah Katındaki Değeri

Halid Ramazan Hasen

Kitap: Dünyanın Allah Katındaki Değeri

Yazarı: Halid Ramazan Hasen

Yayınevi: Polen/Karınca

Hamd, ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Ancak O'na ibadet eder, ancak O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur ve yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

Bu sayımızda yeni bir kitap tanıtma imkânı veren Allah'a hamd olsun. Bu ay tanıtacağımız eser (inşallah) *'Dünyanın Allah Katındaki Değeri'* olacaktır. Allah *subhanehu ve teâlâ* ahireti ceza ve mükâfat yeri kılmıştır. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* gereği gibi iman edip gereklerini yerine getirenlere mükâfatı, O'na karşı küfür işleyenlere ifade, ceza ve azap mekânıdır.

Dünyayı ise ahiretteki mükâfat ve nimetleri elde etmek ceza ve azaptan kurtulmak için bir imtihan yeri kılmıştır. İnsan ahiretteki mükâfat ve nimetlere bu dünyada hazırlanacaktır. Yani bu dünya insanoğlu için bir imtihan yeridir. Dolayısıyla insanoğlunun dünyadaki bu imtihanı kazanabilmesi için dünyayı iyi tanıması lazım. Çünkü dünyanın bir oyun ve eğlenceden ibaret olduğuna inanıp buna dikkat edenler bu imtihanı kazanırken bu oyun ve eğlenceye dalanlar ise imtihanı kaybedenlerdir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Dünya hayatı sadece bir oyun ve eğlencedir. Ahiret yurdu ise sakınanlar için elbette daha hayırlıdır. Akletmez misiniz?" [1]

"Dünya hayatı sadece oyun ve oyalanmadır. Kalıcı olan ise ahiret hayatıdır. Keşke bilseniz." [2]

Allah Rasûlü de hadislerde buyuruyor ki:

"Allah'ın zikrinden olmayan her şey oyun ve eğlencedir." [3]

Bir başka hadiste:

"Eğer dünyanın Allah katında bir sivrisinek kadar değeri olsa idi ondan kâfire bir içimlik su bile vermezdi." [4]

Bu minvalde onlarca ayet, hadis ve özlü söz zikredilebilir[5] Ancak bütün uyarılara rağmen insanoğlu dünyaya yani oyun ve eğlenceye dalıyor.

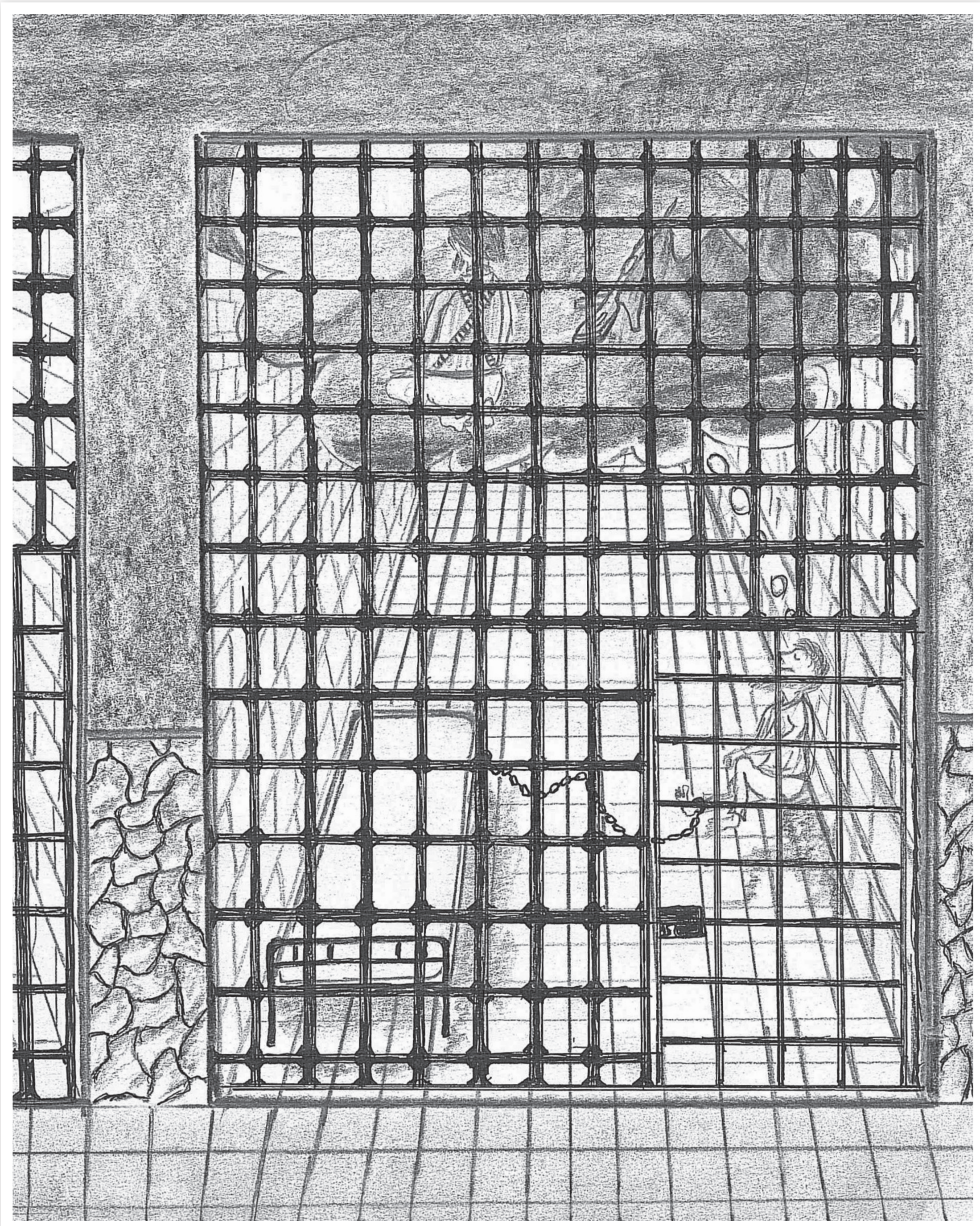
Halbuki gerek Kur'an'da gerek sünnette ya da sahabe, tabiin, etbau tabiin ve onların izinde yürüyenler sürekli bu konuda insanları bu tehlikeye karşı uyarmıştır.

Rabbimden dileğim, bizleri bu dünyanın oyun ve eğlence tehlikesine karşı şuurlandırması, kendisine hem dünyada hem ahirette gereği gibi kul yapmasıdır.

Duamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

---

1. *6/En'am, 64*
2. *29/Ankebut, 64*
3. *Albani Camiu's Sağir, 4410; Nesai; İmam Ahmed.*
4. *Tirmizi, Sahihu'l Cami, 5168.*
5. *Bunların bir kısmını okuyucu kitapta bulacaktır.*



Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Bu ay ki gündem yazımızda Irak ve Şam İslam Devleti ile diğer gruplar arasında geçen hadiseleri değerlendirmeye çalıştık. Yazının ve analizin temelini tarafların birbirleri hakkında yaptıkları resmi açıklamalar oluşturmakta olduğu için bu beyanatları da dergimizde yayınlamanın gerekli olduğuna inandık. Bu süreçte herkes bir çok şeyi söylediğinden ötürü bütün yazıları burada yayınlamak mümkün olmadı. Fakat analizimizde özellikle değindiğimiz noktalara yeteri kadar işaret ettiğini düşündüğümüz yazılarla yetindik.

Bu yazıları okurken şu hususlara özellikle dikkat etmenizi istirham edeceğiz.

- Yazıların başlangıcında attığımız tarihlerde iki-üç günlük yanılma payı olabilir. Bu açıklamaların bir kısmının örgütlerce yapılıyor olması, bir kısmının ise cezaevinden yazılması tarihi net olarak bilme konusunda bizi yanıltmış olabilir. Bu konuda mazur görüleceğimizi temenni ediyoruz.

- Tarafların birbirleri hakkındaki beyanatlarından önce Süleyman El-Uteybi'nin mektubunu yayınlama ihtiyacı hissettik. Buradaki asıl gayemiz ise Irak ve Şam İslam Devleti'ne bugün yapılan eleştirilerin aynılarının aslında yıllar önce El-Kaide tarafından biliniyor olmasıdır. El-Uteybi 2007 yılında Irak İslam Devleti'nin genel kadısı idi.

- Açıklamalara Arapça ve Türkçe ulaşabilmeniz için gerekli linkler yazıların sonlarında yer almaktadır.

Duamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

Ebu Süleyman El-Uteybi'nin El-Kaide Genel Komutanlığına Mektubu: (2007)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla;

Hamd, yalnızca Allah içindir. Salât ve selam, Nebimiz Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem*, a'linin, ashabının ve onları veli edinenlerin üzerine olsun. (Amin)

Bu, içine selamın, özlemin, muhabbetin ve sadakatin konulduğu öz bir mektuptur. Nebimiz Muhammed'den *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle dediği sahih bir şekilde rivayet edilmiştir:

"Yedi sınıf insan vardır ki; Yüce Allah, kendisinin gölgesinden başka hiçbir gölgenin bulunmadığı günde onları gölgesinde gölgeleyecektir… Bu gruplardan birisi, birbirlerini Allah için seven iki kIrak ve Şam İslam Devletiir ki, birleşmeleri de ayrılmaları da O'nun üzerine olur." [1]

Allah biliyor ki, Irak El-Kaidesi'nde bulunan kardeşler ve ben, sizinle buluşmayı çok şiddetli bir şekilde arzuluyoruz ve size olan muhabbetimize Allah'ı şahit tutarız. Yüce Allah'tan, dünyada, bizi sizin ile sürekli bir şekilde, ahirette ise Naim cennetlerinde bir araya getirmesini dileriz. Size de malum olduğu üzere, Allah için olan muhabbetin şartlarından birisi, bundan sadece Allah'ın rızasının gözetilmesidir. Bu muhabbetin gerektirdiği şeylerden birisi sadakat, bir diğeri ise nasihatleşmektir. Sahih-i Müslim'de Cabir bin Abdullah'dan *radıyallahu anh* rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

"Rasûlullah'a dinlemek, zorlukta ve kolaylıkta itaat etmek ve her Müslümana nasihat etmek üzere biat ettik."

Sadakat üzere kaim olmayan bir kardeşlikte hiçbir hayır yoktur. Nasihatleşmenin kuşatmadığı kardeşlikte olmadığı gibi. El-Kaide bugün dünyada -bildiğim kadarıyla-, başka şey üzere değil nasihat ve sadakat üzere kaim olmuş tek yapılanmadır desem, abartmış olmayacağımı ümit ederim. İşte bu, Allah'a yemin olsun ki beni, iki nehir arasındaki (fi biladi'r rafideyn) yardım edilen taife olduğuna inandığım bu cemaate dahil olmaya iten şeydir. Cemaatin başında ise, sabır ağacı, İslam'ın kahraman mücahidi -Allah şehadetini kabul etsin- Ebu Musab Ez-Zerkavi vardır.

Bu esas üzere, emirlere nasihat etme hususunda ümmetin selefini örnek alarak ve fitne korkusu ile mücahidlerin arasında yaymadan mektubumu yazıyorum. Irak'taki cihadın durumunu ve kuvvetten sonra, temkinden daha çok zayıflığa yakın bir pozisyonda ve birbiri ardınca kaybedilen mıntıkaların ardından işin ulaştığı noktayı açıklayacağım. -Kaybedilen şehirlere- misal olarak Ramadi ki kardeşlerin devletin ilanını yapmaya güç yetirdikleri ilk şehirdir. Bununla birlikte şehri kamil bir şekilde kontrolümüze aldığımızı söylemiyorum ama burada söz sahibi mücahid kardeşlerimizdi, başka grupların hiçbir ameli söz konusu değildi ve şehid edilmeden birkaç ay önce Şeyh Ebu Musab Ez-Zerkavi'nin makamı buradaydı. Devlet ilanından sonra ise riddetin -Allah'a sığınırız- mekanı haline geldi. Putperest Amerikan askerleri otuza yakın teftiş noktası ile burayı kuşattılar. La Havle ve La Kuvvete İlla Billah… Başarı ancak Allah iledir.

İşin bu hale gelmesindeki ana sebep ise devlet ilanının bu şekilde yapılmasıdır. Aslına bakarsan insanlar, devletin kurulmasını, El-Kaide'nin şura meclisinin devlete biat etmesi ve sonra aşiret şeyhlerinin biat etmesi neticesinde, gönül hoşnutluğu ile varılan bir anlaşma olduğunu zannetmektedirler. Ama bu kesinlikle böyle olmamıştır. Sadece, Ceyşu't Taifetu'l Mansura, Ketaibu'l Ehval, Ceyşu Ehli's Sünne, Seraya'l Guraba ve Seraya'l Cihad gibi hakikatte sahada hiçbir varlığı olmayan, bazıları hiçbir şekilde silahlı mücadeleye girmemiş, bazıları ise hiçbir savaşçısı bulunmayan, isimden ibaret cemaatlerin reisleri biat etmiştir. Bunlar biat ettiler veya lisanları ile ya da halleri ile ilan edilecek devlette mevki sahibi olmayı şart koştular. Nihayetinde iş onların istediği gibi vaki oldu ki ben, bu süreçte Ebu Hamza El-Muhaciri'ye yakın biri olarak buna Yüce Allah'ı şahit tutarım. Ebu Hamza'nın da çokça dile getirdiği gibi bilinmiş aşiret şeyhlerinden hiçbirisi -devlete- yanaşmadı. Bu ise devletin menhecinden kaymasına ve iyi ilişkiler kurmak bahanesi ile çok büyük menhecî hatalara karşı koymada zafiyet oluşmasına sebep oldu. Aynı şekilde güvenlik açısından bir çok açıkların oluşmasına sebebiyet verdi ki bundan dolayı birçok kardeş ya öldürüldü ya da esir edildi. Aynı zamanda sahih amellerin zayi edilmesine, devlet ismi ile insanların mallarının çalınmasına yol açtı. -Allah'a yemin olsun ki- bir çok hadiseye kendim şahit oldum. Bunlardan bir tanesini önceden Sereya'l

1. Muttefekun Aleyh

Cihad birliğinin emiri şu anda ise müminlerin emirinin -Ebu Ömer El-Bağdadi'nin- naibi olan Ebu Abdurrahman El-Fellahî'nin eliyle gerçekleşti. Şöyle ki; onun grubu yirmi altı kamyonu ve tek bir kamyonun içinde iki buçuk defter (bir paraya veya hesaba karşılık) değerindeki ticari malı (kamyonların kendi değerleri hariç) ganimet olarak aldılar. Mal sahibinin şikâyeti bana ulaştı. Ben emiri çağırdım. O bana mallar hususunda kendisini mazur görmemi isteyerek bu malların bir Rafızi'ye ait olduğunu söyledi ama bunu ispat edemedi. Biz bu malların bir Sünni'ye ait olduğunu ispatladığımızda ise *'Tamam bunlar Sünni'nin malıdır ama onun devlete borcu var.'* dedi. Borcunun ne kadar olduğunu sorduğumda ise bırakın yirmi altı kamyonu sadece bir kamyonun değerine ulaşmadığını gördük. Emiru'l Müminin'in naibi olan bu adam bana: *'Ben bu malları tazir -kınama cezası- için aldım. Çünkü benim elimde, Bağdat'a giden herhangi bir ticaret malını almam hususunda Ebu Hamza'dan emir var.'* dedi. Bu emri -Ebu Hamza'ya- sordum, kabul etmedi ve: *'Ben böyle bir emir vermedim.'* dedi. Sonra -mallara el koyan- bu adam bana harfi harfine şu kelimeleri söyledi: *'Ey Şeyh Ebu Süleyman! Sen devletin genel kadısısın. Biz sana başvurmadıkça sakın hiçbir kazaya -mahkemelik olaya- müdahale etme ki heybetini kaybetmeyesin.'* Anladım ki bu emir, malları alınan bu adamla yüzleşmekten kaçıyor. İşte bu, mezkur biatların toplanması sebebiyle kendisinden şikayet ettiğimiz zayıflıktır. Şunu da biliyoruz ki bu tüccar, daha önce El-Kaide'ye uzak bölgelerden patlayıcı malzemeler ve cihazların kaçırılmasında yardımcı olan maruf birisidir. O kimse Ebu…..'dur ve Anbar'da herkes onu tanır. Şu an o, bu olaydan dolayı borçludur. Bu hale varmaya sebep olan şey ise hatalar yumağıdır ki bazısı çok tehlikelidir, bazısı ise susulduğunda ciddi büyük zararlar doğuracaktır. Bazıları ise Devlet'in menheci ile alakalıdır. Örnek olarak, Selahaddin bölgesindeki polis merkezine saldıran üç mücahid kardeşi yakarak öldüren aşirete karşı müsamahakâr davranılması verilebilir. Selahaddin bölgesinin valisinin yaptığı ise aşiretle diyalog kurmak oldu ki onlar hakkında Allah'ın hükmünü tatbik etmeye güç yetirebilirdi. Biz bu olayı Ebu Hamza El-Mühaciri'ye götürdük ve o valinin diyaloğunu onayladı. Bu fakir kul devletin genel kadısı gitti ve Selahaddin bölgesinin valisinin, aşiretin izni olamadan polis merkezini vurmayacağına dair bu aşiretle anlaşma yaptığını ortaya çıkardı. -Bu ise- işin hakikatte, İslam Devleti'nin aşiretlere biat ettiğine döndüğüdür, Ebu Hamza El-Mühacirî'ye aktarıldığı üzere, zıttı değil. Bunun tamamının temel sebebinin ise Ebu Hamza'nın sahada bulunmaması ve kendisine getirilen raporlarla yetinmesi olduğunu zikretmeden geçemeyeceğim. Bununla birlikte valiler ve birliklerin emirleri, komutanlığa olayları hakikati üzere taşımadıklarını, bilakis sadece sevindirici haberleri ilettiklerini açık bir şekilde ifade ediyorlardı. Bunlardan birisi de Selahaddin bölgesinin valisi, ismi Necm olan Ebu Safa'dır.

Ebu Ömer El-Bağdadi'nin pozisyonuna gelince, o etrafında dönen olayları bilmiyor ve etrafındakilerin görüşlerini kabul edip, hiçbir şekilde onlara itiraz etmiyordu. Genel kadı, fakir kul, Ebu Süleyman mücahidlerin yakılmasına ortak olmuş mürtedlerden üç tanesini -kısas olarak- iki numaralı kayıtta olduğu gibi -Allah'a hamd olsun- yakma işini gerçekleştirdi ve hiçbir olumsuzluk da meydana gelmedi.

Başka bir örnek ise; Ebu Ömer'in Ebu Usame olarak bilinen Ebu Abdurrahman El-Fellahi'ye göz yumması, hatta müdahene -yağcılık- yapıp onu savunmasıdır. Ebu Ömer bunu 3-4-5 numaralı kayıtlarda olduğu gibi, Ebu Abdurrahman'ın cesurca mücrimleri savunurken ve mücahidleri yakan bu adamları masumlar, Allah'ın hükmünü yerine getiren El-Kaide'nin kahramanlarını ise zalimler olarak vasıflarken yapmıştır. O, olayın ayrıntılarını bilmiyordu. Allah'a hamd olsun ki, kardeşler ona bunun aksini ispat ettiler. Bunların cürümleri ise kendi itirafları ile işbirlikçilik, Heyet'u Şubke üzerine casusluk, zina ve homoseksüelliktir.

Bu hatalardan bazıları ise akidede meydana gelmişti. Kıyamet alametlerinden bazılarını hatalı bir şekilde anlıyorlardı. Eğer hata bununla sınırlı olsaydı çözümü gayet basit olurdu. Fakat problem -yanlış anlamanın ötesinde- sahadaki cihadî amellere sirayet etti. Ramazan 1427 -yaklaşık 8 sene önce- Mehdi'nin bir seneden az bir süre içinde ortaya çıkacağına kesin bir şekilde inanılması gibi. Bu ise üç aylık süre zarfında bütün Irak topraklarına sahip olacağız söylemini beraberinde getirdi. Buna binaen, sahaya inilmesi ve emir gelinceye kadar bir hafta boyunca sahadan çekinilmemesi hususunda emir verildi. Bu ise mücahidler için gerçekten çok tehlikeliydi. Bu mektubun yazılmasının üstünden bir sene

geçti. Irak'ın tamamına sahip olamadığımız gibi Mehdi'de gelmedi. Bu hatalı anlayış sebebiyle, kıyamet yarın kopacakmış gibi çok hızlı kararlar alındı. Bu kararlardan biri de çok hızlı ve yetersiz bir şekilde, yerinde açıklayacağımız üzere, birçok hatayla birlikte devlet ilanın yapılmasıydı. Bunun gibi olayların üzerinde konuştuktan sonra, bana defalarca şunu ifade etti: *'Mehdi'nin zuhur etmesi için hiçbir şey kalmadı.'* Öyle ki, o, bazı kardeşlere Mehdi'nin üzerine çıkması için Mescidi Aksa'ya bir minber, Mescidi Nebevi'ye bir tane ve Dimeşk'teki (Şam) Emevi Mescidine de bir minber yapmalarını emretti. Bununla birlikte insan, sahada meydana gelen olaylara azıcık bakıverse, meselenin farklı birlikleri tek bir bayrak altında toplamak olduğunu görür. Lakin menhecler farklı, kalpler farklı. Bu sır olarak saklanan bir şey değildir. Ebu Abdurrahman El-Fellahi (Ebu Usame) gibi kimseler bunu açıkça ifade ediyorlar ve El-Kaide'nin menheci -fertlerin hataları olarak değil- zail olacak ve vasat bir menhec kalacak diyorlardı. Şöyle diyordu: *'Ben El-Kaide'nin tasfiyesine kefilim'.* Zavallı aklım! Kastettikleri vasatlık neydi? Bu maalesef bugün bazı kardeşlerimizde gördüğümüz tavizlerdi. Bunlar Ebu Hamza El-Muhacirî'ye bildirildiğinde, ilk seferinde şüphelendi. Delillerin kuvvetli olmasına güç yetirilemeseydi, ya tevil edecekti ya da bu hususta konuşmayı erteleyecekti. Onun diğer gruplara karşı duruşu hakkında ayrıntılı bilgi gelecek.

Hatalardan bazıları yöntemsel şeri hatalardır. Devlet ilanında Arap ve Acem tağutlara benzemek gibi. Bu hatalardan birisi de, ilan edilen bakanlıkların sınıflandırılmasıdır. La havle vela kuvvete illa billah. Bir başkası ise devlete özel bayrağın olmasıdır. Bu şiar diye isimlendirildiğinde ise kızmakta ve şöyle demektedir: *'Biz devletiz. Cemaat değiliz ki!'* Bu, şer'i açıdan bakıldığında bidattir. Allah'a sığınırız. Hatalardan bir diğeri, tağutların koyduğu sınırlara iltizam etmek. Öyle ki, hiç kimseye kendi sınırlarının dışında amel yapmaya müsaade etmiyordu. Buna çalışmayı düzenlemek açısından bakılacak olsa, diyeceğiz ki o emirdir, bu da onun içtihadı. Lakin bu hususta aşırıya gittiğini şöyle diyerek ortaya koyuyordu: *'Eğer Nuri Malikî'yi kendi sınırlarının dışında bulsan, onu öldürme. İstisnasız bu şekildedir.'* Ona: *'Herhalde, tertip ve düzen hususunda şiddetli disiplini kastediyorsunuz.' dedim. O ise: 'Hayır bilakis, hiçbir şey yapılmayacak, yapan kimse cezalandırılacak.'* dedi.

Menhece yönelik hatalardan biri ise İslam Devleti mefhumuydu. Bu bir İslam Devleti ilanı mıydı, yoksa bir İslam Devleti kurmak mıydı? Ebu Hamza bu hususta ikilem içerisinde idi. Bir keresinde bana bunun sadece bir ilan olduğunu söylemişti. Bu ise çoğu kardeşin zihninde olan manadır. Devlet, imaret manası ile Taliban'ın emirliği ile zaten kurulmuştu. Biz ise şeyhlerimize, emirlerimize, Molla Ömer'e ve Şeyh Usame'ye (Allah hepsini muhafaza etsin.) tabiydik. Bu, Ebu Hamza'nın El-Kaide'nin başına geçmeden önce Ebu Musab Ez-Zerkavi varken ki görüşü idi. Bir keresinde de başka bir mecliste: *'Bu bir devlet kurmaktır, mücerret bir ilan değildir. Şöyle ki, bizler gizli bir örgüt olmaktan, ikame edilmiş bir devlete intikal ediyoruz.'* demişti. Buna ise, şeriat değil vakıa bile muhalefet etmektedir. Benim ise kendisi ile Allah'a ibadet/itaat ettiğim ve üzerine işaret ettiğim şey, bizim İslam Emirliğini, hiçbir harita çizmeden, hiçbir mıntıka ile sınırlamadan ve bakanlıklara bölmeden ilan etmiş olduğumuzdur. Çünkü, hakikatte biz uzun zaman önce bu merhaleye ulaşmıştık, şimdi değil. Onun bu son görüşünden, kendisinin de ifade ettiği gibi bir çözülme meydana geldi ki bu El-Kaide'nin devlet ilanı sebebiyle diğer grupların içerisinde erimesiydi. El-Kaide'nin yönetici ve alimlerinden olan sorumluları bu hususta ona itiraz etmişlerdi ama o, onlarla kesinlikle istişare etmedi. Bundan sonra bana: *'Ebu Ömer El-Bağdadi müminlerin en büyük emiridir yani halifedir.'* dedi. Fakat işgalciler çıktıktan sonra, kendisine meseleyi tekrar sunup: Rasûlullah şöyle buyurmuştur: *"İki halifeye biat edildiğinde, sonuncusunu öldürün."* hadisini zikrettiğimde bana: *'İki emirden birisi diğerine biat etti.'* dedi. (Bu durumda biat edenin Ebu Ömer El-Bağdadi olması gerekir, çünkü o sonuncudur.)

Burada işin en ilginç tarafı ise, devlet ilanının acele ile yapılmasıdır ki aslen müminlerin emiri olan kimse -bu mefhum üzerinde birçok aldatmaca olmasına rağmen- tarafından belirlenmemiştir. O -Ebu Hamza- sadece müstear bir isim belirledi ki, o Ebu Ömer El-Bağdadi'dir. Ama şahsını belirlemedi. Bilakis bana kelimesi kelimesine şöyle dedi: *'Bir kimse var. Onu tam bir ay deneyeceğiz. Eğer uygun olursa, müminlerin emiri olarak bırakacağız. Değilse başka birini arayacağız.'* Allah söylediğim şeylere şahittir.

Menhecle alakalı hatalardan bir diğeri de, zimmeti beri olmayan ve emanete ehliyeti olmayan

kimseleri emir olarak görevlendirmesidir. Maalesef bu çokça mevcuttur. Fakat misal olarak zikredecek olursak ki sadece bununla sınırlı değildir, El-Kürme mıntıkasının şer'i kadısı olan Ebu Hacer. Altı numaralı kayıtta olduğu gibi ağzı örtülüdür. Bu adam habis bir adamdır. Ve ben bu kelimeden mesulüm. Onun bazı hususlarda küfre kadar varan çok sapık görüşleri vardır. Allah'a sığınırız.

Ben Allah'ın önünde sorgulanacağım ve Allah'ın yanında kınayıcının kınamasına aldırış etmem; sonra sizin yanınızda mesulüm ve ancak gücüm yettiğince ıslah etmek muradımdır; bu büyük musibet hususundaki sözlerimin özeti ve kıyamet gününde kendisinden sorulacağım tanıklığımdır ve kendisi de -Ebu Hamza- benimle birlikte Irak'taki cihadın durumuna şahittir. Yönetim sebebiyle, yüzde seksen ile yüzde doksana yakın El-Kaide'nin evlatları çok kötü bir duruma düştü. Bunların çoğu, içlerinde altmışa yakını Ceziretu'l Arap'tan olan muhacirlerdir. Sözün özü, durum dipsiz bir uçuruma doğru gitmektedir. Allah bizi bundan dolayı affetsin. 6/11/1428 tarihinde (yaklaşık 7 yıl önce), durum cidden çöküşe çok yakındır. Hâlbuki devlet ilanından önce durumumuz şimdikinden kat kat daha kuvvetli ve sağlamdı. Sonuç, bizim kamil şekilde sebeplere tutunduktan sonra, sırf Allah'ın takdir etmesi değildir. Bilakis bu, kendi yapıp ettiklerimiz ve emaneti zayi etmemiz sebebiyledir. Muessesetu'l Furkan'ın 2 sunduğu operasyon görüntülerinin çoğu ya eskidir ve başka bir prodüksiyon ile tekrar yayınlanmıştır. 'Fekku'l A'ni' operasyonu gibi ki bu Ebu Musab zamanında yapılan *'İhracu's Sucena'* operasyonudur ve devlet bunu yeni bir yapım ile tekrar yayınlamıştır. Yahutta gerçekten yapılmıştır fakat olduğundan çok büyük gösterilmiştir. Bu manada yapılan ilanların birçoğu ya yalandır ya da abartma. Bu manada, devletin Musul'da Baduş Hapishanesinde çatışmaya girdiği ve mahkumları kurtardığı ilanı. Bu sahih değildir. Ancak, polisle anlaşma yapıp onlara bir meblağ verdiler ve bunu gazve ve fetih olarak ortaya koydular. Düşman bunun bir operasyon olmadığını bilir. O zaman bu kardeşlerin uydurduğu bir yalandır. Düşmanın uydurduğu değil. Bunun misalleri gerçekten çoktur.

Zikretmeye değer olduğuna inandığım bir şey de, Muessesetu'l Fecruü'l İ'lamiyye'nin3 faaliyetlerini sürdüren kıymetli kardeşlerim, ki bunlar mücahidlere hizmet eden en hayırlı müessesedir, benimle bu günlerde genel bir söyleşi yapmayı istedi. İstihare yaptıktan sonra -Allah'a hamd olsun- kabul ettim. Lakin bana gelen sorulardan ötürü çok şaşırdım. Ben bu sorulara cevap veremezdim. Çünkü ben, sadece Allah'a kendisi ile itaat ettiğim şeylerle cevap verebilirim. Bu ise büyük bir fitneye sebep olurdu. Bu kardeş bana sahada dönen şeyleri bilfiil söyledi. İşte bu sorunun metni: '...' Şeyhin bu soruya cevap vermesi ile birlikte bu soruyu sildim. Çünkü bu konumuzun dışındaydı ve Şeyh sorunun yayınlanmamasını emretti. Fecr de bunu yayınlamadı. Yüce Allah'tan bu ümmete reşit bir amel vermesini ve valilerimizi ve emirlerimizi ıslah etmesini dileriz. Amin.

Duamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Mektup bu şekilde bitti. Kardeşiniz Allah'ın ipine tutunan Ebu Süleymen El-Uteybi.

Irak El-Kaide'si eski kadısı, şu anda ise Devlet'in kadısı.

Önemli Not: 1428 Şaban'ın yarısında, yani iki ay önce kardeşim Ebu Hamza El-Muhaciri'den görevden azledildiğime ve Ebu İshak El-Cuburi'nin göreve getirildiğine dair beyan yayınlandı. Ben daha önce kardeşim Ebu Hamza'dan beni bir başkası ile değiştirmesini ve bu görevden beni almasını istemiştim. O ise benim hakkımdaki hüsn-ü zannı sebebiyle bunu reddetmişti. Yüce Allah onu hayırla mükâfatlandırsın. Fakat durum kötüye gidip de benim bu mektubu size göndermek istediğimi bildikten sonra, beni azletti. Ben bunun talep ettiğimde reddetmişti. Sonra onunla bir daha karşılaşmadım. Onu böyle yapmaya sevk eden şey neydi bilmiyorum?

(http://www.incanews.com/haberler/8152/El-kaide-kadisini-gorevden-aldiran-mektubu)

(http://justpaste.it/do3r)

* * * * *

2. *Irak'taki cihad medyası.*

3. *Fecr Medya*

Ebu Muhammed El-Makdisi

(15. 11 .2008)

Sapkın Gruplardan, Aşırı Tekfircilerden ve Onların Sapmış Akidelerinden Beraat İlanı

Hamd, yalnızca Yüce Allah'adır. Salât ve selam, O'nun Rasûlü'nün üzerine olsun. Aziz ve Celil olan Allah şöyle buyurmuştur:

"De ki: 'Hak geldi. Batıl yok oldu. Muhakkak ki batılın -zaten hakkın karşısında- hiçbir hükmü yoktur.' "

Ürdün'ün Zerka şehrinde Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* ve Selef-i Salihin'in sakındırdığı haricilerin akidelerine uygun sapık akideleri ve batıl fikirleri benimseyen az bir topluluk zuhur etmiştir. Onların bu bozuk akidelerine başka yerlerdeki birtakım kişiler muvafakat göstermiştir.

Onlardan bazıları: *'Bugün Müslüman beldelerde yaşan insanlarda (itibar edilecek) aslın, kafir yöneticilerin hakim olması sebebiyle, küfür olduğuna'* inanmaktadırlar.

Bazıları; *'İnsanlardaki aslın tevakkuf etmek olduğuna'* inanmaktadırlar.

Onlardan bir grup. *'İnsanların hakkında hüküm verme açısından, onların yanında Zerka'nın Paris'ten hiçbir farkının olmadığını; Onların yanında Müslümanların asli kafirler gibi olduğunu; bu insanların şehadet getirmeleri, namaz kılmaları, oruç tutmaları, zekat vermeleri, haccetmeleri ve bunun gibi İslam'ın şiarlarını yapmaları, onların Müslüman olduklarına şahitlik etmediğini,'* açık bir şekilde söylerler.

Bir kısmı Vizaratu'l-Evkaf'a bağlı bütün imamları kafir olarak görürler. Hatta bazıları beş seneden beri, bazıları ise on seneden beri cami imamlarının arkasında namaz kılmamakla övünürler. Bir kısmı ise umumen (genel) imamları kafir olarak görmez, fakat o imamların arkasında namaz kılmaya cevaz vermezler.

Bazıları, kafir hükümetlerde görev alan herkesi, tağuttan kaçınmadıklarını iddia ederek kafir olarak görürler. Çünkü onların yanında, terk edenin kafir olacağı kaçınma yöntemi için tanımlı ve bilinen bir sınır yoktur.

Onların büyük bir kısmı muvahhid kardeşlerimizi kötüleme hususunda birleşirler. Öyle ki bazen, kardeşlerin bazılarını cihadtan alıkoymak ile, mücahidleri karalamak ile, cihad sahalarından kaçmak ile, mücahidleri harici ve tekfirciler olarak isimlendirmek ile, mücahidler hakkında yalan söylemek ve iftira atmak ile itham ederler. Bunların tamamı kendileri için hiçbir delil bulunmayan yalan iddialardan başka birşey değildir. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"Eğer sadıklardan iseniz, delilinizi getirin."

Bazen de, yetim ve dulların ihtiyaçlarını gidermek için çalışan kardeşlerimizi, mücahidlerin mallarını yemekle itham ederler. Bu hususta zandan ve iftiradan başka da hiçbir delilleri yoktur.

Yine bazen kardeşlerimizin söylemediği şeyleri uydururlar ve onlara, fikirlerinden döndüklerini veya (diğer kimselerin) değiştirdikleri fikirleri teyit ettiklerini nispet ederler. Onların hakkında kasıtlı bir şekilde yalan söylerler. Onların Irak'taki cihad hakkında *'Orada Müslümanlar birbirlerini öldürüyor'* dediklerini iddia etmeleri gibi veyahutta kardeşlerimizin mücahidler hakkında yalan söylediklerini ve iftira attıklarını iddia etmeleri gibi. Bunların tamamı en ufak bir delil olmayan şeylerdir. Yüce Allah şöyle buyurmaktadır.

"Mümin erkeklere ve mümin kadınlara, yapmadıkları bir şeyden dolayı eziyet edenler, şüphesiz bir iftira ve apaçık bir günah yüklenmişlerdir."

Hatta durum öyle bir hal alır ki birbirleri hakkında yalan söyler ve birbirlerini yalanlarlar. Onlar bu yalanlarını ve sapıklıklarını, çeşitli isimler ve arkasına gizlendikleri lakaplarla internet vasıtasıyla ve neşredip gençler arasında dağıttıkları evraklarla yaydılar.

Yazdıkları, neşrettikleri ve dağıttıkları bir bu kadar daha vardır. Bu hususta cahillerden bazı gruplar onlara yardım ettiler. İçinde barındırdığı iftira ve yalanlarla birlikte, onların evraklarını dağıtmayı üstlendiler. Onların bu davranışlarını eleştiren, bundan sakındıran ve bunları terk etmeye çağıran kardeşlerimize de, bu kimselerin sapık itikadlarını tasvip etmediklerini iddia etmekle birlikte kızdılar. Eğer Allah üzerimize (hakkın) ortaya çıkması hususunda ihtiyatlı dav-

ranmayı vacip kılmasaydı, bunları isimleriyle zikretmezdik.

Yanında Ehli Sünnet ve'l Cemaat akidesine dair malumat bulunan herkes bilir ki, bu grubun benimsediği bu sapık akide, Muhammed Mustafa'nın *sallallahu aleyhi ve sellem* birçok hadisinde sakındırdığı ilk dönem haricilerinin asılsız sözlerindendir. Onların hali aynı bunlar gibidir. İslam ehline düşmanlık ederler ve puta tapan kimselerle sulh içinde olurlar. Farslar, Rumlar ve kâfirler onlardan kurtulur ama davetçiler ve Müslümanlar kurtulamaz.

Bundan dolayı bizler, kardeşlerimizi onların kitaplarından ve belgelerinden sakındırdığımız gibi, bu sapık gruptan da sakındırıyoruz ve onların batıl akidelerinden uzak olduğumuzu bildiriyoruz. Onların yayınlarının (elden ele) dolaştırılmasından veya neşrine yardım edilmesinden de Yüce Rabbimizin şu emri sebebi ile sakındırıyoruz:

"İyilik ve takva üzerine yardımlaşın, düşmanlık ve günah üzerine yardımlaşmayın."

Aynı şekilde onlarla oturmaktan, onlara arkadaşlık yapmaktan ve onlara kulak vermekten de sakındırıyoruz.

Kim bu hususta (bize) muhalefet ederse ve kardeşlerinin şaz (kural dışılık) olduğunu söylerse, o bizim indimizde töhmet altındadır ve kendisine uygun bir önlem (yaptırım) uygulanır. Çünkü bu şunları söyleyen selefimizin yöntemidir;

- Bidati bize gizli olan kimsenin, (bidat ehline) dostluğu bize gizli kalmaz.
- Kim bidat sahibine saygı gösterirse, İslam'ı yok etmeye yardım eder.

Bunlardan daha güzeli ise Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şu hadisidir:

"*Kişi dostunun dini üzeredir, öyleyse herkes kiminle dostluk yaptığına baksın.*"

İnternette İslami forumların (yöneticisi) olan kardeşlerimizden, forumlarında bu sapık gruba, sayfalarında yazı yazmak ve dalaletlerini yaymak üzere yer vermemelerini istiyoruz. Bunu onlardan bir Müslümanın Müslüman üzerindeki hakkı olması ve Ehli Sünnet ve'l Cemaat akidesine yardım etmenin vacip olması cihetinden istiyoruz. Ayrıca, sapıklıklarını ve iftiralarını yaymalarını engellemek için onların formlarda yazdıkları takma isimlerini araştırmalarını istiyoruz.

Bizler bu forumların fazla yürüten kardeşlerimizin, bu şekilde davranacakları ve bu taleplerimizi hemen karşılayan **Sumuhu'l İslam** formunu örnek alacakları hususunda şükran içinde, hüsn-ü zan beslemekteyiz.

Bu bildiriyi, sapık, aşırı ve hatalı akidelerden ve ifsatçı, bidatçi ve aşırı olanların menheclerinden beri olduğumuzu bildirmek için yazdık. Menhecimizin, bidatçi ve aşrı kimselerin menhecinden ayrı olan Ehli Sünnet ve'l Cemaat menheci üzere kalması için kaleme aldık.

Yüce Allah, Efendimiz Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem*, ailesine ve ashabına salât ve selam etsin. (Amin)

Bu beyanı Ürdün'deki muvahhid kardeşlerimiz kabul etmiş ve desteklemiştir.

'http://www.incanews.com/genel/3516/kure-sEl-cihadcilardan-tekfir-manifestosu'

(http://www.tawhed.wsr/?i=t555vdqa)

* * * * *

Eymen El-Zevahiri (5 Haziran 2013)

Rahman ve Rahim olan Allahın adıyla,

Değerli kardeş Şeyh Ebu Bekir El-Bağdadi El-Hüseyin ve onun Irak İslam Devleti Şurasındaki kardeşlerini Allah korusun.

Değerli kardeş Şeyh Ebu Muhammed El-Cevlani ve Nusret Cephesi Şurasındaki kardeşleri, Allah onları korusun.

Size selam olsun. Allah'ın rahmeti ve bereketi üzerinize olsun. İnşallah siz ve sizinle olanlar iyisinizdir ve Allah bu dünyanın görkeminde ve öteki dünyanın başarısında neyi seviyor ve razı oluyor bizi onda bir araya getiriyordur. Ek olarak;

1. Cihad insanları -hepsi- Irak İslam Devleti ve Nusret Cephesi arasında ortaya çıkan ve yükselen anlaşmazlığa çok üzüldü.

2. İki taraf içinde olanları -bu konuda bize fikrimiz sorulmamıştı, yaymak istemedik ayrıca hakkında bilgimiz de yoktu- ve bu üzücü haberi medya aracılığıyla duyduk.

3. İlk olarak, tüm mücahidlere ve Müslümanlara, Haçlıların ittifak kurarak İslam dünyasının kalbini ikiye bölme planına karşı durmadaki rolünü ve Safevi -Rafizi yayılmacılığına karşı direnişlerinin önemini hatırlatmam kaçınılmaz. Irak İslam Devleti'ndeki kardeşlerimizin ve onların başı ve emiri Şeyh Ebu Bekir El-Bağdadi'nin cihadı Şam'a kadar en iyi adamlarla yayması ve onları sınandıkları zorluk zamanlarında finansal destekle onurlandırması gibi iyi amellerini övmemiz de kaçınılmaz. Ama aynı zamanda Nusret Cephesi'ndeki kardeşlerimizi ve onların emiri Ebu Muhammed El-Cevlani'yi de Şeyh Ebu Bekir El-Bağdadi'nin ve kardeşlerinin övgüleri dolayısıyla çok seviyoruz.

4. Bütün mücahidlere ve Müslümanlara Nusret Cephesi'ndeki kardeşlerimizin Şam'daki cihad sorumluluğunu ve cihadı canlandırmadaki, ve İslam ümmetinin El Aksa'yı özgürleştirme ve Allah'ın izniyle hilafeti kurma umutlarını canlandırmadaki rolünü hatırlatmam gerekir. Aynı şekilde İslam'ın limanı güzel Şam'daki Safevi, Rafizi, Batıni ve seküler düşmana karşı direnişlerin de bahsetmem gerekir. Ayrıca, Irak İslam Devlet'indeki kardeşlerini tanıyarak onlara sağladıkları yardım ve destekten de bahsetmeliyim.

5. İki mükemmel ve birbirine bağlı mücahid grubun arasındaki anlaşmazlık halka açıklandığında, 01.06.1434'te Şeyh Ebu Bekir El-Bağdadi ve Şeyh Ebu Muhammed El-Cevlani'ye anlaşmazlık konularına değinen bir mektup yazarak, karar vermek için doğru zamanın olaylardan önceki sakin duruma geçince geleceğini söyledim.

6. Bana iki taraftan da mesajlar ulaştı ve ben Horasan ve diğer bölgelerdeki kardeşlerime danıştıktan ve zaaflarım ve taktik konulardaki zayıflığım için Allah'a -övgü ve yücelik onundur- dua ettikten sonra, bu iki asil ve yüce grup arasındaki fitne ve anlaşmazlık ateşini söndürme umuduyla bir karara vardım. şöyle ki;

a. Şeyh Ebu Bekir El-Bağdadi, Irak Şam İslam Devleti'ni bize sormadan, danışmadan hatta haber vermeden ilan ederek yanlış yaptı.

b. Şeyh Ebu Muhammed El-Cevlani bize sormadan, danışmadan ve haber vermeden Irak Şam İslam Devleti'ni reddederek ve El-Kaide'yle bağlantısını ilan ederek yanlış yaptı.

c. Irak Şam İslam Devleti iptal oldu ve çalışma Irak İslam Devleti adı altında devam ediyor.

d. Nusret Cephesi El-Kaide Cemaati için ayrı bir oluşumdur, genel komutanlığa tabidir.

e. Irak İslam Devleti'nin sahası Irak'tır.

f. Nusret Cephesi'nin sahası Suriye'dir.

g. Şeyh Ebu Bekir El-Bağdadi El-Hüseyin bu hükümden sonraki bir yıl için Irak İslam Devleti'nin emiri olmaya devam edecek. Daha sonra, Irak İslam Devleti Şura Heyeti El-Kaide Cemaati'ne operasyonların süreci hakkında bir rapor sunacak ve bundan sonra genel komutanlık Şeyh Ebu Bekir El-Bağdadi El-Hüseyi'nin emirlikte kalmasına ya da başa yeni bir emir gelmesine karar verecek.

h. Şeyh Ebu Muhammed El-Cevlani bu hükümden sonraki bir yıl için Nusret Cephesi'nin emiri olmaya devam edecek. Daha sonra, Nusret Cephesi Şura Heyeti genel komutanlığa operasyonlar süreciyle ilgili bir rapor sunacak ve bundan sonra genel komutanlık Şeyh Ebu Muhammed El-Cevlani'nin emir olarak kalmasına ya da başa yeni bir emir getirilmesine karar verecek.

i. Irak İslam Devleti, Nusret Cephesi'nin ihtiyaç duyacağı adam, silah, para, sığınak ve koruma gibi takviyeleri -gücünün yettiği kadar- sağlamakla yükümlü.

j. Nusret Cephesi, Irak İslam Devleti'nin ihtiyaç duyacağı adam, silah, para, sığınak, koruma gibi takviyeleri -elinden geldiğince- sağlamakla yükümlü.

k. Her iki taraf da karşı tarafa karşı düşmanca bir söz ya da harekette bulunmaktan sakınacak.

l. İki tarafın ve bütün mücahidlerin Müslümanların kanlarının, desteğinin ve zenginliklerinin dokunulmazlığına saygı göstermesi zorunludur ve hiçbiri, bir Müslümana ya da mücahide, hukuki bir hükmün yetkisi dışında, saldıramaz.

m. Her Müslüman her Müslüman için kutsaldır, o yüzden biri, bir cihad grubundan diğerine ya da bir cepheden bir başkasına geçtiğinde yabancı yerine konmaz; geçişini onaylamasak bile bu kişinin Müslüman ve mücahid dokunulmazlığı vardır.

n. Her kim Müslüman kardeşlerinin kanının akıtılmasında rol oynarsa grup ona karşı erdemi savunmak ve ahlaksızlığı önlemek adına sert bir tutum alınacaktır.

o. Saygıdeğer kardeş Şeyh Ebu Halid Es-Suri, Allah için onu çok övmek istemesek de, kendisi yaşayan mücahidlerin en tanınmış ve en deneyimlileri arasında. Kendisi, Nusret Cephesi'nde aşağıda sayacağım konularda bizim temsilcimizdir:

i. Bu hüküm yorumlanırken düşülebilecek herhangi bir fikir ayrılığında karar verme,

ii. İki taraftan da diğerine karşı herhangi bir ihlal durumunda anlaşmazlığı karar bağlamak için Şeriat mahkemesi kurma yetkisi.

p. Bu anlaşmazlıkta düşmanlıktan kaçınmayı, mücahidler arasında provokasyondan sakınmayı ve mücahidler arasında birlik, beraberlik ve uyumu tekrar sağlamaya çalışmayı El-Kaide'deki kardeşlerime zorunlu kılar, tüm Müslüman ve mücahid kardeşlerimizden rica ederim.

Ayrıca bu iki asil grubun gücünü ve otoritesini bilsin ve onlar hakkında yalnızca iyi konuşsunlar.

7. Herkese bu hükmün bir nüshası gönderilmiştir.

a. Irak İslam Devleti

b. Nusret Cephesi

c. Değerli kardeş Şeyh Ebu Halid Es-Suri

"Ben sadece gücümün yettiği ölçüde ıslaha çalışırım, ve Allah dışında bir rehber veremem; O'na güvenir, O'na tevbe ederim."

(http://www.timeturk.com/tr/2013/06/13/eymen-El-zevahiri-nin-irak-islam-devleti-ve-nusret-cephesi-ne-mektubu.html#.U6hi3R-b75OI)

(https://ia601004.us.archive.org/11/items/rdrar/rdrar.pdf)

* * * * *

Ebubekir El-Bağdadi (7 Ocak)

Hamd, ancak Allah içindir. O'na hamdeder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıracak, kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur.

Allah'tan başka ibadete layık ilah olmadığına şehadet ederim. O, tektir ve ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki, Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sünnetinden ve hikmetindendir ki, mücahidler ve müminlerin safları onlardan olmayanlar ve münafıklarla iç içe karışır.

Allah *subhanehu ve teâlâ*, İslam perdesi altında gizlenenler ve iman iddiasında bulunan münafıklar ve düşmanların karıştığı safları böyle karışık bırakacak değildi elbette.

Bu son olaylarla birlikte Allah, bela ve musibete tabi tutma sünnetini tamamladı.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"*Allah, müminleri şu bulunduğunuz durumda bırakacak değildir; sonunda murdarı temizden ayıracaktır.*" [4]

Yine Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"*Andolsun ki, biz onlardan öncekileri de imtihandan geçirmişizdir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır.*" [5]

İşte imtihan sonucu saflar ayrılmalı ki, iyi ile kötü belli olsun. Şiddetli baskı olmalı ki, güçlü yapıyla zayıf yapı ortaya çıksın. **Bundan dolayıdır ki, hakla batıl arasındaki savaş durmaz...**

Eğer mücadele ve kendini savunma olmasaydı Allah'a dua edilen ve O'nun ismi anılan mescidler yıkılırdı. Mücadele ve müdafaa devamlıdır. Bela, imtahan ve zorluklar daima vardır. Fakat şu kadar vardır ki, güzel sonuç takva sahiplerinindir.

Necat ve kurtuluş ihlaslı, doğru sözlü ve sabırlı müminlerindir. Şüphesiz Allah yolunda olan bir mucahidin, bu belalar sadece imanlarını ve temizliğini artırır. Şiddetli musibetler sadece azimet ve sebatı artırır. **Öyleyse ey İslam Devleti mücahidleri sabredin! Sabredin! Ribat edin! Yakınlarınızın sizi yardımsız bırakmasına ve düşmanlarınızın çokluğuna üzülmeyin.**

İslam Devleti'ne karşı yapılan bu saldırılar sizi umutsuzluğa sevketmesin. **Zira Allah** *subhanehu ve teâlâ* **kendi askerlerine yardım edecektir.** İslam düşmanlarının size attığı bühtanlara, sizin aleyhinize yaptıkları kışkırtmalara aldırmayın. Zira Allah *subhanehu ve teâlâ* ıslahcıyla fesatçıyı bilir. Mücahid olanla mücahid olduğunu iddia edeni de bilir! Doğru sözlüyü de, yalanı da, yalancıyı da bilir. İhlaslı olanı da, münafık olanı da bilir!

Bilin ki Şam'da size isabet eden bu musibette sizin için büyük hayırlar vardır.

Ey İslam Devleti'nin evlatları! Allah ve siz iyi biliyorsunuz ki, İslam Devleti bütün gücünü sarf ederek bazı muhalif grupların kendisine saldırdığı **bu savaşı durdurmaya çok çaba sarf etti.** Allah ve siz iyi biliyorsunuz ki, **biz bu savaşı istemedik. Buna çabalamadık, bunun planlayıcısı da değildik.** Bu saldırıların zahirinden ve bizim görüşümüze göre, en fazla yararlanan Rafiziler ve Nusayrilerdir.

Ey İslam Devleti'nin aslanları! İşte bunları bildiniz. Öyleyse Allah'a tevekkül edin, kendi gücünüze değil O'nun gücüne güvenin. Allah'tan korkun ve eğer **Allah'tan korkarsanız güzel sonuç (fetih) bizimdir.** Ne zulmedin ne de hıyanet...

Size tavsiye ediyorum ki, sizinle savaşan ketibelerden (gruplardan), sizi bırakan, size silahını doğrultmayana siz de silahlarınızı doğrultmayın. Cürmü ne kadar büyük olsa da siz affetme yolunu tutun. Dikkatinizi Ehli Sünnet'in hepsini boğazlamak için fırsat bekleyene yönlendirin.

Eğer ketibelerin size karşı yaptığı bu savaşı durdurmak için var gücünüzü kullanır, ondan sonra Nusayrilere ve Rafizilere yönelir, gücünüz yetmeyen şeylerle karşılaşır ve Rabbiniz katında sunabileceğiniz bir mazaretiniz olursa; artık Allah'a tevekkül edin ve sadece O'ndan yardım dileyin, O sizin mevlanızdır.

Bu savaşı sürdürün, Allah'ın gücü ve kuvvetiyle siz buna ehilsiniz.

Yakinen bilin ki, hiç süphesiz bu sizin için ha-

4. 3/Âli imran, 179
5. 29/Ankebut, 3

yırdır. **Bu, Allah'ın tedbirlerindendir.** Allah bilir, siz bilmezsiniz.

Sakının! Sakının! Sakının zulüm yapmaktan... Sizlerden kimse zulmetmişse, birisine karşı haddi aşmışsa hemen tevbe etsinler ve haklarını ödesinler.

Biz yapılan haksızlıkları, hakkı alınanların hakkını (diyetini) öderiz ve İslam Devleti'nin fertlerinden birinin yaptığı zulümden de Allah'a sığınıyoruz. Ve onlarda herhangi bir askerimize zulüm etmişlerse hemen haklarını ödesinler.

Allah *subhanehu ve teâlâ* zulmü ortadan kaldırmaya çalışmıyorsa, hiçbir mücahide bereket vermez!

İstiğfar ve tevbelerinizi çoğaltın. *'La havle ve la kuvvete illa billah'* kelimesini sürekli tekrarlayın...

Bu, Allah yolunda cihad eden bütün mücahidlere gönderdiğimiz bir mesajdır. Ketibelere, cemaatlere, ister savaşçı ister komutan olan herkese...

Mücadelemizin ümmetin mücadelesi olduğunu sizlere hatırlatıyorum. Kafirlerin hedefi bütün mücahidlerdir. İslam Devleti, kafirlerin size ulaşmaları için geçmek zorunda olduğu bir kapıdır!

İşte bu kapı kırılırsa, geriye düşmanlar için sadece kolay lokmalar kalacak!

Bundan sonra pişmanlıkla parmaklarınızı ağzınıza koyacağınız gün gelecek... (Kafirlerin Suriye'ye girme planına atıf yapıyor)

Bizimle savaşan, bu savaşta *'parmağı'* olan ketibelere ve kişilere sesleniyorum! **Hesaplarınızı tekrardan gözden geçirin!** Rabbinize tevbe edin.

Sizler bize ihanet ederek arkadan hançerlediniz! Hem de bütün mücahidlerimiz en ön cephedeyken! Geriye çok az sayıda mücahid kalırken! **Sonra siz bizim gerçek gücümüzü gördünüz!** Dün ile bugünün arasındaki farkı da gördünüz! Bizle savaşmadan önce, çok rahat bir şekilde dolaşır ve rahatça uyurdunuz! Şimdiyse bu rahatlığın yerini korku ve dehşet kapladı.

Geceleri yatamıyor, gündüzleriyse gözetleme yaparak geçiriyorsunuz!

İşte Irak ve Şam İslam Devleti sizlere ellerini uzatıyor, siz durun ki bizde bu savaşı durduralım, beraber Nusayri ve Rafizilere karşı yönelelim. **Yoksa İslam Devleti'nin öyle yiğitleri var ki onlar geceleri (cihad isteğinden) uyumazlar!** Onları yakın ve uzakta olan herkes biliyor!

Ey Şam ehli! Size gelince... Size Allah yeter, size Allah yeter... Herkes sizin üzerinizden ticaret yapıyor, herkes sizi köpekler gibi parçalıyor, cesetlerinizin üzerine basmak için birbiriyle yarışıyorlar! Fehasbukumullah! Fexhasbukumullah!

Nusayriler kanınızı akıtıyor, ırzınızı çiğniyor, evlerinizi başınıza yıkıyor... Tüm bunları sizi terörden koruma adına yapıyorlar!

Yahudiler ve Hristiyanlar, İslam'a ve Müslümanlara karşı hilelerini kuruyorlar. Mücahidlere de aynı şeyi yaparak onlarla savaşıyorlar! Onlar sizin için *'timsah gözyaşları'* dökerler fakat kanınız ve hayatınız üzerinden ticaret yaparlar!

Tağutlarsa işlerin yularını tutmak için kendilerine itaat eden insanları satın alarak sizi koruma adına ordular kuruyorlar!

Hırsızlar ve yol kesenler mallarınızı ve hayırlarınızı çalıyorlar, kanınızı içiyorlar! Bunları sizin adınıza, sizi koruma, müdafaa etme adına yapıyorlar! **Allah size yeter ey Şam halkı!**

İşte ne mutlu sizlere, eğer sabrederseniz...

Zira artık Mevla her şeyinizi üstlenmiştir.

İşte ne mutlu sizlere, eğer sabrederseniz...

Zira artık Mevla her şeyinizi üstlenmiştir.[6]

Bize gelince.. Bizler size şunu diyoruz: **Kana kan! Evlerinizi yıkanlara karşı onların saraylarınızı yıkacağız!** Bizler Allah yolunda cihad ediyor ve Rabbimizin rızasını umuyoruz. Hiçbir kınayıcının kınamasından korkmuyoruz!

Öyleyse hilekar basının mekirlerine ve hilelerine aldanmayın... İnşallah bizleri sizlere karşı en merhametli, düşmanlarınızaysa en şiddetli davrananlar olarak bulacaksınız.

İşte bu bizim gerçek kimliğimizdir! Bizim için Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bunu bilmesi yeterlidir. Yine Allah biliyor ki Müslümanların kanlarını koru-

6. *Rasûlullah'ın 'Allah, Şam ehline benim için kefil oldu' hadisini kastediyor.*

mak için doğru sözlü ve ihlaslı olmaya çalıştık. Irzlarını ve kanlarını korumaya azim gösterdik. Bununla böyle, gece ve gündüz ve Şam ehlini tekfir ettiğimiz fitnesini ortaya atıyorlar. Mazallah! Onların kanını helal görüyormuşuz! Vallahi asla öyle değil! Allah'ta biliyor ki Şam'daki (Suriye'de) ehlimizi selamet ve emanda yaşamaları için çalıştık.

Hırsızlarla mücadele etmeyi, yol kesicileri ve takipçileri yakalamayı açık bir şekilde sadece bizler üstümüze aldık ve yaptık. Oysa gece ve gündüz Şam halkının katilleri olmakla suçlanıyoruz. Toplu katliamların failleri olarak suçlanıyoruz! **La havle vela kuvvete illa billah!**

Allah'ın bilmesi yeterlidir ki, öyle bir şehir, köy ve kasaba yoktur ki, bizler girdikten sonra orada yaşayan Müslümanların can, mal ve ırz güvenliği sağlanmasın. Hırsızlar, yol kesiciler ve mücrimler oradan temizlenmesin!

Oysa gece gündüz Müslümanları korku içinde bırakmak ve haremlerine göz dikmekle suçlanıyoruz.

Yine Allah biliyor ki, bütün insanlarla konuştuk ve ellerimizi herkese uzattık. Sonra biz sadece kendimizden başkalarını kabul etmemekle suçlanıyoruz. Kendimizden başkasını mücahid olarak görmediğimizle suçlanıyoruz! İnsanların amellerini küçük gördüğümüzle itham ediliyoruz. Haşa ve kella! Bizler hiçbir zaman masum olduğumuzu iddia etmedik! Hatalarımızda kasıtlı olduğumuz ve onlarda ısrar ettiğimiz bize atılan bir iftiradır!

Ve yine Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bilmesi yeterlidir ki, bizler, diyarlarımızı ve ailemizi terk edip hicret ettiğimizde, sahip olduğumuz her şeyi hatta canlarımızı Allah yolunda harcadığımızda tek amacımız Allah'ın şeriatının tatbik edilmesi olmuştur. Oysa gece ve gündüz iddia ediliyor ki öyle bir tasavvur oluşturuluyor ki bizler Allah'ın şeriatına tabi olmayan tağutlarmışız! Allah'a sığınırım.

Ve yine Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bilmesi yeterlidir ki, **bizler insanlar içerisinde Rafiziler ve Nusayrilere karşı en şiddetli insanlarız.** Bunu Rafizilerin kendileri de iyi biliyor artık.

Ve yine Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bilmesi yeterlidir ki, bize yapılan hiyanet ve sırtımızdan saplanan hançer gecesi, Hayr bölgesinde Ebu Ömer El-Çeçen komutanlığında Nusayrilere karşı operasyona hazır olan bir ordumuz vardı. Öyle ki bu ordu, **o vilayeti tamamen Nusayrilerden temizlemedikçe geri dönmeyeceğine karar vermişti.**

Bunun için planlarda yapılmıştı ve bizim Halep'te doğusuna doğru ilerliyen başka bir ordumuz da vardı. **Bu ordu da Halep'i tamamen temizlemek için bir plan yapmıştı.**

Diğer başka bir ordumuzsa Doğu cephesinde **Kuveyris havaalanını temizlemek için toplanmıştı.** Yine bir başka ordumuz da **Hananu kasabasını fethetmek için ameliyeye hazırlanıyordu.**

Allah biliyor ki İdlip bölgesinde hazır olan bir ordumuz, Nusayrilerin 11 tane haciz bölgesine ameliye (Operasyon) yapmak ve **Dayf vadisini Nusayrilerden temizlemek için beklemekteydi.**

Yine Hama'da bir başka ordumuz da Nusayrilerin üzerine gitmek için pusuya yatmıştı. Ve bütün bunları sadece Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bilmesi yeterlidir. **Sonra bize yapılan hiyanet sonucu tüm bu operasyonlar durduruldu!** Sonrada kalkıp bizleri Nusayri ve Rafizilerin ajanı olmakla suçluyorlar. Hasbunallahi ve ni'mel vekil! Hasbunallahi ve ni'mel vekil!

"Şüphesiz ki ne yerde ne de gökte hiçbir şey Allah'a gizli kalmaz." [7]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi va sellem* şöyle buyuruyor:

"İnsanların üzerine öyle seneler gelecek ki, yalancılar tasdik edilicek, doğru sözlülerse yalanlanacak. Hainlere güvenilecek, emin kişilerse hain ilan edilicek."

Irak'taki Ehli Sünnet Müslümanlara gelince, sizlere şunu diyoruz: *'Ey bizim ehlimiz! Sizler Rafizilerin kim olduklarının gerçekten iyi biliyorsunuz. Artık onlara karşı silahlanmaya başladınız. İşte bu sizin son fırsatınızdır. Onu kaçırmayın! Yoksa bundan sonra konuşacak bir kelime bile bulamazsınız.'*

Bir de sizin Rafizilerle olan savaşınız, akidevi bir savaştır. Bunu Nuri el H(m)aliki'de açıkladı.[8]

O utanmadan şöyle demişti: *'Mücahidlerle savaşmak mukaddes bir mücadeledir!'*

Onun Ehli Sünnet'e karşı savaşı küfür ve iman savaşıdır. İste o yalancı olduğu halde doğruları söyledi. **Öyleyse evlatlarınız olan mücahidlerin etrafında toplanın.** İşte bugün sizler Rafizilere karşı Ehli Sünnet'in kalesi konumundasınız. Bu öyle bir konumdur ki Rafizilere geçit vermiyor!

---

7. 3/Âli İmran, 5
8. Haliki: helak olan demek.

Ey İslam Devleti'nin mücahidleri! **Ey şeçilmişler! Ey bela ve musibet sonucunda temizlenenler!** Zor sınavlarla karşı karşıya kalmış olanlar!

'Lillahi derrukum!' Sizleri dağlardan daha sabit bulduk. Şüpheler size birşey yapamadı. Atılan iftiralar size mani olmadı. Savaşın öncüleri olarak ön saflarda Rafizilere karşı savaşın!

Ön saflarda dayanın! Bu Rafizi hamlesinin karşısında durun! Ehlinizi ve aşiretinizi Rafizilere karşı yardımsız bırakmayın! Bilin ki her yerde olan Ehli Sünnet gözleri sizlerin üstündedir. Şam'daki kardeşlerimiz sizleri (Irak'takileri) takip ediyorlar. Allah sizi mübarek kılsın.

Son olarak Amerika'ya seslenmek istiyorum!

Ey haçın koruyucusu!

Bil ki Şam'da kiraladığın, senin adına savaşan işbirlikçiler Şam'da birşey yapamayacak! Nasıl ki senin için Irak'ta faydası olmadıysa, öyle şekilde Şam'da da senin işine yaramayacak!

Yakın zamanda seninle yüz yüze de savaşacağız![9]

İslam Devleti'nin aslanları kendilerini o güne hazırlamıştır!

'De ki: 'Siz bizim için ancak iki iyilikten birini beklemektesiniz. Biz de, Allah'ın, ya kendi katından veya bizim elimizle size bir azap vermesini bekliyoruz. Haydi bekleyin; şüphesiz biz de sizinle beraber beklemekteyiz.' " [10]

"Rabbimiz, unuttuklarımızdan veya yanıldıklarımızdan dolayı bizi sorumlu tutma. Rabbimiz, bize, bizden öncekilere yüklediğin gibi ağır yük yükleme. Rabbimiz, kendisine güç yetiremeyeceğimiz şeyi bize taşıtma. Bizi affet. Bizi bağışla. Bizi esirge, sen bizim mevlamızsın. Kâfirler topluluğuna karşı bize yardım et." [11]

'http://www.takvahaber.net/dunya/ebu-bekir-El-bagdadiden-onemli-aciklamalar-h7363.html'

(https://alplatformmedia.com/vb/showthread.php?p=145309)

* * * * *

9. *Hadiste geçen 'Melhametu'l Kübra' savaşının yaklaştığını kastediyor.*
10. *9/Tevbe, 52*
11. *2/Bakara, 286*

Ebu Halid Es-Suri'nin Suriye'de Yaşanan Son Olaylara Yönelik Açıklaması: (7 Ocak)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

Övgünün sadece kendisine has olduğu Allah'a hamd ederim.

Kendisinden sonra hiçbir nebi olmayana salât ve selam ederim.

Mübarek Şam cihadının üstüne bir fırtına gibi esen son olayların ışığında ve Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* *"Din nasihattir! -Kime Ey Allah'ın Rasûlü! - Allah'a, Rasûlüne, Müslümanların önderlerine ve bütün Müslümanlaradır."* sözünden hareketle; bu nasihatimi, Irak ve Şam İslam Devleti cemaatinin yöneticilerine ve fertlerine yapıyorum.

Allah'tan yardım dileyerek diyorum ki!

Muhakkak ki şeytan, insanoğlunu gözetlemek için bütün mevzilere oturur. Allah yolundaki mücahidleri gözetlemek için oturduğu mevzilerden birisi de, onları *'aşırılık'* ve Müslümanların kanını helal görme tuzağına düşürmektir. Bu yöntem -yani tekfirde aşırıya gitme- Cezayir'de ve başka cihad sahalarında cihadı yok etmiştir. Sakın sıkıca bağladıktan sonra örgüsünü bozanlar gibi olmayın. Yoksa bu aşrılık tuzağına düşmekle mübarek Şam cihadını ifsat edersiniz.

Muhakkak ki tekfir ve riddet ahkâmını kullanmak, bunun bir benzeri olan mücahid grupların tamamını hiçbir delil olmadan sahvecilik ile itham etmek, cürüm olarak büyük günahların en büyüklerindendir. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır: *"Kim bir kardeşine 'Ey Kafir!' derse, bu söz ikisinden birine döner."* Peki bu sözü, Allah'ın şeriatı ile hükmetmek ve Allah'ın dinini yeryüzünde hakim kılmak için cihad eden gruplara söyleyenin durumu nasıldır? Nitekim biz bu grupların halini biliyor ve tanıyoruz.

Bugün, İslam devleti kurma ve cihad ismi adı altında, Şeyh Usame *rahimehullah*, Şeyh Eymen Ez-Zevahiri, Şeyh Abdullah Azzam, Şeyh Ebu Musab Es-Suri ve Şeyh Ebu Musab Ez-Zerkavi gibi hayatlarını Allah yolunda cihad etmekle tüketmiş -Allah hepsinden razı olsun- şeyhlere nispet edilerek yapılan birçok cürüm ve yanlış uygulamalar olduğunu duymaktayız ki onlar bu kötü men-

hecten son derece uzaktırlar. Hayatını bu büyük şeyhlerle beraber geçirip, onları hakkı ile tanıyan bir nasihatçi olarak size haber veriyorum ki, kurdun Yusuf'un *aleyhimusselam* kanından beri olması gibi bu şeyhler de kendilerine nispet edilen şeylerden beridirler. Sakın aldatıcıların aldatmaları ve yalancıların haberleri sizi kandırmasın.

Kafirlere karşı izzetli olmak ve Allah yolunda cihad etmek, Allah'ın dininin yeryüzünde ikame edilmesi için yeterli değildir ta ki Müslümanların tamamına karşı mütevazi oluncaya ve onlara nasihat edinceye kadar. Diğer mücahidlere ve Müslümanlara karşı kibir ve üstünlük psikolojisi ile hareket etmek, temkin ehlinin yolu ve yöntemi değildir. Allah kullarına mütevazi olmalarını emretmiştir. Hiç kimse diğerine karşı kendini üstün göremez ve haddini aşamaz. Kalbinde kardeşine karşı üstünlük duygusu bulunan hiçbir kimse yoktur ki kardeşine karşı haddini aşmasın. Üzülerek söylüyoruz ki buna bugün burada şahit olmaktayız.

Mücahid grupların kendi içlerindeki savaşlarından en kazançlı çıkacak şüphesiz ki Esed nizamıdır. Esed askerleri ile savaşılan cephelerden aleniyen çekilerek, mücahid gruplarla savaşmaya koyulmak, onları dar köşelere sıkıştırarak, riddet ahkâmını tatbik edip kanlarını, mallarını mübah görmek ve onları nefislerini savunmaktan başka ikinci bir seçeneği olmayan bir durumda bırakmak, cephelerin zayıflamasına, nizamın ilerlemesine ve başladığımız yere dönmeye yol açacaktır. Aynı zamanda mücahidlerin düşmanlığına ve toplumsal kabule zarar verecektir. Bunlar ise çoğu zaman, toplumun İslami hedeflerden uzaklaşmasına sebep olur.

Şehidlerimizin, nizamı def ederken ve topraklarımızı kurtarırken cömertçe sundukları kan, bunun için akmadı. Bu kanlar ancak şeriatın ikame edilmesi ve safların birleştirilmesi için akıtıldı. *'Çekişmeyin, korkuya kapılırsınız da, gücünüzü kaybedersiniz.'* Cihadın gücünü kaybetmesinden kaçının. Yani buna sebep olmaktan kaçının. Yaratıcıya isyan olan hiçbir hususta, kullara itaat yoktur.

Irak ve Şam İslam Devleti'nin, topraklarımızı özgürleştiren ve bir çok şehit veren mücahidlerle, kendileri bir devlet, onlar ise birer topluluk olarak davranmaya ısrar etmesi, insanların hakkı hususunda cimrice davranmaktır. Yüce olan Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: *"İnsanların hak ettikleri şeyleri onlara vermeyerek veya eksik vererek onlara cimrilik yapamayın."* İşte bu durumu krize çeviren ve ortamı hiç istenmeyen ve içinden çıkılmaz hale çeviren şeylerdendir. Bu krizden çıkmanın tek yolu ise, herkesin kendi hakiki hacmi itiraf etmesi ve Kur'an'ın önderliğinde çözüme yanaşmasıdır. *"Onların işleri aralarında istişare iledir."* Sizin sözlü tehditleriniz veya söylediğinize göre eğer varsa kimyasal kullanma tehditleriniz ya bizi yok eder veya da biz onu ortadan kaldırırız. Bunun ise İslam'la hiçbir alakası yoktur.

Sonuç olarak:

Irak ve Şam İslam Devleti'nin emirlerini, Irak ve Şam İslam Devleti'ndeki muhacir ve ensar kardeşlerimizi Allah'a tevbe etmeye, O'nun emrine dönmeye ve Allah'ın şeriatına boyun eğmeye (yani mahkemeleşip sonuca razı olmaya) çağırıyorum. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* şu sözündeki duruma düşmekten de sizi sakındırıyorum. *"Kim ümmetime -emire- karşı çıkar, ümmetimin iyisini de facirini de öldürür, mümimine hiç dikkat etmez ve sözünü yerine getirmezse, benden değildir."*

Yüce Allah'tan bizi, sözü dinleyip en güzeline tabi olanlardan ve Allah yolunda kınayanın kınamasından korkmayan kimselerden kılmasını isterim.

(http://www.ummetislam.com/ebu-halid-es-suriden-iside-cagri.html)

(http://www.hanein.info/vb/image/imgcache/2014/01/1941.jpg)

* * * * *

Eymen El Zevahiri (15 Ocak)

Allah'ın adıyla başlar, O'na hamd ederim,

Salât ve selam Rasûlüne, âl'ine, ashabına ve onları veli edinenlerin üzerine olsun.

Çok değerli ve izzetli kardeşlerim!

Ey İslam'ın mücahidleri!

Ey Yiğit Cihad Erleri!

Şam'daki bütün cihad eden, nöbet tutan, fetihler yapan ve yakında Allah'ın izniyle zafer kazanacak bütün mücahid guruplar!

Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi hepinizin üzerine olsun.

Sevgili Kardeşlerim!

Sizler biliyorsunuz ki, ben ve El-Kaide cemaati, hepinize saygı ve sevgi beslemektedir; değerinizi bilmektedir; kararlılığınızdan dolayı sizi övmektedir; cihad ve ribat toprakları olan Şam'da İslami devletin kurulması hususunda, size ümmetin emeli olarak bakmaktadır; sizi Mescid-i Aksa'nın özgürlüğünün müjdecisi olarak görmektedir; sizin mübarek cihadınızı, Nubuvvet menheci üzerine olan raşit hilafeti geri döndürmenin ilk adımı olarak kabul etmektedir -Allah'ın izniyle-.

Ey Kıymetli Kardeşlerim!

Biliniz ki; gerek benden sadır olan, gerekse de yaşayan veya şehit olmuş -Allah kabul etsin- diğer değerli kardeşlerimden sadır olan birçok beyanatlarda, bizler hiçbir Müslümanı veya mücahidi ayırt etmeden bir kardeş gibi bütün herkese hitap ediyorduk. Bilakis hepinizi, İslam'da, cihadda, hicrette ve ribatta bir kardeş olarak kabul ediyorduk. El-Kaide'nin medya organından bir çok kereler tekrarlandığı gibi, aramızdaki İslam kardeşliği, yok olacak ve değişken her türlü cemaatsel bağdan çok daha kuvvetlidir. Birleşmeniz ve birbirinize yakın olmanız, bizim yanımızda bütün cemaatsel bağlardan daha önemli, daha kuvvetli ve daha üstündür. Birlik olmanız ve saflarınızın birleşmesi, cemaatsel bağların ve grup taassupçuluğunun üstündedir. Bilakis, laik, hizipçi, Safevî Şiî İran'ın, Rusya'nın ve Çin'in desteklediği, çağımız haçlı seferlerinin anlaştığı düşmanlarınıza karşı savaşınızda bir bina gibi tek saf olmanıza ve birlikteliğinize engel oluyorsa, tereddütsüz bir şekilde bu cemaatsel bağlardan vazgeçilir.

Sizler çok iyi biliyorsunuz ki, bizler ne bir Müslüman'ın ne de bir mücahidin saygınlığına dokunulmasını, malı, canı, ırzı ve değeri hususunda taşkınlık yapılmasını, onlara küfür ve riddet ithamlarının yöneltilmesini kesinlikle kabul etmeyiz. Cihad ve ribat toprakları Şam'da, canlarını ve mallarını Allah yolunda cihad etmek, Allah'ın dinini yüceltmek, Allah'ın şeriatıyla hükmetmek için feda eden bütün cihadîi gruplara, hiçbir şekilde riddetle, küfürle ve dinden çıkmakla vasıflanamayacak kardeşlerimiz olarak bakmaktayız.

Cihad ve ribat toprakları Şam'daki İslam mücahidlerine Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* şu sözünü hatırlatmak isterim:

"Her kim kardeşine 'Ey Kafir!' diye hitap ederse, bu ikisinden birisine döner."

Değerli Kardeşlerimiz!

Sizler biliyorsunuz ki, bizler, bugüne kadar cihad ve ribat toprakları Şam'da İslam devletinin kurulması için çaba sarf etmeye bütün herkesi çağırdık, çağırıyoruz ve çağırmaya da Allah'ın izniyle devam edeceğiz. Yine bizler, şer'i şartların kendisinde tamamladığı ve razı olunan bir kimsenin yönetici olarak seçilmesini, onların seçimlerinin bizim seçimimiz olduğunu bildirdik. Aynı şekilde, onların -Şam ehlinin- üzerine, kendini yönetici kılan hiçbir kimseden de razı olmayacağımızı söyledik. Çünkü bizler, şeraitle yöneten, şurayı genişleten, adaleti yayan, hakları koruyan, düşmanlığı reddeden Nubuvvet menheci üzerine olan raşit hilafeti döndürmek için çalışıyoruz.

Ey cihad ve ribat toprakları olan Şam'daki bütün cihadi grupların değerli İslam mücahidleri!

Ümmetin size bağlı olan kalplerini ve bizim kalplerimizi, İslam mücahidlerinin safları arasında yayılan savaş fitnesi yaraladı. Bundan dolayı, cihadî gruplardaki bütün kardeşlerimizi, Şam ehlinin değerli alimlerini, davetçilerini, kabile şeyhlerini, eşrafını, tacirlerini, katiplerini, gazetecilerini, medyacılarını, düşünürlerini ve bütün şerefli hür kimseleri, mücrim, zalim, hizipçi, laik Esed yönetimini düşürmek ve adil bir İslamî yö-

netim ikame etmek için çalışmaya davet ediyoruz. Aynı zamanda nerelere kadar ulaşacağını Allah'tan başka kimsenin bilmediği bu fitneyi durdurmak için çalışmaya çağırıyoruz. Bütün herkesi, acilen İslam ve cihad kardeşlerinin arasındaki bu savaşı durdurmak için çalışmaya, mücahid grupların birbirleri hakkında iddia ettikleri mağduriyetler hususunda, birbiri ile ihtilaf etmiş grupların problemlerini çözecek şer'i bir heyeti tesis etmeye, hükmü ile herkesi bağlayacak bir mekanizma oluşturmaya çağırıyoruz.

Halim ve yüce Allah'tan bütün güzel isimleri ve yüce sıfatları ile, mücahidlerin kalplerini ve saflarını birleştirmesini, güçlerini toplamasını, gizli ve açık bütün fitneleri bizlerden, onlardan ve Müslümanlardan uzaklaştırmasını diliyorum.

Sözlerimizin sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir. Efendimiz Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem*, âl'ine ve ashabına salât ve selam olsun.

Allah'ın rahmeti, bereketi hepinizin üzerine olsun.

'http://www.pressmedya.com/manset/16867/zevahiri-tekfirci-gruplari-uyardi.html'

(http://justpaste.it/e6p2)

* * * * *

El Kaide Resmi Açıklama (02/03)

Yapılan açıklamada şu ifadeler yer aldı:

1. Birincisi, El-Kaide Cihad örgütü Irak ve Şam İslam Devleti ile bir bağlantısı olmadığını ilan eder. Irak ve Şam İslam Devleti'in ilanından haberimiz olmadığı gibi bizimle istişare de edilmemiştir.

2. Irak ve Şam İslam Devleti'den kalbimiz mutmain olmadığı için kendilerine faaliyetlerini durdurmaları emrini verdik. Irak ve Şam İslam Devleti El Kaide'nin bir kolu değildir ve organizasyonla bir alakası yoktur.

3. El-Kaide Cihad örgütü Irak ve Şam İslam Devleti'nin yaptıklarından ve davranışlarından sorumlu da değildir.

4. El-Kaide'nin kolları Merkez Yönetimi tarafından ilan edilenler ve bizim tarafımızdan kabul edilenlerdir.

5. Bütün Mücahid kardeşlerimizi ve Müslümanları sevdiğimizi ve desteklediğimizi, kendilerine sadık olduğumuzu belirtiyoruz.

6. İkincisi, El-Kaide cihadı çalışmalardaki bazı anlamları tekrar beyan etmek istemektedir:

7- Bunlar Şura ve birlikte hareket etmek, önemli kararları Mücahidlerle ve liderlerle danışarak almaktır.

8. Böylelikle Mücahidlerin arasındaki problemler kendi içlerinde halledilmiş ve medya üzerinden tartışılmamış olacaktır.

9. Biz İslam ümmetinin bir parçasıyız ve İslami kuralları karşıladığı müddetçe kendilerini kimin yöneteceğini seçme haklarını ellerinden alamayız.

10. Alimlere, mücahidlere ve liderlere danışmaksızın emirlikler veya devletler ilan etmede acele etmeyiz ve insanları buna zorlamayız.

11. Ümmeti cihadı ilgilendiren ana meseleler üzerinde seferber ederiz. Usame bin Ladin'in de fikriyatı budur.

12. Bu sebeple '*İslam'ın Zaferi*' belgesini yayınlayarak insanların odaklanması gereken meseleleri izah ettik.

13. Cihada zarar veren tutumları ortadan kaldırmak için *'Cihadın Genel Prensipleri'* belgesini yayınladık.

14. Bir Mücahide, Müslümana yahut Gayri Müslim'e eziyet veren her türlü davranıştan Kaide Cihad Cemaati beridir.

15. Böylelikle Şam'da Mücahidler arasında meydana gelen Fitne'den beri olduğumuzu, dökülen Müslüman kanlardan masum olduğumuzu beyan ederiz.

16. Herkese Allah'tan korkmalarını ve üzerlerinde düşen büyük mesuliyetin farkına varmaları çağrısında bulunuyoruz.

17. Şam'da meydana gelen fitnenin yol açtığı felaketleri, Cihada verdiği zararı ve İslam Ümmetinin içinde bulunduğu durumu görmeleri çağrısında bulunuyoruz.

18. İman sahibi kişilere Cihadla ilgilenmeleri ve bu fitne ateşini söndürmeleri çağrısında bulunuyoruz.

19. Mücahidler arasındaki meseleler Şeriat Mahkemesi'nde çözülmelidir.

20. Üçüncüsü, Bizim herkesle aramızdaki nasihat kapısı açıktır.

21. Her Müslüman Mücahid bizden kardeş muamelesi, vefa ve destek görecektir.

(http://www.suriyehaberajansi.com/El-kaide-isid-ile-ilgimiz-yok-849h.htm)

(http://justpaste.it/ea9k)

* * * * *

Ebu Muhammed El-Adnani (3 Nisan)

Hamd, El-Kaviy, El-Metin olan Allah'a aittir. Salât ve selam, kılıçla alemlere rahmet olarak gönderilen peygamberin üzerine olsun.

Bundan sonra;

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurdu:

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar, kafirler ise tâgut yolunda savaşırlar. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın; şüphe yok ki şeytanın kurduğu tuzak zayıftır." [12]

Evet, gerçekten şeytanın tuzağı zayıftır. Amerika, kolunun altında *'Ortadaoğu'* ismini verdiği yeni bir harita ile ve büyük bir Haçlı coşkusuyla Irak'a geldi. Bütün gücüyle, bütün silahlarıyla, bütün kibriyle ve bütün küstahlığıyla. Bütün müttefiklerini yanına aldı, bütün uçaklarını ve donanmasını seferber etti ve atlarını ve askerlerini getirdi.

Haçlılar, hiç kimsenin kendileriyle başa çıkamayacağını zannettiler. **Halbuki Allah** *subhanehu ve teâlâ* **onları rezil etti** ve onların kurmuş olduğu tuzağın zayıflığını bize gösterdi. **Cihadın ateşi tutuşturuldu, Haçlı Seferi kırıldı, kötülere rağmen İslam Devleti kuruldu** ve Amerika, Irak'tan rezil olmuş bir şekilde atılarak kovuldu, yenilmiş ve beli kırılmış bir şekilde kuyruğunu bacağının arasına alıp kaçtı ve arkasında yeryüzünde Nebevi menhec üzere kuralacak olan Hilafeti tesis etmeye hazır bir İslam Devleti bıraktı. **Gerçekten bu Devlet, Allah'ın lütfuyla günden güne güçlenmektedir.**

Devlet'in binası yükseldi, sütunları dikildi ve bayrağı yükseklere çekiliyor ve rüzgarda dalgalanıyor. Devlet'in otoritesi Allah'ın lütfuyla kurulduğu günden bugüne kadar sona ermedi **ve Allah'ın izniyle fetihleri de son bulmayacak; Ta ki Haç kırılana, domuz öldürülene, cizye uygulanana ve fitne kalmayıp, din tamamıyla Allah'ın dini oluncaya kadar.**

Bizimle savaşmayı aklından geçirenler artık bin kere düşünsün.

Ey Irak'ın Ehli Sünnet'i, doğrusu bugün savaş, apaçık bir hale gelmiştir; bu savaş Hak ile Batıl'ın,

12. 4/Nisa, 76

küfür ile imanın, şirk ile tevhidin, Rafiziler ile Ehli Sünnet'in savaşıdır ve bu iki guruptan birisi üstün oluncaya kadar devam edecektir. O yüzden hangi safta olacağınızı seçin. **Allah, şirk ehlinin tevhid ehli üzerine galebe çalmasına izin vermesin.**

Ey Irak'ın Ehli Sünnet'i, doğrusu siz bir gerçeği bilmek zorundasınız. Bu gerçek şudur ki, Rafiziler ile barış içerisinde bir arada yaşamak diye birşey yoktur. Haviye meydanlarında, Bakuba camilerinde, Musul ve Samarra pazarlarında, Latifiye köylerinde, Bühruz, Ramadi ve Felluce mahallelerinde bu gerçeği kendiniz gördünüz. **Gelecek olan ise daha feci ve daha acıdır.**

Bu dünyaya ayak basanlar arasında en şerlilerinin müşrik Rafiziler olduğunun farkında olmalısınız. **Onlar Yahudilerden ve Haçlılardan daha şerlidir.** Geçmiş yıllarda size getirdiği şeylerden daha iyisini getirmeyecek olan **demokrasiyi inkar etmenizin zamanı gelmiştir.**

Demokrasi size hor görülme ve zilletten başka birşey getirmeyecektir. **Demokrasinin, tağutlara yetki vererek Allah'ın dinine karşı savaşa imkan tanıyan bir araç ve vesile olduğunu bilmenizin zamanı gelmiştir. Sadece kendi şahsi ve özel çıkarları için çalışan hain siyasetçilerinizi inkar etmenizin zamanı gelmiştir.** Onları seçerek zillet, aşağılanma ve zulümden başka birşey elde etmediniz.

Ey Irak'ın Ehli Sünnet'i, izzetin ve otoritenin, saadetin, güvenin ve mutluluğun yolunu anlamanızın zamanı gelmiştir. Cihad olmadan hukuk yoktur, cihad olmadan adalet yoktur, cihad olmadan şeref yoktur, cihad olmadan emniyet yoktur, **cihad olmadan ümit yoktur, cihad olmadan hayat yoktur, cihad olmadan hayat yoktur!**

Ey Ehli Sünnet! Mücahidlerin etrafında toplanma zamanı gelmiştir. Bakın ve görün, düşünün ve taşının, mücahidler hiç bir zaman bir makam elde etmek için veya bu dünyanın fani kırıntıları için savaşmadılar. Mücahidler, Allah'ın dinine yardım etmek ve mazlumlara yardımcı olmak için herşeylerini Allah yolunda feda ettiler. Mücahidler, savaş, esaret, parçalanmak ve yaralanmak dışında dünyalık başka bir şey elde etmediler. Hapishane, yerinden olma ve mahrumiyet dışında ailelerine ve ebeveynlerine başka birşey bırakmadılar. **Bütün bu sıkıntı ve acılara rağmen siz onlarda izzet ve onur görmektesiniz.**

Bugün sizden birisi önyargısız bir şekilde İslam ümmetinin durumu hakkında düşündüğü zaman, mücahidlerin eylemleri, mücahidlerin safları ve sancaklarının altı dışında ümmetin izzet ve onurdan yoksun olduğunu görecektir. Bu artık bir hakikattır ve bunu görünüşte inkar edenler bile artık kendi içlerinde inkar edemiyorlar. **Mücahidlerin eylemleri dışında hiç bir şeyin kafirleri ve münafıkları öfkelendirmediğini göreceksiniz.**

Mücahidlerin zaferleri dışında hiçbir şeyin onları üzmediğini göreceksiniz. Mücahidlerin varlığı dışında hiçbir şeyin tağutları korkutmadığını, uykularını kaçırmadığını ve yaşamlarını rahatsız etmediğini göreceksiniz. Mücahidler dışında kimsenin zayıf ve mazlumlar için bir umut kaynağı olmadığını göreceksiniz

Ey Irak'ın Ehli Sünnet'i, eğer siyasileriniz sizin Rafizilere karşı zillet içerisinde olmanızı, aşağılanmanızı ve boyun eğmenizi kabul ederlerse biz bunu asla kabul etmeyeceğiz ve siz bize yardım etsenizde etmesenizde biz sizin düşmanlarınıza karşı bir kalkan olmayı sürdüreceğiz.

Ey Irak'ın Ehli Sünnet'i, siz bizim silahlarımızı ve ordumuzu gördünüz. Bu ordu ve silahlar sizin cephanenizdir. Biz sizdeniz, sizde bizdensiniz. Bizden bir iyilik görürseniz bu sizin içindir. Eğer bizden iyilikten başka birşey görürseniz bize nashit edin. Biz sizin evlatlarınızın, Rafiziler'in köleleri, hizmetçileri ve takipçileri olduğunu gördüğümüz halde buna sessiz kalamayız. **Evlatlarınızın cehenemme gittiğini gördüğümüz halde onları o halde bırakamayız.** Biz sizin için bu dünyada izzet ve şereften, ahirette ise kurtuluş ve mutluluktan başka bir şey istemiyoruz ve bizden merhamet ve şefkatten başka birşey görmeyeceksiniz. Bizden binlercesini öldürmüş olsalar bile evlatlarınızın pişmanlıklarını kabul ettiğimizi görmüyormusunuz? Onları geri çevirmediğimizi veya hakkımızı talep etmediğimizi, sadece bize karşı silahlarını bırakmalarını, Rafizilere ve tağutlara yardım etmemelerini ve dine geri dönmelerini istediğimizi görmüyormusunuz?

Ey Irak'ın Sünnileri, demokrasiyi inkar etmenizin ve mücahidler etrafında toplanmanız size zarar vermeyecektir. Allah'ın dinine yardım etmeniz ve zafere ulaştırmanız size zarar vermeyecektir.

O halde Şeyh Ebu Bekir El-Bağdadi'nin öncülüğünü yaptığı bu cemaate katılın ve Allah'ın izniyle hiçbir zaman bundan dolayı pişman olmayacaksınız. Eğer mücahidler etrafında toplanırsanız, Araplar ve Acemler sizin emriniz altına girecek ve siz dünyaya hükmedeceksiniz. O halde mücahidler etrafında toplanın!

Ehli Sünnet aşiretlerinin büyüklerine ve onurlu evlatlarına şunu söylemek istiyorum: Tarih kaydediliyor ve melekler yazıyor. Hepiniz fanisiniz ve bazılarının sizi hatırlaması dışında sizden birşey arda kalmayacak. Hiç kimse amelleri dışında birşey götüremeyecek. **Bu yüzden gelecek Müslüman nesiller ya sizinle gurur duyacaklar ve hesap gününe kadar sizin için dua edecekler ya da isminiz anıldığı zaman size lanet okuyacaklar.** Ahiret günü, ya salih amelleriniz ve sizin peşinizden gelenlerin amelleri ile geleceksiniz ve Peygamberler, salihler ve şehidlerle birlikte haşrolunacaksınız ya da günahlarınızla ve sizin peşinizden gelenlerin günahlarını yüklenerek geleceksiniz ve Firavun ve Haman'la birlikte onları cehenneme sürükleyeceksiniz.

Tağutların köleleri olan laiklere şöyle diyoruz: **Geri çekildiğimiz yerlere ve daha fazlasına tekrar döneceğimize dair söz veriyoruz.** Bugün Allah'ın lütfuyla dünden daha güçlüyüz ve düşmanımız Allah'ın lütfuyla zayıflık ve çöküntü içinde. Bugün İslam Devleti'nin muhacirlerden ve ensardan olan aslanlarını görüyorsunuz, onların metanetine ve gücüne şahit oluyorsunuz. Onlar dün çöllerde terkedilmiş olarak yaşıyorlardı ve çölün kızgın kumu onlara acı veriyordu. Yalnızlığa terkedilmiş ve yabancılaştırılmış olarak acı çekiyorlardı. Ve bugün şehirlerin sokaklarında ve meydanlarında mutlu bir şekilde dolaşıyorlar. Kırsal bölgelerde misafir ediliyorlar, gölgeleniyorlar ve mutlular. Onların bugünlerini bırakıp eski günlerine geri döneceklerini zannetmeyin. O yüzden ey laikler, sığınacağınız bir yer kalmadı. O halde burayı terketmeniz sizin için daha iyi olacaktır. **Çünkü İslam Devleti Allah'ın izniyle kalıcıdır, kararlıdır ve muzaffer olacaktır**.

Kervan ilerliyor ve köpeklerin havlamaları ona bir zarar veremiyor. Allah'ın izniyle bugünden sonra artık hiçbir fitne onun askerlerine zarar veremeyecek. Çünkü bütün okları, mızrakları ve kılıçları hissettiler ve her çeşit yalan ve iftira ile karalandılar. Her türlü hata ile suçlandılar fakat bu onların güçlerini, metanetlerini ve kararlılıklarını artırdı ve ayakta kaldılar.

O yüzden ey Irak Şam İslam Devleti'nin evlatları, size müjdeler olsun. Çünkü sizler gariplersiniz. Size müjdeler olsun ki Nebi'nin *aleyhisselam:*

"Onları terk edenler ve kendilerine karşı çıkanlar onlara bir zarar veremezler" sözünde bahsettiği kişiler eğer siz değilseniz kim olabilir?

Bu zafer sizin için bir müjde olsun. **Çünkü bu zafer, bu akide ve menhec üzerinde sağlam kalmanın zaferidir.** Zafer bu yoldadır ve sizler bugün dağlardan daha sabitsiniz. Sarsılmadınız, sabırlı oldunuz ve şimdi zafer elde ettiniz.

Allah'ın izniyle Ömer'in fetihleri başlamıştır. **Eğer sizden biri yüzlerce mil yolculuk yapacak olursa, sadece Tevhid bayrağının yükseklerde dalgalandığını görecektir.** Ve bu bayrağın altında Allah'ın hükümlerinden başka bir hüküm ve Allah'ın dininden başka bir din görmeyecektir. **Münafıklar aşağılandılar, küçümsendiler ve geri çekildiler. Muvahhidler ise izzet sahibi ve muzaffer oldular.** Bize bu zaferi ve onuru yaşatan Allah'a hamdolsun. Artık bugünden sonra öldürülmeyi önemsemiyoruz.

ABD'nin, yahudilerin ve başını Suud ailesinin çektiği tağutların nefretlerine rağmen, kurmuş olduğumuz mahkemelerle, koyduğumuz hududlarla ve uyguladığımız şeriatla Allah'a kavuşmak bize yetecektir.

Ey İslam Devleti'nin askerleri, sizler bugün savaşın merhalelerinden yeni bir merhaleye geçtiğinizi bilin. Çünkü siz şehirlere geri döndünüz ve toprakları ele geçirdiniz. Sizden biriniz geri dönmeyi düşünmeden önce binlerce kez ölsün. Başta Felluce'de olmak üzere, kontrolünüzde olan şehirlerde ve bölgelerde Allah'ın hükümlerinden başkasıyla hükmedilmeyecektir **ve buralarda laiklere yer yoktur.** Felluce, mücahidlerin Fellucesi'dir, Anbar, mücahidlerin Anbarı'dır, Ninova, Kerkük ve Selahaddin muvahhidlerindir. **Diyala, Bağdat ve Bağdat'ın kuzeyi ve güneyi Ehli Sünnet'indir. Basra, bizim Basramız'dır ve orada necis Rafizilere yer yoktur.**

Ey İslam Devleti'nin askerleri, sizler yardımsız bir millete karşı savaştığınızı hatırınızdan çıkarmayın. Çünkü yardım istedikleri zaman, Ali'den *radıyallahu anh*, Hüseyin'den *radıyallahu anh* ve Fatima'dan

radıyallahu anha yardım isterler, Abbas'a *radıyallahu anh* sığınırlar. **Onlar, insanlara bağlanırlar ve putlara ibadet ederler.** Allah sizin üzerinize onlara zafer vermeyecektir.

Silahınız akideniz olsun, takvanız gücünüz olsun ve Allah'ın zaferinden emin olun. Çünkü siz Allah'ın askerlerisiniz, Allah yolunda savaşıyorsunuz. Rafiziler ise şeytanın askerleridir ve tağutun yolunda savaşıyorlar. O yüzden şeytanın dostlarına karşı savaşın, şüphesiz şeytanın hilesi her zaman zayıf olmuştur. Böylece Allah size onların gücünü kırmayı, köklerini kazımayı, kalplerini korkuyla doldurmayı ve silahlarını ve teçhizatlarını ganimet olarak almayı nasip etsin.

Onları pusu yerlerinde bekleyin, her kapıdan onlara saldırın, koyunları boğazladığınız gibi onları boğazlayın, sinekleri öldürdüğünüz gibi onları öldürün. ABD ve İran onlara yardım ediyor, fakat sizi koruyan ve size yardım edenin, koruyucuların ve yardımcıların en hayırlısı olan Allah olduğunu bilin.

O halde, ey Anbar'ın, Ninova'nın, Selahaddin'in, Kerkük'ün, Diyala'nın, Bağdat'ın ve güneyin aslanları, genişlemeye ve haritaları yeniden çizmeye devam edin.

Bugün siz gerçekten her yerde mazlumların umudu oldunuz ve **Bağdat'ta, Rumiye'de (Lübnan), Halep'te, El-Hair'de (Suudi Arabistan), ve Ebu Zabal'da (Mısır) esirler sizi bekliyorlar. Sizin Bağdat'ta, Şam'da, Kudüs'te, Mekke'de ve Medine'de bir randevunuz var. Sizin Dabık'ta, El-Guta'da ve Roma'da bir randevunuz var inşallah.**

Zillet ve boyun eğme döneminin kapandığını ve hiçbir zaman geri gelmeyeceğini bütün dünyaya gösterin. Yeryüzünün yönetimi, kılıçlarla Müslümanlardan başkasının elinde olmayacak. **İzzet, ancak Allah'a, O'nun elçisine ve müminlere mahsustur. Fakat münafıklar bilmezler.**

Son olarak, İslam'ın yiğitlerinden bir yiğit, aslanlarından bir aslan, sancaklarından bir sancak olan emir Şeyh Ebu Osman Dokko Umarov'un şehadeti ile ilgili olarak Kafkasya Emirliği'ndeki mücahid kardeşlerimize başsağlığı diliyoruz.

Allah'tan onun şehadetini kabul etmesini ve Firdevs cennetine koymasını diliyoruz. O bu dünyayı hiç bir zaman dinine tercih etmedi. Allah ona rahmet etsin. **O yiğit, koruyucu, mert ve cesur olarak tağutlara karşı verdiği savaşta hiçbir zaman zayıflık göstermedi veya yumuşamadı**. Hastalığının şiddetine rağmen saklanmadı. Biz onu mütevazi oluşuyla, insanları korumasıyla ve Allah'ın dinine yardım etmesiyle tanıdık. Yine onu cemaatleşme ve Müslümanların safının birleşmesi uğrunda gösterdiği gayretiyle ve düşmanlara karşı meydan okumasıyla tanıdık. Allah ona bol merhametiyle merhamet etsin ve onu nebilerle, sıddıklarla ve şehidlerle hasretsin.

Kafkasya'daki kardeşlerimiz, ittifak halinde Ebu Muhammed'i (Allah onu korusun) yeni emir olarak seçmelerinden dolayı bizi mutlu ettiler, kendilerini takdir ediyoruz. Allah, insanlara onun ilminden faydalanmayı nasip etsin, dininin muzaffer olmasına ve Rusların mağlub edilmesine onu vesile kılsın. Kafkasya'daki kardeşlerimizi bu yolda devam etmeye çağırıyoruz. **Biz Allah'ın izniyle onlarla birlikteyiz,** onlara yardım etmekten geri durmayacağız, **Hattab'ın, Ebu Velid'in, Şamil'in ve Umarov'un yolunda yürüyeceğiz.** Allah'dan *subhanehu ve teâlâ* dileğimiz bizi onların yolunda sabit tutması ve bizi onlara kavuşturmasıdır.

(http://www.takvahaber.net/m/?id=8016)

(http://alplatformmedia.com/vb/showthread.php?t=43361)

* * * * *

Ebu Muhammed El-Adnani (20 Nisan)

Hamd, El-Kaviy, El-Metin olan Allah'a aittir. Salât ve selam, kılıçla alemlere rahmet olarak gönderilen peygamberin üzerine olsun. Bundan sonra;

Allahu Teala şöyle dedi:

"Ey iman edenler! Sabredin, düşmanlarınıza karşı sebat gösterin, nöbet bekleyin, Allah'dan gereğince korkun ki, kurtuluşa eresiniz." [13]

Bizler cihad yolunda yürüyenler arasında bir çok farklı durumlar gördük. Onlardan bazıları biraz yürüdüler fakat yolun başında bir sapma onlara isabet etti ve bu yolda kalmadılar ve ilk zorlukla birlikte oturdular. Yine onlardan bazıları yolun yarısına kadar yürüdüler fakat felaketler ve olası zorluklar sebebiyle sebat üzere devam etmediler ve neticede kenarda kaldılar. Yine onlardan bazıları yolun sonuna ulaştılar fakat sonra sabırlarını kaybettiler ve geriye döndüler.

Bütün bunların hükmü, bu yolda hiç yürümemiş olanların, tek bir adım dahi atmamış olan bir kişinin hükmü gibidir ve bunlar arasında şeytanın şehvet ve şüphe ile aldattıkları vardır. Neticede saptılar, misyonlarından ayrıldılar ve doğru yaptıklarını zannetmektedirler. Yine onlar arasında Allah'ın ilim üzere saptırdığı kişiler vardır. Cihad yolunda sabırla yürüyenlerin, Allah'a kavuşuncaya kadar Allah'ın kendilerine vaadettiği şeye sadık kalan ve yollarını değiştirmeyerek bu yolda sebat edenlerin sayısı ise azdır.

Irak cihadında bizim için birçok işaret ve ibret hasıl oldu. Kur'an'ı okuyorduk ve bizim önümüzde yürüdüğünü görüyorduk ve her gün, her saat, her an bir hakikat olarak yaşıyorduk. Ve hiç kimse Kur'an'ı bir mücahidin anladığı gibi anlayamaz ve dini mücahidin bildiği gibi bilemez.

Allah bize lutfetti ve Irak'ta cihadın kapısını bize açtı. Muhacirler buraya gelmek için birbirleriyle yarıştılar her yerden akın ettiler. Ve tevhid sancağı göklere çekildi ve cihad pazarı kuruldu. Az sayıda muhacir ve ensar, eski silahlarla, yalın göğüslerle, Allah'ın zaferinden emin ve Allah'ın şeriatını hakim kılmaya kararlı bir şekilde tarihte bilinen en güçlü ordu ile çarpışmaya girdiler. Bedenleri Irak'ta, gönülleri mahkum şehir Mekke'de, kalpleri Beytu'l Makdis'te ve gözleri Roma'da olarak.

Savaş şiddetini artırdı, alev çoğaltıldı, sebat edenler ayakta kaldılar, yıkılanlar düşmeye başladılar ve Allah mücahidlere zafer verdi. Kol güçlendi, rüya büyüdü. Irak'taki mücahidler cemaat ve Müslümanların birliği konusunda en titiz olanlardı. Şeyh Ebu Musab El-Zervaki, Müslümanların kelimesini birleştirmek, kafirleri öfkelendirmek ve mücahidlerin moralini yükseltmek için Şeyh Usame'ye biat etmede acele etti, Allah her ikisine de rahmet etsin. Bu biat, mübarek bir biat oldu. Birçok bölgede benzer biatler bunu takip etti.

Müminler sevindi, mücahidler hakkında kaygılar kalktı, rüya yaklaştı, savaş şiddetlendi, çatışmalar kızıştı, saflar ayrışmaya başladı, aşağılananlar aşağılandı, bozulanlar bozuldu, sapıtanlar sapıttı ve mücahidler sebat ettiler. Allah onlara zafer verdi ve Mücahidler Şura Meclisi kuruldu.

Sadece birkaç ay içerisinde Allah onları buna muvaffak kıldı ve sonra İslam Devleti'ni ilan ettiler. Büyük bir yankı ile ilan ettiler ve rüya gerçek oldu. Mücahidler örgütlerin kısıtlayıcılığından çıkarak Devlet'in özgürlüğüne kavuştular. Devlet'in emiri ve muhacir bakanı, Allah her ikisine de rahmet etsin, Rafizeyn Beldesi (Irak) El-Kaidesi'nin feshedildiğini ilan ettiler ve böylece varlığına son verdiler. Küfür ehlinin kalpleri korkuyla doldu ve bu yeni Devlet'e karşı gece ve gündüz tuzak kurmaya başladılar. Bütün güçlerini topladılar ve bütün kuvvetlerini Devlet'in üzerine attılar.

Fakat Allah'ın fazlıyla Devlet ayakta kaldı. Onun liderleri ile ilgili olarak vizyonlarının berraklığı, sözlerinin dürüstlüğü, sancaklarının açıklığı ve menheclerinin saflığı dışında hiç birşey bilinmiyordu. Onlar övülmeyi aramadılar, dinleri uğruna birilerini memnun etmenin peşine düşmediler. Asla böyle yapmadılar! Allah için hiçbir zaman kınayıcının kınamasından korkmadılar.

Savaşın şiddeti günden güne artıyor ve Allah'a hamdolsun Devlet güçleniyor ve sağlamlaşıyor. Hilafet yolunda muhacir ve ensar, Devlet'in sancağı altında toplandılar, kabileler ile görüşmeler devam ediyor. Savaş şiddetlendi ve sabit ve sağlam bir şekilde Devlet genişlemeye başladı.

13. 3/Âl-i İmran, 200

Düşmanlar ve Devlet'in muhalifleri yanlarında bidat ehli, fasıklar ve mücrimler ile birlikte tek bir yaydan atmaya başladılar. Fakat Devlet bütün bunlardan sıyrılarak ayakta kaldı, mücahidlerden fazilet ve derece bakımından kendilerinden önce gelenleri korudu, onların sözlerinin önüne geçmedi, onların emirlerine ve görüşlerine muhalefet etmedi, Müslümanların saflarının birliğini korudu, kendilerinden önce gelen fazilet ve cihad ehline saygı duydu.

Evet, biz duyduğumuz ve gördüğümüz şeylerden bazılarını kerih görmemize rağmen saygı gösterdik, saygı duyduk, cemaati koruduk ve bunda sabırlı olduk. Sabrettik ve sabırlı olduk. Yoldan sapma görmeye başlayıncaya kadar iyi olanı yaydık, kötü olanı ise gizledik. Sabrettik ve bizden önce gelen fazilet ehlini mazeretli görmeye çalıştık. Fakat mesele büyüdü ve yolda sapma belirgin bir hale geldi.

El-Kaide liderleri doğru menhecten saptılar. Bunu söylerken bizi üzüntü kaplıyor ve kalbimiz acı ile doluyor. Bunu büyük bir üzüntü ile söylüyoruz ve bunu söylememeyi ne kadar çok isterdik. Fakat biz hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayarak hakkı söylemeyi üzerimize yüklendik. Değişim apaçık ve belirgin bir hale geldi. Gerçek şu ki, bugün El-Kaide, artık Kaidetu'l Cihad değildir, cihadın kaidesi değildir. Onu övenler arasında en alçaklar vardır. Tağutlar onunla flört etmekte, yoldan sapmışlar ve dalalette olanlar onu elde etmeye çalışmaktadır.

Artık cihadın kaidesi değildir. Çünkü sahvelerin ve laiklerin saflarında siper almaktadır. Dün onlara karşı iken bugün onlardan razı olmuştur ve fetvalarıyla mücahidlere karşı savaşmaktadır. Gerçekten bugün El-Kaide, artık cihadın kaidesi değildir. Onun yöneticileri, İslam Devleti'nin ve Hilafetin yeniden kurulması projesinin yıkılmasına bel bağlamışlardır.

Onlar menheclerini değiştirdiler, şüpheli oldular, karşıt görüşlü olanların biatlerini kabul ettiler, mücahidlerin saflarını böldüler, muvahhidlerin kanları ve kemikleri üzerine kurulan İslam Devleti'ne karşı savaşmaya başladılar. Bu Devlet ki, cihadın bütün liderleri onu övmüşler ve desteklemişlerdi, ve yıllarca açıktan ve gizliden onun meşruluğunu görmüşlerdi. Hatta bunlar arasında bugün Devlet'e karşı savaşanlar bile bulunuyordu. Öyle bir hale gelmişti ki Devlet'in emirlerini ve askerlerini öven kasideler yazılıyor, onun fazileti zikrediliyor, yakın geçmiş tasdik ediliyor ve her Müslümanın, boynunda Devlet'in borcunu taşıdığı söyleniyordu.

Peki bugün ne değişti? Emir aynı emir, liderler aynı liderler, askerler aynı askerler, menhec aynı menhec! El-Kaide yöneticilerinin bizi üzmelerine, bizi İbni Mülcim'in torunları olarak ve hariciler olarak tasnif etmelerine götürecek kadar değişen şey nedir?

Kendi nefisleriniz için Allah'tan korkun. Mücahidler hususunda Allah'tan korkun! İnsanları onlara karşı tahrik etmeniz konusunda deliliniz nedir? Onların kanlarının akıtılmasına sebep oluyorsunuz. Onların Devletleri'nin yıkılması için çalışıyorsunuz ve önünde duruyorsunuz! Rabbiniz için söyleyin, deliliniz nedir?!

Doğrusu bu suçlamalar delilsiz yapılmıştır. Allah'ın elinden sizi hiçbir zaman kurtarmayacaktır ve siz, sebep olduğunuz muhacir ve ensarin akan her damla kanı hakkında sorulacaksınız. Yakında Allah'ın huzurunda duracağınızı unuttunuz mu? Muhacirler ve ensar sizin düşmanlarınız öylemi?! Onlar sizin boyunlarınıza yapışıp şöyle diyecekler, *'Ey Rabbimiz, bunlar bizi harici olmakla suçladılar, Müslümanları bize karşı tahrik ettiler, kendilerini senin dinine zafer vermeye adıyan, senin kelimeni yüceltmek için kanlarını döken ve senin şeriatını hakim kılmak için bedenlerini satan tevhid ehli mücahidleri öldürdüler.'*

Ey Rabbimiz, onlar yaptıkları bu işlerle mücahidlerin zayıflamasına sebep oldular, kafirleri sevindirdiler ve mücahidlere karşı onları güçlendirdiler ve zulme uğrayan Müslümanların çektikleri acıyı artırdılar.

Ey Rabbimiz, onlar uzak bir şehirde oturdukları halde, kendi gözleriyle görmedikleri halde ve kendi kulaklarıyla duymadıkları halde hiçbir delil olmadan bizi ispatlanmamış suçlarla suçladılar.

Ey Rabbimiz, onlar her beldede mücahidlerin saflarını böldüler.

Ey Rabbimiz, onlar kendileri yaptıkları halde başkalarını o yaptıkları ile suçluyorlar.

Ey Rabbimiz, onlar bizim kanlarımızı helal sayıyorlar, kanlarımızın akıtılmasına izin veriyorlar ve bizi öldürüyorlar. Eğer onları bırakırsak bizi

öldürüyorlar. Fakat kendimizi savunduğumuz ve onlara cevap verdiğimiz zaman ise medya önünde ağlıyorlar ve bizi hariciler olarak vasıflandırıyorlar.

Ey Rabbimiz, onlara Şeyh Ebu Abdulaziz için neden ağlamadıklarını sor, Allah ona rahmet etsin. Neden onun katiline karşı insanları ayaklandırmadılar veya kanına karşı onun kanını istemediler veya onun meydanlarla hapishaneler arasında çürümesini istemediler. Onun Devlet tarafından öldürülmediği kesin olduğu için mi?! Eğer onun katili bilinmemiş olsaydı yine sessiz kalacaklar mıydı? Yoksa Devleti'mi suçlayacaklardı?

Ey Rabbimiz, onlara Sina'da öldürülen muvahhidlerin katillerini neden bu kadar yermediklerini sor. Neden insanları onların katillerine karşı harekete geçirmiyorlar? Neden onların tağutlarını övüyorlar ve onlara dua ediyorlar?!

Ey Rabbimiz, onlar mücahidlerle, sahveciler, yol kesici haydutlar ve mücrimler arasında ayırım yapmıyorlar. Onların hepsini topladılar ve onlara *'Ümmet'* adını verdiler. Onları mücahid olarak vasıflandırdılar, hayır dua ettiler, yardım ettiler ve desteklediler ve neticede cihadı onlarca yıl geciktirdiler.

Ey Müslümanlar! Ey mücahidler! Biz zulme maruz kaldık ve sabır gösterdik ki simgeler düşmesin ve insanlar dinleri hususunda fitneye düşmesin. Safların birleşmesi adına herşeye katlandık ve sabırlı olduk. Fakat bir yol bulamadık, hiç bir yol! Zira El-Kaide yoldan saptı ve değişti.

Devlet ve El-Kaide arasındaki ihtilaf sadece belirli bir şahsın öldürülmesi veya belirli bir şahsa biat verilmesi ile ilgili değildir. Onlar arasındaki ihtilaf sahvelere karşı savaşma ile ilgili değildir. Fakat mesele çarpık din anlayışı ve bozulmuş menhec meselesidir. Öyle bir menhec ki, İbrahim Milleti'nin ilan edilmesi, tağutların tekfir edilmesi ve tagutların destekleyenlerden ve onların cihadlarından beri durulması değiştirildi; Öyle bir menhec ki, barışçılığa inanan ve çoğunluğun peşinden koşan; Öyle bir menhec ki, cihadın zikredilmesinden ve tevhidin ilan edilmesinden çekinen ve bunun yerini devrim, halkın beğenisini kazanma, intifada, mücadele, kavga, cumhuriyetçilik ve laiklik ile değiştiren ve necis müşrik Rafizilerin sadece davet edilmesi ve kendileriyle savaşılmaması gerektiğini söyleyen!

El-Kaide bugün çoğunluk vagonunun peşinden gidiyor ve onlara *'Ümmet'* ismini veriyor; dinleri pahasına onlara karşı duruşunda yumşuyor ve mücahidlere karşı savaşan ve Rahman'ın hükmüyle hükmetmeyen İhvan'ın tağutuna dua ediyor ve ona sempati duyuyor, onun ümmet için bir umut ve ümmetin kahramanlarından bir kahraman olduğunu ifade ediyor. Hangi ümmetten bahsediyorlar ve onları hangi acı hasat bekliyor biz bilmiyoruz!

Ve şimdi Hristiyanlar savaşçılar oldular, put ehli Hindular, Şihler ve diğerleri *'milletin bir parçası'* oldular ve onlarla barış, huzur ve nezaket dahilinde yaşamak gerekli oldu. Vallahi hayır! Bu hiçbir zaman Devlet'in menheci olmadı ve hiç bir zaman olmayacaktır! Devlet insanları takip etmez. Eğer onlar iyilik yaparlarsa iyilik görürler. Eğer kötülük yaparlarsa kötülük görürler. Devlet'in menheci kalıcıdır: Tagutu inkar etmek, ondan ve onun ehlinden beri olduğunu ilan etmek, kılıçlarla, mızrak uçlarıyla, hüccet ve delille onlara karşı cihad etmektir. Kim buna katılırsa onu hoş karşılar. Ve kim buna muhalefet ederse kendisini *'Ümmet'* olarak gösterse bile ona ilgi göstermez. Hatta kendisi bir çadırda tek başına bırakılsa ve bütün dünya başka bir çadırda olsa bile.

Ey Müslümanlar, bu bizim menhecimizdir ve Allah'ın izniyle biz bu menhecimizden vazgeçmeyeceğiz. El-Kaide bize karşı savaşacak olsa bile, tamamen yok edilip tek kişi kalsak bile vazgeçmeyeceğiz. Ey mücahidler, ey muvahhidler, İslam Devleti'den Irak'a, Sykes-Picot sınırları arkasına geri dönmesi istendi. Bildirilerinde bu çağrıyı güzelleştirmekten geri kalmadılar. Üç ay önceye kadar bu geri çekilmenin gerçekleşmesi için tehdit ettiler ve pazarlık yaptılar. Ta ki Devlet, Rabbine itaat etmede, Nebi'nin emirlerine uymada ve cihadın önceki liderlerinin üzerinde anlaştığı şeyde diretene kadar bunu sürdürdüler.

Sonra Devlet'in menheci, harici ve haruri menheci oluverdi! Hayır, bundan daha da kötüsü oldular! İnsanlara yalan söylediği söylendi, duruşunda iki yüzlü olduğu ve takiyye yaptığı söylendi. Devlete açıktan savaş ilan edebilmek için bir gerekçe aradılar. Devlet projesini yıkmak, binlerce muvahhidin uğrunda hicret ettiği ve uğrunda binlerce pak ve iyi canların cömertçe veril-

diği rüyayı diri diri toprağa gömmek için Devleti bir kişiyi öldürmekle suçladılar. Bu, Kitaptan ve sünnetten midir? Bu, akıldan ve hikmetten midir? Bu komploların ötesinde olan bundan daha öte midir? Ve menhec değişti ve başkalaştı! O yüzden ey mücahidler, siz hangi eli tutacaksınız? Siz hangi menhecin safında olacaksınız?

Ey Allah'ım, birleştikten sonra tekrar zayıf olmaktan sana sığınıyoruz.

Ey İslam Devleti'nin askerleri, şundan emin olun ki, biz Allah'ın izniyle İmam Şeyh Usame'nin, istişhadilerin emiri Ebu Musab El-Zerkavi'nin, Devlet'in kurucusu Ebu Ömer El-Bağdadi'nin ve Devlet'in savaş bakanı Ebu Hamza El-Muhacir'in yolunda ilerliyoruz. Biz Allah'ın izniyle hiçbir zaman vaadimizi değiştirmeyeceğiz, ta ki onların tattığını tadana kadar.

Biz, Hilafetin yolunda ilerliyoruz ve Allah'ın izniyle kimse bize zarar veremeyecektir. Allah'ın izniyle kanlarımızla, kemiklerimizle ve cesetlerimizle Hilafeti döndüreceğiz, kalesini döndüreceğiz ve şanını döndüreceğiz! O halde vaadinizi bozmayın ve değiştirmeyin. Muhacirler, zincirlere bağlanmış olsalar ve hapishanelerde baygın olsalar bile İslam Devleti'ne gelmeye devam edeceklerdir. Onlarla İslam Devleti'nin arasına hiç bir zaman şüphe giremeyecektir. Hiçbir tağut onları durduramayacaktır. Hiçbir mu'dil onları belirsizliğe götüremeyecektir. Onlara yol gösterici ve yardımcı olarak Allah yeter.

Ey Allahım, eğer bu Devlet haricilerin Devleti ise onun belini kır, liderlerini öldür, sancağını düşür ve askerlerini hidayete ilet.

Ey Allahım, eğer bu Devlet senin Kitabınla ve senin Nebi'nin sünnetiyle hükmeden, senin düşmanlarınla savaşan bir İslam Devleti ise bu Devletin ayağını sabit tut, izzetlendir, zafer ver ve yeryüzüne yerleştir ve Nubuvvet menheci üzerinde bir Hilafete dönüştür. Amin deyin ey Müslümanlar!

Ey Allahım, mücahidlerin saflarını bölen, Müslümanların kelimesini ayıran, kafirleri sevindiren, müminleri öfkelendiren ve cihadı yıllarca geciktiren herkesin üstesinden gel.

Ey Allahım, onların sırlarını ve gizli niyetlerini ortaya çıkar ve onlara gazabını ve lanetini gönder ve onlar üzerinde senin gücünün ve kuvvetinin mucizelerini bize göster. Amin deyin ey Müslümanlar.

(http://www.takvahaber.net/dunya/isid-sozcusu-adnaninin-son-aciklamasi-h8080.html)

(http://justpaste.it/makan)

* * * * *

Ebu Muhammed El-Adnani (11 Mayıs)

Hamd, El-Kaviy, El-Metin olan Allah'a aittir. Salât ve selam, kılıçla alemlere rahmet olarak gönderilen peygamberin üzerine olsun. Bundan sonra;

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle dedi:

"Ve durdurun onları, çünkü sorguya çekilecekler." [14]

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle dedi:

"Onların şahitlikleri yazılacak ve onlar sorguya çekileceklerdir." [15]

Ubade İbni Samit *radıyallahu anh* şöyle dedi:

"Biz Rasûlullah'a zorlukta ve kolaylıkta, sevinçli ve kederli anlarda, başkaları bize tercih edildiği zamanlarda kendisini dinleyip itaat etmeye, açıkça küfür sayılan bir şey yapmadıkları sürece devleti yönetenlerin işlerine karışmamaya, nerede olursak olalım hakkı söyleyeceğimize ve Allah hakkı için hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayacağımıza dair biat ettik." [16]

Ey mücahidler, ey insanlar, kulaklarınızı bana verin! Gerçekten konuşmamda söylemek zorunda olduğum çok şey var.

Kulaklarınızı bana verin. Ben size şeyhlerimizin, liderlerimizin, emirlerimizin, cihadın kaidesi olan El-Kaide liderlerinin bazı sözlerini aktaracağım.

Şeyh El-Müceddid Usame bin Laden, Allah ona rahmet etsin, özel olarak Irak halkına, genel olarak Müslümanlara yönelik bir mesaj olan 22. konuşmasında şöyle dedi:

'Eğer insanlar İslam'ın bütün yasalarına uyar, örneğin faizin haramlığı gibi, fakat faiz üzerine kurulu bankalara izin verirse, böyle bir devletin anayasası küfür anayasası olarak değerlendirilir çünkü bu hareket, şeriatın eksik olduğuna inandıkları ve Allah'ın subhanehu ve teala indirdiğinin kusursuz olduğu inancında eksik oldukları anlamına gelir. Bunun, kişiyi İslam dininden çıkaran büyük küfür olduğu gizli değildir. Ayrıca, Amerika'nın emriyle ve savaş uçaklarının ve tank mermilerinin gölgesinde yapılan seçimler de büyük küfürdür. ***Bu nedenle bu seçimlere bilerek ve kabul ederek katılan herkes Allahu Teala'ya küfretmiştir, ve la havle ve la kuvvete illa billah.***

Biz partiler ve İslamcı gruplar adına konuşan, insanları bu irtidada katılmaya çağıran saptırıcılara karşı dikkatli olmalıyız. Eğer samimi olsalardı gece ve gündüz endişeleri kendilerini Allah'ın dinine adamak, mürted hükümetlerden beri olmak ve insanları Amerikan ve müttefiklerine karşı cihada çağırmak olurdu.

Eğer böyle yapmaya güç yetiremiyorlarsa kalpleriyle bunu reddetmeli ve mürtedlerin programlarına katılmaktan veya irtidat meclislerinde oturmaktan kaçınmalıdırlar. Irak hakkında söylediklerimizin hepsi Filistin durumu için de geçerlidir. Ülke işgal altındadır ve devletin anayasası, ***İslam'ın beri olduğu beşeri ve cahiliye anayasasıdır ve aday Mahmud Abbas, Bahai olan kafir bir ajandır.'***

Şeyh Ebu Yahya El-Libi, Allah ona rahmet etsin, şer alimleri hakkında yaptığı konuşmada şöyle dedi:

'Hakka karşı saygılı olduğunuzu iddia ettiğiniz halde dillerinizin hakkı söylemesine engel olan çıkar nedir. ***Harameyn beldesinin tağutu, insanları hızla küfre ve apaçık bir irtidata sürüklüyor.'***

Yine kurban bayramı hutbesinde şöyle dedi:

'Kendimizi kafirlerden ayırmak zorundayız. Onları boykot etmek bir zorunluluktur, kendimizi onlardan ayırmak bir zorunluluktur, onların bizim bir güzergahta kendilerinin ise başka bir güzergahta olduklarını, bizim bir delikte kendilerinin ise başka bir delikte olduklarını, bizim bir yolda kendilerinin ise başka bir yolda olduklarını bilmeleri bir zorunluluktur. Şeriatın emirlerini ve kelimelerini karıştırmak ve onunla oynamak büyük bir hataya ve açık bir fesada sebep olur.'

Ve yine şöyle dedi:

'Ya iman ehli, küfür ehline galebe çalar ve onları fethederek Allah'ın dinine katar, ya aşağılanmış bir şekilde elleriyle cizye öderler, ya da küfür ehli iman ehline galebe çalar veya göç ederler ve iman ehli küfür diyarını terkederek hicret eder.'

Allah sana rahmet etsin ey Şeyh. Bu hicrettir ve doğru din budur.

---

14. 37/Saffat, 24

15. 43/Zuhruf, 19

16. Buhari

Süleyman Ebu Ğeys, 'Kuveyt'teki Mürtedler' başlıklı hutbesinde şöyle diyor:

'Sana söylüyorum ey mürted, devletin İslamlaşmasına ve bu ülkedeki yönetim sisteminin İslamlaşmasına karşıysan o halde ben bu ülkedeki yönetim sisteminin tamanına karşıyım ve senin sarıldığın bu ülkenin anayasası benim terliklerimin ve ayakkabılarımın altındadır. Hayır, vallahi ben buna basarak kirlenmeyi reddediyorum. O halde bunu çöplük yığınına atın. Şunu bilin ki Kuveyt'in anayasası kafir, kafir, kafir bir anayasadır. Her kim bu anayasa ile hükmederse kafirdir. Vallahi ben bu sözü söylemekten vazgeçmeyeceğim. Vallahi hiç bir zaman bundan vazgeçmeyeceğim. Her kim bu anayasa ile hükmederse kafirdir.'

Şeyh Ebu Musab El-Zerkavi, Allah ona rahmet etsin, demokrasi yöntemi ve ehli hakkında şöyle dedi:

'Bu ve diğer sebeplerden dolayı biz bu şerli yönteme karşı şiddetli bir savaş ilan ettik ve biz bu yanlış inanca muntesip olanların hükmünü açıkladık. O halde yardım etme ve destek olma yoluyla bu yöntemi (demokrasiyi) uygulamak isteyen herkes bu yöntemin ve ehlinin dostudur ve bunların hükmü, buna çağıran ve açık bir şekilde kabul edenlerin hükmü gibidir. ***Seçimlerin adayları, rabliğe ve ilahlığa çağırmaktadırlar ve onlara oy verenler, onları Allah ile birlikte ilah edinmişlerdir. Onların Allah'ın dinindeki hükmü kafirdir ve bu, İslam'dan irtidattır****. Ey Allah'ım, beyan ettim mi? Ey Allah'ım, şahit ol.'*

İşte bu, **bizim bildiğimiz cihadın kaidesiydi ve bu onların menheciydi. Kim bunu değiştirirse bizde onu değiştiririz.** Bu bizim sevdiğimiz El-Kaide'ydi. Bu, bizim kendisiyle ittifak ettiğimiz El-Kaide'ydi. Bu, bizim desteklediğimzi El-Kaide'ydi. El-Kaide budur. Küfür devletlerine korku salan ve tağutların uykusunu bozan El-Kaide budur.

Kanımızda dolaşan ve kalbimizin derinliklerinde yaşayan El-Kaide budur. Biz ona saygı gösterdik, onu destekledik, ona hürmet ettik, onu onurlandırdık, onu yüksek saygıda tuttuk ve onun liderlerinden başkasına itaat etmedik.

Onun liderleri semboldür. Onlar hakkında küçük dahi olsa hiçbir şüphenin bizden herhangi birinin içinden geçmesine ve o sembollerden birinin karalanmasına veya onlar aleyhine konuşmak suretiyle onun liderlerinden birine hakaret edilmesine veya küçümsenmesine izin vermeyiz.

Evet ve neden? Çünkü onlar önce gelenlerdir, çünkü onlar iyilik ehlidir, çünkü onlar kendilerini feda edenlerdir, çünkü onlar ümmetin bu çağdaki sembolleri ve liderleridir, dini tekrar canlandıranlardır.

Bizim, cihadın kaidesi, El-Kaide ile ilişkimiz budur ve bu nedenle Devlet, Ebu Hamza El-Muhacir vasıtasıyla El-Kaide liderliğine bir mesaj göndermiş ve Devlet'in El-Kaide'nin en güzel örneklerine ve ümmetin sembollerine olan bağını teyit etmiştir ve El-Kaide'nin, Devlet'in toprakları üzerinde yerleşik olmasına rağmen mücahidlerin birliğinin korunması ve safların birleşmesi adına, cihad liderliğinin onlarda olduğunu söylemiştir.

İslam Devleti'nin liderlerinin, bahsettiğimiz bütün bu nedenlerden dolayı, Kaidetu'l Cihad'a olan hitabı, askerlerinin liderlerine olan hitabı, öğrencinin öğretmenine olan hitabı, çırağın ustasına olan hitabı ve gencin yaşlıya olan hitabı şeklinde olmuştur.

Devlet, cihadın büyüklerinin ve sembollerinin nasihatlerine ve yönlendirmesine bağlı kalmıştır. Bu sebeple Devlet, kurulduğundan bu yana, İran'ı kan gölününe çevirmeye muktedir olduğu halde İran'daki Rafizilere saldırmamış, onları İran'da güven içinde bırakmış ve içleri öfkeyle dolu olan savaşçılarını bundan alıkoymuştur. Ve bütün bu geçen yıllarda hiddetini bastırmış ve İran'ı hedef almadığı için onunla işbirliği yaptığı suçlamalarına tahammül etmek zorunda kalmış, El-Kaide'nin İran'daki çıkarlarını ve ikmal yollarını koruma adına, liderliğin emrine uygun olarak Rafizileri güvenliğe terketmiştir.

Evet, mücahidlerin sözlerinin birliği ve saflarının birliği adına askerlerini alıkoymuş ve öfkesini bastırmıştır. Tarih, İran'ın El-Kaide'ye paha biçilmez bir borçla borçlu olduğunu kaydetsin.

Evet, aynı şekilde Devlet, El-Kaide'nin emrine uygun olarak Harameyn beldesine saldırmadı, Âl-i Selul'u güvenliği içinde bıraktı ve orada hapisleri dolduran ümmetin alimlerini ve tevhidin gençlerini yalnız bıraktı.

El-Kaide'nin emrine uygun olarak Mısır'a, Libya'ya veya Tunus'a müdahele etmedi ve yıllarca öfkesini bastırmaya ve askerlerini zaptet-

meye devam etti. Kendisini yardıma çağıran savunmasız insanların çokluğu sebebiyle her yeri üzüntüyle doldu.

Laikler, Tunus'ta, Libya'da ve Mısır'da küfürde öncekilerden daha ileri olan yeni tağutları yerleştiriyorlar ve Devlet, El-Kaide'nin en iyi örnekleri olan, küresel cihadı üzerlerine alan ve bu ülkelerdeki operasyonları üzerlerine alan cihadın sembollerine ve liderlerine muhalefet etmeme adına, insanları tevhid kelimesi altında birleştirmek için harekete geçiremiyor.

Afedersin El-Kaide'nin emiri, afedersin ey Doktor!

Biz nerde olursak olalım doğruları söyleyeceğimize ve Allah yolunda kınayıcının kınamasından korkmayacağımıza dair Allah'a söz verdik.

Sen yaptığın son konuşmada insanlar arasında yanlış anlaşılmalara sebebiyet verdin ve onları, ispatlamak için çok çabaladığın fakat ispatlanmayan ve hiçbir zaman ispatlanmayacak olan bir şeye inandırmak için aldattın. Çünkü sen gizli mesajların kısımlarını anlamsız bir şekilde medyada açıklayarak bizim, kendi işlediğin ve büyüttüğün bir suçla suçlanmamıza neden oldun. Bunun hakkında sorulacak olan ve bunun yükünü taşıyacak olan sensin.

İnsanların yanılgıya düşmesi için çok çabaladın ve bizi hainler ve mücahidlerin safını bölen sadakatsiz şerliler konumuna koyarak onları aldattın. **Benim gibi küçük bir askere, senin gibi El-Kaide emiri olan birine cevap vermek düşmez fakat cevap verme hakkı, Hakkın sahibi olandadır. Doğrusu, sana cevap vermek zorunda olduğumuz için kalplerimizin ne kadar acıyla dolduğunu Allah biliyor.**

Afedersin El-Kaide'nin emiri,

Biz haklarımız pahasına ödünler vererek gönüllü olarak kendimizi sana karşı alçakgönüllü kılıyoruz ve kendimizi cemaate adıyoruz, Müslümanların birliğini ve mücahidlerin yeniden birleşmesini istiyoruz fakat bunun neticesi **sen, bizi sana biat etmeye ve senin emrinde olmaya zorluyorsun. Ve sonra fesatçı hainlerin biatlarını kabul ederek sebep olduğun mücahidlerin saflarının bölünmesinden ve kanlarının akıtılmasından bizi sorumlu tutuyorsun.**

Afedersin El-Kaide'nin emiri,

Devlet, El-Kaide'nin emrinde olan bir kolu değildir ve hiçbir gün böyle olmamıştır. Aksine, eğer Allah sana İslam Devleti'nin topraklarına ayak basmanı yazmışsa ona biat et ve bugün Molla Ömer'in emri altında bir asker olduğun gibi, Hüseyin'in torunu olan Emir El-Kureyşi'nin bir askeri ol. Bir Emirliğin veya Devlet'in bir cemaate biat etmesi geçerli değildir.

Afedersin El-Kaide'nin emiri, afedersin ey Doktor!

Tanıklığında, ispatlamak için elinden geleni yaptığın ve ispatlamaktan aciz kaldığın şeyi ispatlayan hiçbir şey bulunmuyor. Eğer öyle bir şey olsaydı kendisini *'sabırlı, muhacir'* olarak vasfettiğin kişiye tek bir kelimeyle cevap verir ve bizzat insanları alıkoyduğun medyadan bir şey getirmekten uzak dururdun. **Bu ne tuhaftır, ne tuhaftır!**

Halbuki bizim elimizde, Devlet'in ve başında senin olduğun El-Kaide'nin liderlerinin ağzından çıkan ve bu söylediklerinin aksine işaret eden deliller var. **El-Kaide cemaati'nin Irak'ta feshedilerek Devlet'e biat ettiğine ve Devlet'e katıldığına dair senin ağzından çıkan sözleri bütün dünya duydu.**

Bu açıklamanda söylediklerinin hepsi doğruydu ve ben buna ayrıca şunu ekleyeceğim: Yakın geçmişe kadar bize Devlet'in, El-Kaide ile olan bağı hakkında soranlara, bu bağın bir askerin emirine olan bağı gibi olduğunu söylüyorduk. Fakat, ey Doktor, bahsettiğimiz bu askerlik bağı, **küresel cihadın kelimesini birleştirmek içindi, Devlet'in içinde bir güç değildi, bağlayıcı değildi ve Devlet buna mecbur değildi.** Bu, bizden size bir alçakgönüllülük, bir tevazu ve bir onurdu. Senin bu bağın mahiyetini beyan ettiğin açıklamanda söylediklerini tasdikleyen birçok olay, hakikat ve delil ayrıca bizde mevcuttur.

Bir örnek: Irak'taki sıradan Şiilerin, ***'cehalet özrü kendileri için geçerli olan Müslümanlar olduğu'*** hükmüyle bizden defalarca kendilerini hedef almamamızı istemen. Eğer bizim sana biatımız olsaydı, onlar hakkındaki hüküm ve inanç hususunda seninle farklı düşünüyor bile olsak senin emrini yerine getirirdik. Dinlemek ve itaat etmek konusunda bizim öğrendiğimiz budur. Eğer sen Devlet'in emiri olmuş olsaydın ve bu çağrıyı yapmış olsaydın ve seninle hemfikir ol-

mayanları izole etmiş olsaydın bile yine de senin Rafızileri Devlet'in dışında, İran'da veya başka bir yerde hedef alınmamasına yönelik çağrına uyardık.

Bunun diğer bir örneği şudur: **Sen ve senden önce gelenler bize sormadılar kaç askeriniz var? Hangi silahlarınız var? Para kaynağınız nedir? Nereden silah alıyorsunuz? Yediğiniz şeyler nedir? Emirleriniz kimlerdir? Bakanlarınız kimlerdir? Valileriniz, hakimleriniz, alimleriniz? Sorunlarınız nelerdir? Nelerde sıkıntı çekiyorsunuz?**

Allah için bana söyleyin, **eğer Devlet'in emiriyseniz Devlet için ne yaptınız? Devleti ne ile genişlettiniz? Hangi değeri kattınız? Ne ile emrettiniz ve neye göre onu yasakladınız? Ondan kimi görevden aldınız ve kimi görevlendirdiniz?**

Bunlardan hiç birisi hiçbir zaman olmamıştır.

O halde senin için Allah vardır ey mazlum Devlet!

Bunun diğer bir örneği şudur: Sen ve senden önce gelenler bir gün bile olsun bize bir Emirin askerlerine hitap ettiği şekilde hitap etmedi veya komuta verdiği şekilde komuta vermedi. Sen ve senden önce gelenler, Şam'da patlak veren felaket sonrasında yapılan dışında bize bir komuta vermedi. Ve sen bu son olayda **sinsi hainin biatini kabul ederek ümmeti şoka uğrattın.**

Sen kendini ve kaideni bugün kaçınılmaz iki seçenek önünde bıraktın:

Ya hatan ve inadın üzerinde devam edersin ve bunun üzerinde ısrar edersin ya da hatanı ve yanlışını anlarsın ve bunu düzeltirsin ve yönünü değiştirirsin.

En iyi olan selefinin[17] değerli bir halefi olman için sana elimizi yeniden uzatıyoruz. O selefin Şeyh Usame bin Laden, mücahidleri birleştirdi sen ise onları böldün, ayırdın ve parçaladın.

Biz sana elimizi yeniden uzatıyoruz ve seni şuna davet ediyoruz:

Sana elimizi uzatıyor ve öncelikle seni öldürücü hatandan dönmeye ve hain, vefasızın biatını reddetmeye, bu şekilde kafirleri öfkelendirip müminleri sevindirmeye, mücahidlerin kanlarını korumaya çağırıyoruz. Çünkü sinsi adamın ihanetini destekleyerek Müslümanları üzen ve kafirlerin mücahidlere gülmesine sebep olan sen oldun. Canları yaktın, kalplerin kanamasına sebep oldun, fitneyi tutuşturdun ve alevlendirdin ve bundan dolayı istediğin takdirde bu fitneyi Allah'ın izniyle söndürecek olan sensin. Kendini yeniden hesaba çek ve Allah'a karşı öyle bir duruşla dur ki bununla bozduğun şeyi düzelt.

İkinci olarak seni, **müşriklerin ve necis Rafızilerin tekfiri konusunda menhecinde olan çatlakları ve Mısır ordusu, Pakistan ordusu, Afgan, Tunus, Libya, Yemen ve tağutların diğer ordularının ve destekçilerinin tekfiri konusunda menhecinde olan çatlakları düzeltmeye, onları, *'Amerikan yanlısı'* gibi isimlerle değil, alemlerin Rabbi'nin onları isimlendirdiği gibi *'tağutlar', 'kafirler'* ve *'mürtedler'* şeklinde isimlendirmeye ve *'bozuk yönetim', 'geçersiz anayasa'* ve *'Amerikan yanlısı ordu'* sözlerinde yaptığın gibi şer'i emirleri değiştirmemeye davet ediyoruz.**

Ez-Zerkavi, El-Libi gibi, Allah her ikisine de rahmet etsin, El-Kaide liderlerinin bize emrettiği ve bizi uyardığı gibi daha büyük yanlışa ve fesada sebebiyet vermemen için bütün Müslümanları cihada ve savaşmaya davet etmen ve *'halk ayaklanması', 'kitlelerin intifadası', 'savunma hareketi', 'halklar', 'kitleler', 'El-Kifah ve en-Nidal'* gibi mücahidlere yabancı olan terimleri terketmeye davet etmen senin için yeterlidir. **Bunları açık ve meşru cihad ile değiştir, silahlanmaya ve silmiyye anlayışını terketmeye ve özellikle Mısır'ın yeni Firavunu Sisi'nin mürted ordusuna karşı savaşmaya çağır. Mursi'den ve onun partisinden ayrış ve onun mürted olduğunu alenen ilan et ve Müslümanlar arasında sebep olduğun kavram kargaşasına son ver. Evet, tağut mürted olan Mursi, Yahudilere karşı savaşmak için değil, muvahhid mücahidlere karşı savaşmak için bizzat ordusunun başında Sina'ya çıktı. Uçakları ve tanklarıyla mücahidlerin ve Müslümanların evlerini yıktı. Evet, mücahidlere karşı şiddetle nefret duyan bu tağut, onlardan esir olanları yargılaması için Hristiyan haçlı bir hakimi atadı. Ve neticede verilen hüküm, idam hükmü oldu. Bu mürted tağut, onlara karşı nefretini dindirmek için verilen bu hükmü imzaladı. Neden ondan yüzünü çevirmedin veya ona karşı misilleme yapılması için**

17. *Şeyh Usame*

çağrıda bulunmadın? Aksine onu mazlum biri gibi tanımladın, ona sempati duydun ve ona dua ettin! Yoksa onun yaptıklarından ve yönettiği anayasadan razı olduğun için mi böyle yaptın? Veya Sina'daki sınırları koruyan muvahhid mücahidlerin döktüğü kanlardan razı olduğun için mi? Biz senin böyle olduğunu düşünmüyoruz.

O halde bu meseleleri açıkla, çünkü sen sermaye kaybettin ve kazanç edinemeyeceksin.

O yüzden ilerle, Allah'a güven ve kararını ver. Ve Usame'nin mirasını boşa harcama, çünkü biz seni meşru meselelerden başkasına çağırmadık, aksine seni, üzerine zorunlu olan şeylere çağırdık.

O yüzden ilerle, ola ki hikmetli olursun. Allah'ın izni ve yardımıyla, Allah'ın bu dünyada ve ahirette kendisiyle senin dereceni yükseltece-ği bir karar ver. Bununla İslam'ın düşmanlarına hitab et ve **sebep olduğun fitneyi söndür.** Evet, bu fitnenin sebebi sen oldun. **Evet, bu fitnenin sebebi sensin, çünkü sen kendini ve Kaide'ni, küçük bir çocuğun elinde oynadığı bir oyuncak yaptın, biatına ihanet eden müfsid bir haini görmedin ve bir çocuğun top ile oynaması gibi seninle oynamasına izin verdin. Sen tarihini ve şanını kaybettin. O yüzden acele et ve kötü bir sondan sakın.**

Afedersin El-Kaide'nin emiri,

Senin için söylenen budur. Muhacirlerin ve ensarın senin hakkında söyledikleri budur. O yüzden acele et, çünkü senin için bir fırsat hâla durmaktadır. Eğer bu fırsata yapışırsan şüphesiz ümmetin hikmetli adamı, lideri ve bir sembolü olacaksın.

Afedersin El-Kaide'nin emiri,

Senin cevabını bekleyen soruları sormayı bırakmadık. Eğer senin üzerinde kardeşlik hakkımız varsa ve senin yaptığın açıklama neticesinde insanlar arasında oluşan karışıklık son bulacaksa, bu sorulara cevap vermek seni rahatsız etmesin. **Belki senin vereceğin cevaplar mücahidler arasında meydana gelen kan dökülmesinin bitmesine neden olacaktır.**

O yüzden senden, Allah için, sana sahip olmadığımız söylenen ve Devlet'in ilan edilebilmesi için gerekli olan asgari kaynakların ne olduğunu bize hatırlatmanı istiyoruz; belki habersiz olduğun şeyi veya eğer kaybetmiş isek tekrar elde ettiğimiz şeyi sana açıklayabiliriz.

Sana soruyoruz; önceki konuşmanda bahsettiğin ve ümmeti kendilerine karşı harekete geçmeye çağırdığın İbni Mülcim'in torunları kimlerdir? Bütün Müslümanların kendilerine karşı ayaklanması gereken ve aleyhlerinde genel bir düşüncenin oluşması gereken bu kişiler kimlerdir? Osman'ın katillerinin soyundan gelenler kimlerdir? Senden bunu yiğitçe açıklamanı ümit ediyoruz. Çünkü senin Şam'da bulunan Cevlani Cephesi'nden askerlerin ve Dirar Cephesi'nden müttefikleri ve kafir Askeri Konsey ve diğer Sahveler, bu sözlerinde kastedilenin İslam Devleti'nin askerleri olduğunu anladılar ve hepsi senin emrine uydular. Nitekim senin sözlerinden yola çıkarak, muhacirlerin ve ensarın kanlarını helal saydılar. Eğer sen, İslam Devleti'nin askerlerini ve Emirini kastetmediysen senden isteğimiz, senin yüzünden akıtılan mücahid kanlarının korunması için en kısa zamanda bunu açıklığa kavuşturmandır. Evet, senin yüzünden ve senin *'hikmetinle'*.

Bahsettiğin İbni Mülcim'in torunları kimlerdir ve Adem Ameriki'nin bahsettiği Haruriye kimlerdir? Eğer burada kastedilen Devlet ise, o halde mantıklı bir cevap bekleyen başka bir sorumuz daha var: Eğer biz Şam'da kalırsak, *'torunları Şam'da başarısız olacak olan Haricilerden, Haşaşinlerden ve Haruriyelerden olacağız'*. Eğer biz teslim olarak ve kaçarak Irak'a dönersek, mücahid El-Hüseyin'in torunlarının sünneti üzerine olacağız!

Doğrusu biz senden bunun delilini isteceğiz.

Eğer sen bize *'falanı öldürdünüz'* dersen, biz sana *'onlar bizden daha fazlasını öldürdü'* deriz. Fakat sen onları bizi tanımladığın gibi tanımlamayacaksın ve sen bizden birine ağlamadın. Üstelik bu bir delil değildir.

Eğer sen bize *'Müslüman guruplara karşı savaşıyorsunuz'* dersen biz sana, *'vallahi ilk olarak onlar bize saldırdılar ve biz onların düşmanlıklarına karşılık verdiğimiz zaman ağladılar ve sızladılar ve biz hala kendimizi savunmaktayız'* deriz. Peki neden bizi tanımladığın şeyle onları tanımlamadın? Aynı şekilde bu da bir delil değildir.

Bizi davet ettiğin bağımsız mahkeme hakkında ise sana şöyle diyoruz: Bu mümkün olmayan bir

meseledir, daha doğrusu çok saçmadır. Hayali türden yapılamaz bir taleptir.

Neden? Çünkü sen Müslümanları üçüncüsü olmayan iki guruba böldün; Devlet ve destekçileri ile olan bir grup, ve bağımsız mahkemeyi isteyen diğer grup. O yüzden dünya üzerinde her iki tarafın üzerinde hemfikir olacağı bağımsız ve şartlara uygun bir kurulun bulunması imkansızdır.

Sana bundan daha iyi ve daha kolay olan şeyin haberini vereyim mi?

Bu öyle bir meseledir ki, Müslümanlar bunu yaptıkları takdirde zafere ulaşacaklardır. Müslümanlar arasında salih bir adam yok mu? Müslümanlar arasında ehil bir adam yok mu?

Yeryüzünde Müslümanlar arasında Müslümanların seçebileceği, tağutları reddettiğini ilan eden, küfrü, şirki ve şirk ehlini inkar eden, onlara nefretini ilan eden ve onlara savaş açan salih bir adam yok mu? Öyle ki biz bu adama bunlar üzerine biat edelim ve onu halife olarak tayin edelim ve Irak'ta, Şam'da, Arap Yarımadası'nda, Mısır'da Horasan'da ve bütün dünyada ona itaat edenlerle birlikte ona itaat etmeyenlere karşı savaşalım. Bu sayede bu ayrışmalara ve parçalanmalara son verelim, bununla müminleri sevindirelim ve kafirleri öfkelendirelim ve bunun dışında meşru hiç bir Emirlik kalmasın.

Çözüm budur ve bundan başka çözüm yoktur. Halife'nin ilk görevi senin bizi çağırdığın mahkemeyi kurmak olsun. Tek çözüm budur. Bu çözüm kolaydır ve şeriatte bizi bundan engelleyen bir mani yoktur. Gerçekten bu, Müslümanların uygulamakta geriye düştükleri bu çağdaki görevleridir. Bu bizim hastalığımızdır ve bizim ilacımızdır.

Bize Şam'ı terketmemize yönelik yaptığın çağrıya gelince. Böyle birşey söz konusu olamaz ve bu şer'an, aklen ve gerçekçilik bakımından mümkün değildir ve biz aynı şeyi tekrar söylemeyeceğiz. **Dün Nusayrilerle yapılan anlaşma sonucu bölgelerin onlara teslim edilmesinden sonra bugün, Şam beldesinin Devlet'e olan ihtiyacının dünden daha büyük olduğunu hiçbir zaman tekrar söylemeyeceğiz.** Allah'ın lütfuyla Suriye'de İslam Devleti'nin kontrolünde bulunan bölgelerin diğer bütün hiziplerin, gurupların ve partilerin kontrolünde bulunan bölgelerden daha büyük olduğunu, **Devlet'in bölgelerinde Allah'ın kanunlarından başka kanunların olmadığını, O'nun şeriatinden başka bir otoritenin olmadığını, namazın ikame edildiğini, zekatın verildiğini, iyiliğin emredildiğini ve kötülüğün nehyedildiğini, şereflinin şereflendirildiğini ve şereften yoksun olanların alçaltıldığını, köşelerinde güvenliğin ve emniyetin kurulduğunu hiç bir zaman tekrar söylemeyeceğiz.**

Bunu hiç bir zaman tekrar söylemeyeceğiz. Fakat şunu söyleyeceğiz: **Eğer El-Kaide cemaati, mücahidlerin Allah'ın kanunlarıyla yönettikleri ve O'nun hudutlarını yürürlüğe koydukları bir beldeden gönüllü olarak geri çekilerek, bu beldeyi altın tepsi üzerinde Carba koalisyonuna ve onun seçim sandıklarına, veya Selim İdris'e, Hayyani ve Afaş çetelerine, Cemal ve Zanki haydutlarına, Saluliye Cephesi'ne ve onun Sururilerine, sinsi ihanet Cephesi'ne ve onun eşkiyalarına ve sırtlanlarına teslim etmesinden razı olacaksa, hiç şüphesiz Rabbimiz ve dinimiz bunu reddetmektedir!**

Ve biz diyoruz ki, e**ğer bizi Hasan'ın örneğini takip etmeye davet ediyorsan o halde Muaviye nerede?** Allah her ikisinden de razı olsun. Eğer bizde bir Yezid olsaydı, biz onu teslim ederdik. Fakat bu sayede sinsi ve sadakatsız olan hainin Cephesi'nin liderleri arasında sırtlanlardan başkası kalmayacak mıydı?

Sonra şunu bilmelisin: **İslam Devleti askerlerine bin kere Hüseyin gibi öldürülmek, Allah'ın kanunlarını uyguladıkları bir karış toprağı terk etmekten daha sevimlidir.** Üstelik, Hasan ve Hüseyin'in, Allah her ikisinden de razı olsun, cennet gençlerinin efendileri olmalarına rağmen.

Biz Tunus'ta, Mısır'da ve Libya'da meydanları sana bıraktık ve sen onları seçim sandıklarına karşı 'eksik' olmaları nedeniyle teslim ettin.

Senin son yaptığın konuşma ile sebep olduğun karışıklığa son verecek olan hikmetli cevabını bekliyoruz, öyle ki bu cevabınla birlikte herkes senin duruşunu açık bir şekilde görsün.

Afedersin, afedersin, afedersin El-Kaide'nin emiri,

Doğrusu Cevlani Cephesi'nin askerleri ve Ebu Halid es-Suri'nin askerleri, senin son açıklamandan sonra, *'Şeyh bunamış!'* dediler. Bu

açık sözden dolayı özür diliyorum fakat onlar arasında bu sözü söyleyenler oldu.

Ey Mücahidler, sonuç olarak, İslam Devleti ile El-Kaide'nin Genel Komutanlığı arasındaki ihtilaf, örgütün emirinin es-Sahab kuruluşuna yaptığı açıklamada olduğu gibi bir menhec ihtilafıdır. Mesele budur ve **mesele, El-Kaide cemaatinin emirinin ispatlamak için çabaladığı fakat ispatlayamadığı ve hiçbir zaman ispatlayamayacağı, kimin kime biat ettiği meselesi değildir.**

İslam Devleti küresel cihadın bir parçası olduğu dönemde, dini açıdan, küresel cihadı yönetecek olan bir başa son derece ihtiyaç vardı ve El-Kaide liderleri, Allah onlara rahmet etsin, o dönemde cihadın sembolleriydiler ve üstünlük ve iyilik ehliydiler. Devlet onlara olan saygısından, onlara itibar etmesinden, takdir etmesinden, hayranlığından, hürmetinden ve desteğinden dolayı dünyadaki cihad liderliğini onlara bıraktı. Hiçbir zaman onların önüne geçmedi, bölgeleri dışında onlara muhalefet etmedi ve onlara, liderlere ve emirlere hitap edildiği gibi hitap etti.

Ayrıca onları iç meseleleri konusunda bir emre uymaya zorlamadı, aksine onlar, Allah onlara rahmet etsin, şöyle diyorlardı: *'Burda bulunmayan kişinin görmediğini, şahit olan görüyor.'*

Ta ki doktor Zevahiri ve onunla birlikte olan etkili kimseler, bugün Devlet'i kendi El-Kaide'lerinin bir parçası yaptılar ve kendi menhecleri üzerinde olmasını istediler. Bu, El-Kaide dışında örtülü ve bastırılmış olarak kaldı ve El-Zevahiri'nin biatına ve meydanların Amerikalıların temizlenmesine kadar ortaya çıkmadı.

Ne zaman ki Devlet, Zevahiri'nin talep ettiği menheci reddetti, Devlet'e savaş ilan ettiler, ve tağutların alimlerinin ve yöneticilerin bize karşı savaşta kullandıkları 'haricilere karşı savaşıyoruz' iddiası dışında bu savaşa bir bahane ve bir kapak bulamadılar.

Bu nedenle biz, El-Kaide'nin bütün bölgelerdeki bütün kollarından resmi bir açıklama ve açık ve belirgin bir duruş talep ediyoruz: Sizin İslam Devetinin, menheci hakkındaki görüşünüz nedir? Ve buna verdiğiniz hüküm nedir?

Devlet'in menheci, Haruriye haricilerinin menhecinden veya bundan daha kötüsünden midir? Devlet, insanlar hakkında ikiyüzlü, takiyye yapan ve güç ve makam elde etmek için savaşan bir Devlet midir? Devlet'in cihad liderlerine karşı konumu, İbni Mülcim'in konumu gibi midir? Devlet'in menheci, zulmeden bir menhec midir? Ve Müslümanların, onları Şam'dan çıkarmak ve kökünü kazımak için onlara karşı savaşmaları zorunlu mudur?

İçerisinde görüşlerinizin yazılı olduğu ve Allah'ın huzurunda sorulacağınız bir açıklama olsun. Ve bilin ki sessizliğinizde kelimeler vardır.

"Ve durdurun onları, çünkü sorguya çekilecekler." [18]

"Onların şahitlikleri yazılacak ve onlar sorguya çekileceklerdir." [19]

Eğer sessiz kalabiliyor olsaydık, sessiz kalırdık. Eğer anlayışlı kalabiliyor olsaydık, anlayışlı kalırdık. Eğer yumuşak kalabiliyor olsaydık, yumuşak kalırdık. O yüzden kimse bizi suçlamasın **çünkü biz hakkın ve hak ehlinin savunucularıyız.** Ve kimse bize, medyada sergilenmemesi gereken şeyleri medyada sergilediğimizi söylemesin. Biz bir cevap ve bir savunmadan başka bir şey sergilemedik. Başkalarının sergilediklerinin yanında bunlar kaçınılmaz oldu.

Ey kötülük yapanları ve iyilik yapanları bilen Allah'ım, kötülerle salihleri bilen Allah'ım, münafıkların, hainlerin ve hilekarların üstesinden gel. Onların gerçek yüzünü ortaya çıkar bunda mucizlerini bize göster.

Ey Allah'ım, yeryüzündeki mücahid kullarını koru, Ey Allah'ım onlara olanak sağla, Ey Allah'ım onlara kesin bir zafer ile yardım et, onlara açık bir fetih nasip et, Ey Allah'ım onların esirlerini kurtar, yaralarını iyileştir, imtihanlarını kolaylaştır ve onlardan ölenleri kabul et. (Allahumme amin)

Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun.

(http://www.takvahaber.net/dunya/isid-sozcusu-seyh-adnaniden-zevahiriye-cagri-h8297.html)

(http://justpaste.it/othran)

* * * * *

18. 37/Saffat, 24
19. 43/Zuhruf, 19

Ebu Muhammed El-Makdisi (17 Mayıs)

Horasan, Yemen, İslami Mağrip, Sina, Somali ve Kafkaslardaki mücahidlerin liderlerine: Allah onları korusun ve onların vesilesiyle dinini muzaffer kılsın.

Selamun aleykum ve rahmetullah

Meseleye gelirsek;

Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a hamd, yalnızca Allah'a tapılsın ve kendisine şerik koşulmasın diye kılıç üzere gönderilene selam olsun.

Kardeşler, bildiğiniz gibi Şam sahasında meydana gelen Mucahidler arasındaki savaşlar cihadı ve Mücahitleri destekleyen insanların kalplerine keder vermiştir. Bu durum cihad icin endişelenenleri uykusuz bırakmış, din düşmanlarını ise sevindirmiştir.

Belki sizler, diğer insanlar, alimler ve Mücahitler gibi bizim de arabuluculuk yapma imkânlarını tükettiğimizi biliyorsunuz. Anlaşmazlığın ve çatışmanın tarafları ile görüştük, bunların arasında Bağdadi de vardı, ben kendisine özel olarak ve Tanzim Devle'ye aleni olarak nasihat verdim. Ayrıca resmi sözcüleri Adnani'nin haddini aşmasına da cezaevinden yayınlatabildiğim kadar cevap verdim, kendisinin haddi aşmadaki küstahlığı cevap verilmeyi bile hak etmiyordu.

Ayrıca sevgili kardeşimiz, Mücahit Komutan Şeyh Eymen Zevahiri'ye (Allah onu korusun) yazarak Tanzim Devle ve Nusret Cephesi arasındaki uzlaştırma yahut hakemlik çabalarımıza dair malumat verdim. Devle'nin daha önceki hakemlik teşebbüslerini inatla reddederek ileri sürdüğü şartları karşılayan, kendilerine itimat ettiğim en yakın öğrencilerime bu cabaları yürütmeleri için yetki vereceğimi de bildirdim.

Bağdadi'ye de bu inisiyatifleri reddetmesinin tüm Mücahitlerin gözünde mesuliyeti onların omzuna yükleyeceğini ve yaptıklarının ciddi sonuçları olacağını bildirdim.

Ek olarak, Devle'de dini otorite konumunda olan şahıslarla da görüşmelerim oldu ve sahtekârlıklarını, caliyi dolaşmalarını, cihad liderleri ile münasebetlerinde yalana başvurmalarını ve Allah'ın adaletini kendilerinin aleyhinde olsa bile en çok uygulaması gereken kişiler olan Mücahitlere uymayacak diğer özelliklerini bu mektuplaşmalarda delilleriyle belgeledim.

Biliyorsunuz ki Tanzim Devle haram olan kanı dökmüştür, ve bu gerçektir. Onlar Mücahitlerin liderlerinin ve mesayihin emirlerine uymayı, ayrıca lider ve alimlerin tavsiye ve uzlaşma teşebbüslerini reddettiler. Bu da iyi bilinmektedir, belgelidir ve hakikattir. Aşrılık saflarını, hatta bazı dini görevlilerini derinden etkilemiştir. Bazıları saflarında Haricilerin bulunduğunu açıkça itiraf etmiştir.

Bu insanların Suriye'de zorla kendilerini kabul ettirdiklerini, İslam Devleti kılıfı altında İslami terminoloji kullanarak cihad ve mücahidler adına konuştuklarını, bu şekilde cihada, mücahidlere ve arzulanan İslam devletine leke sürdüklerini ve sürmeye devam edeceklerini biliyorsunuz.

Tüm bunlar Mücahitlere karsı kitlesel bir tepki ortaya çıkaracak ve Sahavat'i meydana getirecektir. Bu ise Allah'in şeriatından ve Peygamberin sünnetinden sapmak guluv'a (aşırılığa) yol açacağı içindir.

Tanzim Devle liderlerinin, resmi sözcülerinin ve dini yetkililerinin lider ve alimlerimize karsi hadlerini aştıklarına da şahitsiniz. Özellikle sevgili kardesimiz Şeyh Eymen Zevahiri'ye karşı tavırlarında bu acıktır.

(Zevahiri'ye) itaatsizlik edip emrini reddettiklerinde, Mücahidler ona bağlayıcı bir biatlerinin olmadığını iddia etmelerine karşı sahitlik yapmaya başlayınca El-Kaide'nin Cihad yolundan saptığını ileri sürerek suclarını ve Mücahidlere karşı haddi aşmalarını, liderlerinin nasihatlerini reddetmelerini haklı çıkarmaya başladılar. İddialarını doğrulamak için de esasen İslami açıdan hatasız olan beyanatlarda ki ifadelerde açık aradılar.

Liderlerinin sözlerine bakıldığında görülen önyargı ve haksız eleştiriler kavrayış eksikliği ve yanlış hedeflerin bir göstergesidir. Tüm bunlar günahlarını, Mücahidlerin saflarını bölmelerini ve inkarcılıklarını mazur göstermek için yapılmaktadır. İleri sürdükleri gerekçeler yüzeyselliklerini, sığ düşünceli olduklarını, geniş bir fıkıh anlayışını, aşırılığa toleranslarını ve meselelere gerektiğinden fazla önem vererek abarttıklarını ispat etmektedir.

Adnani'nin son beyanatı bu bahsettiğim özelliklere bir örnektir. Ek olarak Komutan Şeyh Eymen Zevahiri'nin hakemliğini reddettikleri diğer açıklamalarında bulunan başka birçok özelliği gösteren bir örnektir.

Hakemlik, Şeyh Zevahiri'ye ve Tanzim Devle'ye yazdığım mektuplardaki teşebbüslerin çekirdeğiydi. Hakemliği açıkça reddetmeleri tüm kapıları kapatmış ve kimseye konuşacak bir şey bırakmamıştır, uzlaşma ve hakemlik artık bir seçenek değildir ve yeryüzündeki herkes bunu duymuştur.

Bu sebeple ertelemek veya beklemekte artık fayda yoktur. Belki de bizim iyiliği emr ve kötülükten nehyetmede sessiz kalacağımızı düşündüler. Bu şekilde bize, yeryüzündeki tüm cihad alimlerine ve liderlerine hakikati söylemek, doğruluk sahiplerinin saflarına katılmak, liderlerinin ve alimlerin emirlerini ve hakemliği reddedip haddini aşan bu grubu bildirmek vacip olmuştur.

Tüm bunlara dayanarak ilan ediyorum ki Irak Şam İslam Devleti doğruluk yolundan sapmış ve Mücahidlere tecavüzde bulunmuş bir örgüttür. Onlar aşırılık temayülü göstermektedirler. Haram kanı dökmuş, onların mallarını ve Esad'dan fethettikleri bölgeleri savaş ganimeti almıştır. Bu grup Cihadın ve Mücahidlerin şanını lekelemiştir. Silahlarını mürtedlerden ve Müslümanlarla harb edenlerden Müslümanlara çevirmişlerdir ve başka belgelenmiş sapkınlıkları mevcuttur.

Tüm Mücahidlere bu beyani resmi duruşları olarak benimsemeleri ve bunu ilan etmeleri çağrısında bulunuyorum. Tanzim Devle üyelerine de Nusret Cephesi saflarına katılmaları ve Nusra liderlerine biat etmeleri çağrısı yapıyorum. Bu bizim onlara fetvamız, onlar için seçtiğimiz ve yapmaları için teşvik ettiğimiz şeydir. Ayrıca tüm İslami cihad sitelerine, Müslümanların meseleleri ve cihadla alakalı olanlara bu beyanı yaymaları ve Irak ve Şam İslam Devleti'nin açıklamalarını yaymaktan kaçınmaları çağrısı yapıyorum.

Bu beyan bu asi gruptan İslami meşruiyeti kaldırmaktadır. Bu beyan Allah'ın hükmünü reddeden, sapkınlıkları ve azgınlıkları sebebiyle Allah'ın yolundan ayrılan ve Cihadın adını lekeleyen, haram kan döken grubun aşırı metodlarının reddi ve onlardan beraat ilanıdır.

Bağdadi'ye, komutanlarına ve şar'ilerine gizli ve açık olarak yaptığımız tavsiyeler sonrası tüm hakemlik teşebbüslerini reddetmeleri ve sapkınlıkları sebebiyle bu duruşu almaya mecbur kaldık.

Ayrıca bu, cihad liderlerinin ve alimlerinin tüm çağrılarının reddedilmesi, şeriata itaati reddederek mümteni' olmaları, liderlerine itaati reddettikleri gibi insanların haklarını kendilerine vermeyi de reddetmelerinden sonradır. Kendisini doğru yola döndürmek için tüm yolların tüketilmesinden sonra Hakkı söylemek üzerimize vacip olmuştur, ki kendisi (Bağdadi), komutanları ve şar'i yetkilileri sapkınlıklarında ısrar etmişlerdir.

Cihad ehline de bu gruba karşı insanları uyarmak, Mücahidlere onlarla bağlantılarını kesip doğruluk sahiplerinin saflarına katılmalarını söylemek vaciptir. Bu cihadın tekrar birlik olması ve Mücahidlerin saflarının birleşmesi içindir. Muhakkak Allah kendisi için tek bir vücut halinde saf saf savaşanları sever. Cihadın parçalanmasını, gücümüzün azalarak cihadın zayıflamasını ve düşmanlarımızın bizi birbirimize düşürmesini istemez.

Yücelerin en yücesi olan Allah'tan Mücahidleri içlerinde en salih olanların etrafında birleştirmesini, şirk ve batıl sancağını düşürüp Tevhid sancağını yüceltmesini diliyoruz.

1435 Recep (Mayıs) ayının ortasında yazılmıştır.

(http://www.islahhaber.net/muhammed-El-makdisiden-ummete-ve-mucahidlere-cagri.html)

(http://tawhed.ws/r?i=26051401)

* * * * *

Eymen El-Zevahiri (25 Mayıs)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Hamd, kulunu destekleyen, ordusunu aziz kılan ve orduları tek başına bozguna uğratan Allah'a mahsustur. Salât ve selam, ondan sonra peygamber olmayan kuluna, ehline, İslam ordusu ve taşıyıcıları olan ashabına olsun.

Değerli kardeşlerim, Dr. Tarık Abdulhalim, Dr. Hani Es-Sibai, Dr. İyyad El-Kuneybi, Dr. Abdullah El-Muhaysini, Şeyh Muhammed El-Hasım ve Dr. Sami El-Üreydi Allah onları korusun ve gözetsin. Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun. Sizler ve beraberinizdekilerin iyi durumda olmanızı dilerim. Allah'ın razı olacağı ve seveceği şekilde dünya ve ahiret saadeti üzerinde bizleri bir araya getirmesini diledikten sonra,

1. Siz değerli kardeşlerimden, zayıf kardeşinize yönelik, iletişim şebekesine ulaşan bazı çağrıları gördüm; değerli tutumunuzdan, Müslümanları ve Mücahidleri desteklemenizden ve aralarında çıkan fitneyi söndürme, kanların akmaması için gösterdiniz gayretlerden, sizlere cevap vermeyi vacip gördüm.

2. Irak ve Şam İslam Devleti Cemaati'nin,Şam'a uzanma bildirisinden önceki ve sonraki durumu ve biat meselesiyle ilgili sorunuza gelince,

Daha önceki açıklamamda (Şam'daki Mücahidlerin kanının akmaması için şahitliğim) belirttiğim şekilde Irak İslam Devleti, **Kaidetu'l Cihad cemaatinin bir şubesidir,** emirinin ve ordusunun boynunda, emirleri Şeyh Usame, sonrasında ise zayıf kul olan Kaidetu'l Cihad'a **biatleri** var. Bu biat onlardan defalarca tekrarlandı, buna bazı örnekler vermiştim. Bu örneklere ilave, 2 zilhicce 1433(22.10.2012) tarihli Şeyh Ebu Bekir El-Bağdadi El-Hüseyni'nin (Allah onu korusun) şu şekilde başlayan mektubudur: Besmele, Hamd ve Rasûlullah'a salât ve selamdan sonra,*'**Emirimiz**, Şeyh Dr. Eymen el Zevahiri (Allah onu korusunun) Allah'ın selamı, rahmeti ve bereketi üzerinize olsun'.*

Mektubun içerisinde şunlar geçiyordu:

*'Mübarek şeyhimiz, sizlere, **sizden bir parça** olduğumuzu ilan ve beyan etmek istiyoruz, **bizler sizlerdeniz ve size aitiz, sizler, bizlerin, emirisiniz, yaşadığımız sürece sizleri dinlemek, itaat etmek üzerimizdeki hakkınızdır;** bu da Allah'a din olarak inandığımız şeydir. Bizlere nasihat etmeniz ve uyarmanız bizim sizler üzerindeki hakkımızdır. **Emirleriniz bizim için bağlayıcıdır,** yalnız olayları kendi sahamızda cereyan ettiğinden ve tanıkları olduğumuzdan ötürü bazı meselleri biraz daha açıklamak gerek bundan ötürü bizim bakış açımız dinlemenizi temenni ediyoruz sonra emir size aittir bizler sadece **yayınızdaki okuz.'***

Daha sonra Şeyh Ebu Bekir El-Huseyni'ye emiri sıfatımla 2- 2 CemaziyelSani 1434 (2 Nisan 2013) tarihli mektubumda Irak ve Şam İslam devletini, problemleri çözmek için fes etmesini emrettim. Bu emri 13 Recep 1433 (23-Mayıs-2013) tarihli problemi çözme mektubumda te'kit ettim ve Irak ve Şam İslam Devletinin lağv edilmesi ve Irak İslam Devleti ile yola devam edilmesini emrettim. Bundan ötürü şeyh Ebu Bekir El-Huseyni El-Bağdadi'nin 2, Cemaziyel Sani 1434-(2 Nisan 2013) birinci hitaptan sonra, Irak ve Şam İslam devleti adına aldığı tüm biatlar batıldır. Çünkü onun direkt emiri olma sıfatımla, açık bir şekilde emrime muhalif alınmıştır.

3. Hasımlar arasında muhakemeleşme ile ilgi sorunuza gelince; defalarca, Şam'daki sorunların çözümünün ilk olarak Mücahidler arasında acilen ateşkes yapılması olduğunu vurguladım. Son konuşmamda da şeyh Ebu Muhammed El-Cevlani'ye (Allah onu korusun) ve değerli Nusret cephesi askerlerine ateşkes emiri verdim.

Aynı zamanda Şam'daki tüm mücahid topluluklara ve tüm gruplara, Müslümanların genelinin ve mücahid kardeşlerinin haklarına ve canlarına saldırıyı ve çatışmayı hemen durdurmalarını ve İslam düşmanlarına yönelmeleri için çağrıda bulundum, daha öncede defalarca tekrarladığım şekilde aralarında çıkan problemleri ve sorunları bağımsız bir şer'i heyette muhakeme olmaları için çağrıda bulundum.

Değerli kardeşlerim, bu bağımsız mahkemeye davet etmenin, Şam cihadını önemseyen sizler gibi ilim ve fazilet sahiplerin sorumluluğunda olduğu kanaatindeyim. İnsanları bu mahkemeye çağırın, kim bu mahkemeye icabet etti, kim işi yokuşa sürdü ve mahkemeden kaçtıysa açık ve net bir şekilde ümmete açıklayın.

Bu emaneti size yüklüyorum, benim durumumu biliyorsunuz. Bu sorumluluğu benden daha iyi yapabilirsiniz.

Aynı şekilde siz değerli kardeşlerimden ve Şam cihadını önemseyen tüm, fazilet ve ilim sahiplerinden, kendilerine muhalif olanları dinden dönmekle, hıyanet, taviz ve küfürle itham edenlere sonrada kendini Müslümanlar arasında patlatan bu dalgaya karşı koymanızı istiyorum, bu dalgayı durdurmak için tüm fazilet ve ilim sahiplerini harekete geçirmeniz gerekiyor..

4. Değerli kardeşlerim, sizleri temin ederiz ki, Allah'ın fazlı ve minneti ile ben ve değerli kardeşlerim bizi bildiğiniz gibi hala iç ve dış tüm İslam düşmanlarına karşı Cihad çağrısında bulunuyoruz ve sahip olduğumuz tüm gücümüzle ve sözümüzle şeraitin uygulanması ve onun üstünde hiçbir hâkimiyetin olmaması hususunda ısrar ediyoruz. Bunun aksini iddia edene gelince, Allah'tan onu affetmesini diliyorum, bizi ve onu seveceği ve razı olacağı şey üzerinde birleştirsin.

5. Aynı şekilde Şeyh Ebu Bekir El-Huseyni El-Bağdadi ve kardeşlerinin aklın sesine kulak vermelerini ve Irak'ta gösterdikleri çabadan çok daha fazla çaba isteyen Irak sahasına yönelmelerini diliyorum. Böylece Şam'da şelale gibi akan Müslümanların kanlarını durdurmuş olurlar.

Son olarak, size geç cevap verdiysem, benim ve kardeşlerimin durumu size malum.Bundan ötürü beni bağışlamanızı diliyorum. Sizleri, yakın bir zamanda, Allah'ın izni ile şanlı İslam tarihinde büyük bir zafer ve fetih ile müjdeliyorum. Sizleri emanetlerin kendisinde kaybolmadığı Allah'a emanet ediyorum.Es-selamu aleykum...

http://www.incanews.com/?aType=haber&ArticleID=8720&q=zevahiri (http://www.hanein.info/vb/showthread.php?t=368328)

* * * * *

Ebu Muhammed El-Makdisi'nin Telefon Konuşması (30 Mayıs)

Soru soran: Siz Irak ve Şam İslam Devleti'ni *'haricî'* veya *'cehennem köpeği'* ile isimlendiriyor musunuz? Veya bildiride sizde mi bu isimleri kullanacaksınız?[20]

Makdisi: Onları hariciler olarak isimlendirmem veya cehennem köpekleri demem mümkün değil. Nasıl biliyor musun? Yalnız hak kelime söylemek ve net olmak gerekir.

Bana göre her şey nettir ve şuan bana bahsettiklerini senle münakaşa etmem mümkün değil, ayrıca senden bunları duymak beni sevindirdi ve bununla da seviniyorum, yalnız şundan emin ol bana çok şey ulaşıyor yani çok çok burada konuşamam vakit yetmez.

Sana ben bir şey diyeceğim, sen başka bir şey diyeceksin, yani bu mesele için oturmak lazım, Allah'tan çıkışı çabuklaştırmasını diliyorum, sen de bana hayırla dua et.

Sende mutmain ol, çatışmaya kışkırtacak bir şey sadır olmaz benden, bir Müslümana karşı da öyle bir şey benden sadır olmaz, ayrıca *'cehennem köpekleri'* de benden sadır olmaz.

Soru soran: Yani şeyh bizim kardeşimiz orada, vallahi kardeşimiz orada Şeriler..

Makdisi: Lakin seninle açık olayım; bir tutum gerek, kardeşim bir tutum; yani hakkı açıklamak ve savunmak için, Allah'ın bize yüklediği sorumluluktan ötürü, Allah yardım edendir, Allah'tan işleri kolaylaştırmasını ve bizleri yakında buradan (hapishaneden) kurtarmasını diliyorum. Her olay için bir konuşma vardır.

Soru soran: Yani Şeyh sen şimdi Devlet'e karşı havariç ismi ile savaşmak, öldürmek ve onları idam etmeyi caiz görüyor musun?

Makdisi: Ben buna kışkırtmıyorum ve fetva da vermiyorum, yalnız her insanın saldırgana karşı kendini savunma hakkı vardır, hatta saldırgan Müslüman dahi olsa kişi kendini savunabilir.

Soru soran: Saldırganı defetmek, yalnız saldır-

20. konuşmanın kesik olması nedeniyle burada daha öncesinde konuşmadan sonra yayınlanacak bir bildiriden bahsedildiği anlaşılıyor

ganı defetmek, sana Devlet'ten kardeşlerini esir alıp idam etmeyi caiz kılar mı?

Makdisi: Biliyorsun bütün detayları bir araya getirmek gerek, ben bunu caiz görmem, buna fetva vermem, bu gibi şeylerde kesinlikle fetva vermem, -biliyor musun nasıl- Allahtan işleri kolaylaştırmasını diliyorum, biliyor musunuz, cemaat (gardiyanlar) konuşmanın bittiğini söylüyorlar; neyse, bütün kardeşlere selamımı ilet.

Soru soran: Allah seni mübarek kılsın.

Makdisi: Benden öyle bir şey çıkmadı, yani ben Ebu Katade'nin söylediğini duydum ve şuana dek benden buna benzer bir şey çıkmadı (söylemedim) -Nasıl biliyor musun- zannediyorum bu tur isimlerden kendimi sakındırıyorum, anlıyor musun?

Yalnız bu isimlerden başka birşey olabilir, geçirmiş olduğumuz turlardan (görüşme), araştırmalardan, takipten yani bunca iletişimden sonra, bu çabaların sonucu olarak, Hakkı ortaya çıkarmak için bir pozisyon gerek.

Telefonda bundan başka bir şey demem mümkün değil, bize doğruya ulaştırması için dua et ve bütün kardeşlere selam söyle.

Soru soran: Şeyh son bir söz daha inşallah, takip etmemiz gerek, Şeyh, kardeşlerimizin vasiyeti, buradan yani çıkana dek onlara biraz daha sabır etsen, ta ki sen çıktığın zaman sana açıklasınlar o zaman iş bundan daha net olur.

Makdisi: (hafifçe güldüğü duyuluyor) Yardım eden Allah'tan diliyorum, Allah kolaylaştırsın.

Soru soran: Vallahi ey Şeyh, Vallahi çok acı, Ey Şeyh bizim gördüklerimizi görsen kan ağlardın.

Makdisi: Ebu Raşid, sana bir şeyin sözünü veremem, şuan bu merhalede işler elimde değil (bildirinin geri çekilmesini kast ediyor) yani işler bu gibi istekleri geçtiğini sanıyorum, yalnız Allah, bizlere isabet etmeyi, doğru yola iletmesini ve isabetli söz söylememizi nasıp etsin. Sana söyleyebileceklerim bunlardır.

Bize dua et bütün kardeşlere selam söyle. Cemaat (gardiyanlar) kaçtır konuşmanın bittiğini söylüyorlar

Soru soran: Allah seni mübarek kılsın Şeyh, Allah seni mükâfatlandırsın.

Makdisi: Bütün kardeşlere selam söyle,

Soru soran: Allah'tan bizi doğru yola iletmesini ve isabet etmemizi diliyorum.

Makdisi: Selam söyle, selam...

(http://www.mustaqim.net/haber/makdisi-iftiralarini-desifre-etti)

(http://www.youtube.com/watch?v=Q_jiz9YX04U)

* * * * *

Ebu Muhammed El Makdisi (6 Haziran)

Makdisi: Onlarda (Irak ve Şam İslam Devleti) belki akıllılar olur da durumu anlarlar; Şeyhlerinin sözlerini dinlerler de, hakka dönerler ümidi ile çok geç kaldık, çok bekledik ve sabrettik, lakin Subhanallah onlarda çok acayip uzatma, saptırma ve çok yalan var.

Sabrımız, Ürdün'deki âlimlerinin dillerinden korktuğumuz için değildi, biz bunların dillerine alıştık, yalnız, insanların ve Mücahidlerin arasını düzeltme ve kanların akmasını engelleme ümidinden ötürü bunca zaman sabrettik, bunlardan korktuğumuz için değil.

Bu yönde (sulha) bir katkımızın olmasını temenni ederdik, çünkü İslam ve Müslümanlar için bu ümit müminlerde olması gereken husustur ve onlar için en efdalidir. Lakin maalesef, çağrılarımıza cevap vermediler, kulak asmadılar.

İddia etikleri gibi beni zorla konuşturmuyorlar, hayır bu şekilde değil, Allah'ın fazlıyla, ben kendi isteğimle, durumun bilincinde ve basiretle konuşuyorum.

Allah'ın fazlıyla beni aydınlatan, ihlaslı, güvenilir kaynaklarım var. Olayların detaylarına vakıfım. Yalnız bildirinin gecikme sebebi ise, ümit edilen bir maslahat içindi ama topluluk (Irak ve Şam İslam Devleti cemaati) çağrımıza cevap vermedi; uzattılar ve kaçtılar, bundan ötürü bildiriyi yayınlamak zorunda kaldık.

Bundan sonra susmak ta, iltifat ve batılı ikrar etme olduğundan, susmanın hak ehline ihanet olacağını gördük, özellikle tahkimi (şeri mahkemeyi) reddetmelerinden sonra.

Hâlbuki onların uzlaşmaz ve zorlaştırıcı şartlarına indirgedik mahkemeyi, onlara dedik ki sizin şartlarınıza uygun olan birini göndereceğiz, buna rağmen sadece uyuşmazlıkta ısrar ettiler ve mahkemeyi reddettiler. Bundan ötürü hak sözü söylemek ve hak ehlinden yana olmak, bizim için zorunlu oldu. Razı olan olsun, kızan, kızsın.

Bu, benim zorlama ve baskı altında konuştuğumu yâ da yazdığımı iddia edenler, bunlar bizlerin konuşmamamızı istiyorlar ve rica ediyorlar.

Ben onlara, artık benim elimde bir şey yok dedim, yani işler benim elimden çıktı iş (Irak ve Şam İslam Devleti ile alakalı bildiri) bitti sona erdi, geri dönüş yok, demek istedim.

Lakin Subhanallah, bunlar kendilerine söz ile destekçi bulamayınca, müphem kelimeleri alırlar, açık ve net olan konuşmayı ise bırakırlar. Sonrada böyle bir iddia ortaya atarlar. Her halüklarda artık biz bu sayfayı kapattık.

İkinci bölüm:

Allah'a hamd olsun ki sizler, bizlerin Allah için kimsenin kınamasından korkmadığımızı biliyorsunuz. Eğer Allah için kınayıcının kınamasından korksaydık, bu konuşmayı bu mekândan yapmazdık. Her hâlükârda, belki mahkemeyi kabul ederler ümidi ile bizleri bu hadde kadar geciktirdiklerinden ve uzatmalarından sonra artık biz bu sayfayı kapattık, benim demem şudur, artık bu sayfayı kapatalım hatta kitabı komple rafa kaldıralım ve dinimiz, davetimizin ve cihadımız maslahatına çalışalım.

Ürdün'deki kardeşlerimiz bu hakir şahsı (kendini kast ediyor) müdafaa etmekle uğraşmasınlar. Bilakis bu dini, bu daveti savunmakla uğraşsınlar ve bu topluluğu (Irak ve Şam İslam Devleti ve savunucularını) ihanetleriyle baş başa bıraksınlar. Bu bozguncular, uzun dilliler, kötü ahlaklıların her türlü şerlerine ve edepsizliklerine alıştık, kendi hallerinde bırakın, onlarla meşgul olmayın, onların derecesine inmeyin. Sakın sizleri boş saçma işlere çekmesinler, Allah işlerin güzelini, değerli olanını sever, boş ve saçma işleri kerih görür.

Onlarla (Irak ve Şam İslam Devleti ve savunucularıyla) bu tur işlerle meşgul olmayın, gelen Ramazan ayını bu daveti savunmak, birbirinizin arasını ıslah etmek ve birbirinizi ziyaretlerle karşılayın.

Allah'ın dinini öğrenin, hakkı ve ehlini savunun ve bu kavmi (Irak ve Şam İslam Devleti ve destekçilerini) bırakın, bunlardan bize ancak eziyet gelir, bizler onların dillerine ve iftiralarına alıştık.

Benim kardeşlerime nasihatim bunları (Irak ve Şam İslam Devleti taraftarlarını) bıraksınlar ve ihmal etsinler çünkü bizim savaşımız onlarla değil, artık bunlarla işimiz bitti, onlara karşı tutumumuzu ve durumlarını açıkladık.

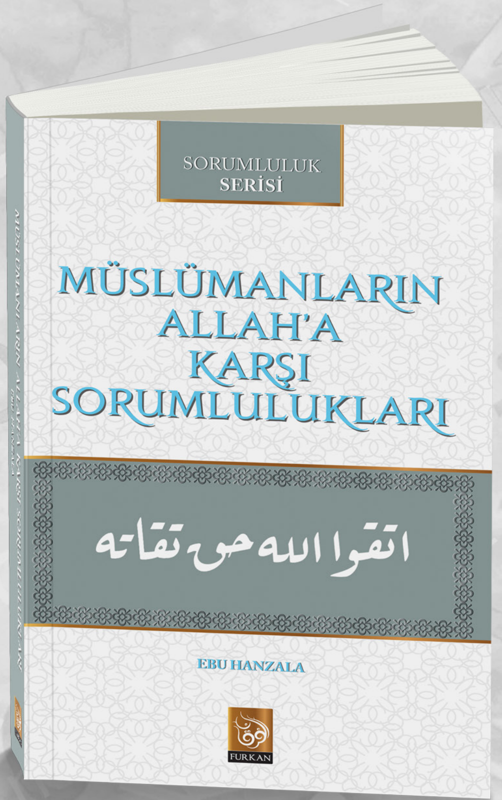
Bizleri, acımasız bir şekilde eleştirenler, ne kadar da bizlere onların cemaati hakkında konuşmamamızı ve onlara tabii olmamızı rica ediyor ve istiyorlardı.

Ne kadar da bizlere, şeyhlerimiz, hocalarımız diyorlardı, ne zamanki hak kelimeyi söyledik, Yahudilerin Abdullah bin Selam'a iftara attıkları gibi bizlere ithamlarda ve iftiralarda bulundular.

Yanımıza gelip bizleri ziyaret ettikleri zaman neredeydi bunların şuanki yalanları ve iftiraları. Düne kadar şeyhleriydim ne zamanki onların hevalarına muhalefet ettim ve hakkı söyledim, yalan ve iftiralara başladılar.

http://www.incanews.com/haberler/8973/makdisiden-iddialari-yalanlayan-yeni-ses-kaydi

(http://www.youtube.com/watch?v=yLExvotVK9A)



Müslümanların Allah'a Karşı Sorumlulukları

Ebu HANZALA
Roman Boy

Bu kitabımızda özel anlamda mücahidlerin ve bununla beraber genel manada Müslümanların görevleri incelenmeye çalışılmıştır.
Sözü edilen görev ve sorumlulukların bilinmesine bir mücahidin ne ölçüde ihtiyacı varsa şüphesiz ki Müslüman bir ilim adamının, ilim talebesinin ya da herhangi bir Müslümanın da en az bu ölçüde bunları bilmeye ihtiyacı vardır.



FURKAN

Genel Dağıtım: Tevhid Kitabevi Merkez, Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No:3 Bağcılar/İSTANBUL 0 (545) 762 15 15
Tevhid Kitabevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 190/A Bağlar/DİYARBAKIR 0 (541) 857 34 20
İkra Kitabevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/BURSA 0 (532) 138 02 42
www.tevhiddergisi.com • www.tevhiddersleri.com • info@tevhiddersleri.com • 0 545 762 15 15

Ramazan... Şehru'r Rahmet...
Dünya coğrafyasının kana bulandığı; mazlumların ahlarının ayyuka çıktığı;
çaresizlerin, yetimlerin gökten bir yardım beklediği şu günlerde
bu rahmete ne kadar da muhtacız...

Ramazan... Şehru'l Mağfiret...
Günahların dört bir yanımızı sardığı, dil ile, göz, gönül ve sair azalar ile her an hata işlediğimiz;
şeytanın piyade ve süvarileriyle üstümüze üstümüze geldiği şu zamanlarda,
bu mağfirete ne kadar da muhtacız...

Ramazan... Şehru'n Necat...
Cezaevlerinde yiğitlerin en verimli çağlarının, uzun yıllar verilen cezalarla heder edildiği,
içeriden ve dışarıdan sistemli çalışmalarla morallerin alt üst edilerek,
dirençlerin kırılmaya azmedildiği şu günlerde bu kurtuluşa ne kadar da muhtacız...

Ramazan... Şehru'z Zafer...
Küffarın dört bir koldan muvahhid mücahidlerin üzerine üşüştüğü;
istihbaratlarıyla, gizli ajanlarıyla müminlerin saflarını böldüğü,
mevzilerin kısaldığı, sabırların azaldığı şu fitne zamanlarında bu zafere ne kadar da muhtacız...

İşte, öyle bir aya eriştik ki; Allah bu ayda, muhtaç olduğumuz her şeyi bize vereceğini garanti ediyor.
Kudreti mutlak, cennet kapılarını açmış, şeytanları bağlamış, rahmet bulutlarını üstümüze yığmış,
"İsteyin vereyim" diye elçileri ile haber salmış... Bekliyor...
Semaya uzanacak elleri bekliyor... Dua ile ıslanmış dilleri bekliyor. Gözyaşını sel edecek dertlileri bekliyor...
Sonra, geleni kesinlikle eli boş çevirmiyor.

Sair zamanlarda bire on, bire yüz hatta yedi yüz verir iken;
bu ayda ne vereceğini, ne kadar vereceğini meleklerine dahi bildirmiyor.
Sadece bu ayın değil gecesi veya gün içinde belli bir vakti;
her saatinin, her saniyesinin bereket, rahmet, yardım, zafer, cennet ve rıza ile dolu olduğunu haber veriyor.

Öyleyse bizlere, önemi haiz bu ayı kaçırmamak, hakkını vermek,
gereğince ihya etmek için çaba sarf etmek düşüyor.
Zira kaçıran, Cibril'in aleyhisselam bedduası,
Rasûl'ün sallahu aleyhi vessellem amini ile bedbaht addediliyor.

Daha bitmedi...
Ayın sonuna saklanan hazine, abidlerin , zahidlerin, alimlerin, muttakilerin,
Peygamber sevdalılarının, cennet aşıklarının hayallerini süslüyor...
Bin geceden daha hayırlı Leyle-i Kadir, tarifsiz bir hazine...
Aramaya, bu geceyi yakalamaya, gerekirse uğruna uykusuz kalmaya değer kıymette...

Başı da sonu da arınma, rıza-ı ilahiyi kazanma, yaratana yaklaşma, sıkıntılardan kurtulma,
izzete kavuşma, yeniden canlanma olan bu gün ve geceler sizce gelir mi ihmale?
Aklı selim olan, razı olur mu bu hale?

Rabbimizin subhanehu ve teala bizleri Ramazan'a eriştirdiği gibi,
Ramazan'ın hayır ve bereketine de eriştirmesi duası ile...